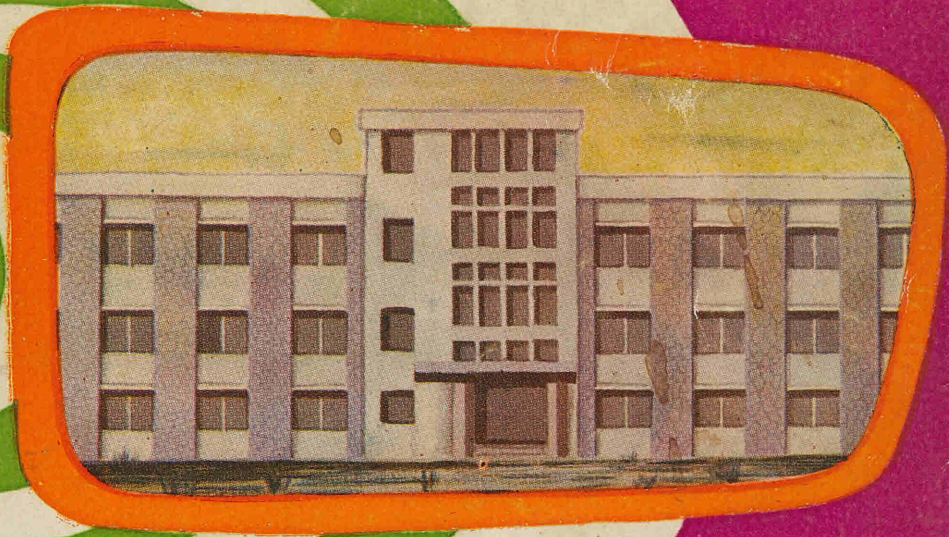

CHRIST COLLEGE

M
2
70
ANNUAL

1970-71

With Best Compliments from

Principal,

Fr. Mani Giles C. M. I.

Christ College,

Bangalore-29.

With Best Compliments from

Principal,

Tr. William Giles C. M. D.

Christ College,

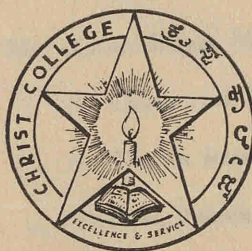
Bangalore-29.

CHRIST COLLEGE

ANNUAL

BANGALORE-29

1970 - 1971

Vol. I

Edited by

MR. KOTHANDARAM. M. A.

Published by

REV. FR. LOUIS MALIECKAL. C. M. I., M. SC.

Printed at

K. C. M. PRESS,
ERNAKULAM, COCHIN-11.

OHARMARAM COLLEGE LIBRARY

Ac. No. 79322

Call No. M 73.2/CH61/1970

BANGALORE-29

1970-1971

Vol. I

Edited by

MR. KOTHANDARAM M. A.

Published by

REV. FR. LOUIS MALLECKAL, C.M.I., M. Sc.

Printed at

K. C. M. Press,

THANALAM, COCHIN-II.

EDITORIAL BOARD

President:

Rev. Fr. Mani Giles. C. M. I., Principal

Editors:

Mr. Kothandaram M. A. (Chief Editor)

„ N. Chaturvedi M. A. Editor

„ Sri Nivasa Raju M. A. „

„ Thomas Palackal M. Sc. „

„ A. M. V. Lobo (Student Editor)

„ H. S. Uberai „

„ Siraj Ahmed „

„ K. Menon „

„ Thommy P. P. „

„ Raymond Martyrs „

„ Joseph A. C. „

EDITORIAL BOARD

President:

Rev. Dr. John C. M. A. Principal

Editors:

Mr. Kottmann M. A. (Chief Editor)

.. N. Chausson M. A. Editor

.. St. Louis M. A. ..

.. Thomas P. M. A. ..

.. A. M. V. (Student Editor)

.. H. S. L. ..

.. St. Louis ..

.. K. M. ..

.. Thomas P. ..

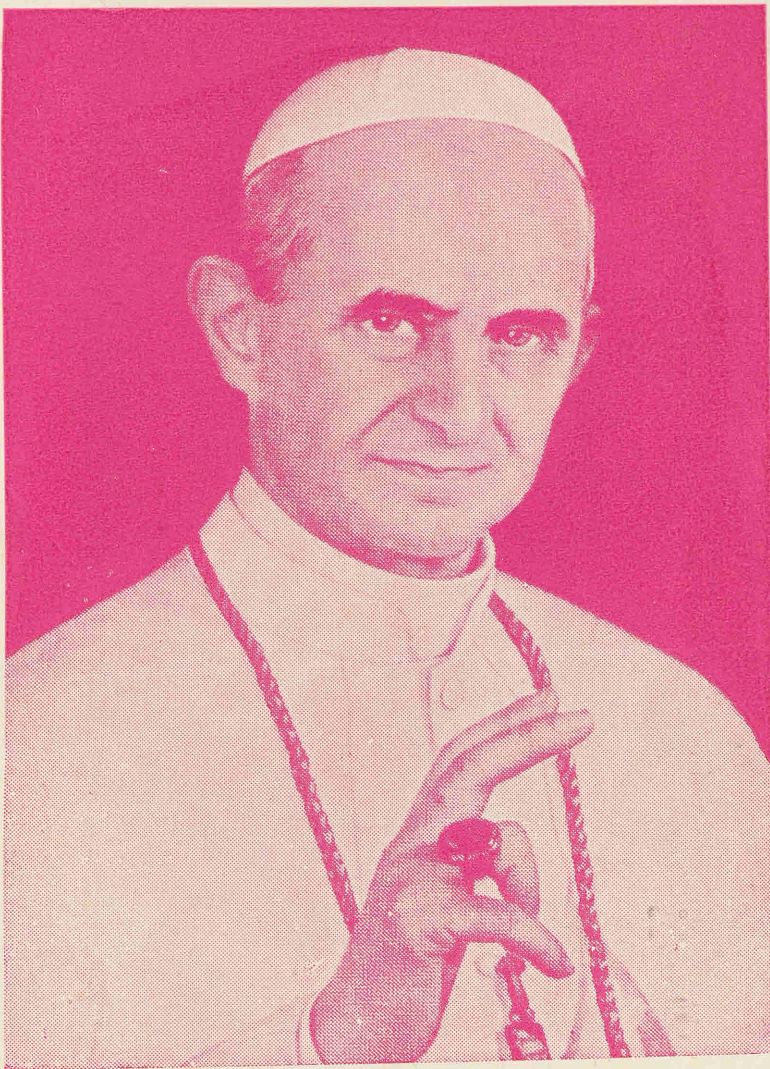
.. Raymond M. ..

.. Joseph A. C. ..

“Lead Kindly Light”

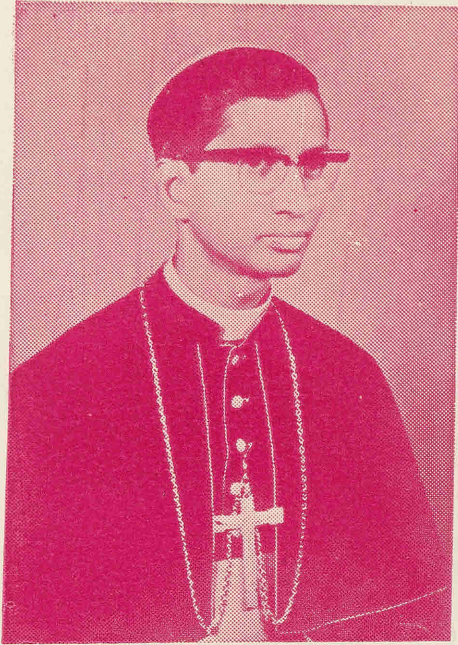
POPE PAUL VI
The Messenger of Peace

Dr. V. V. GIRI
President of India

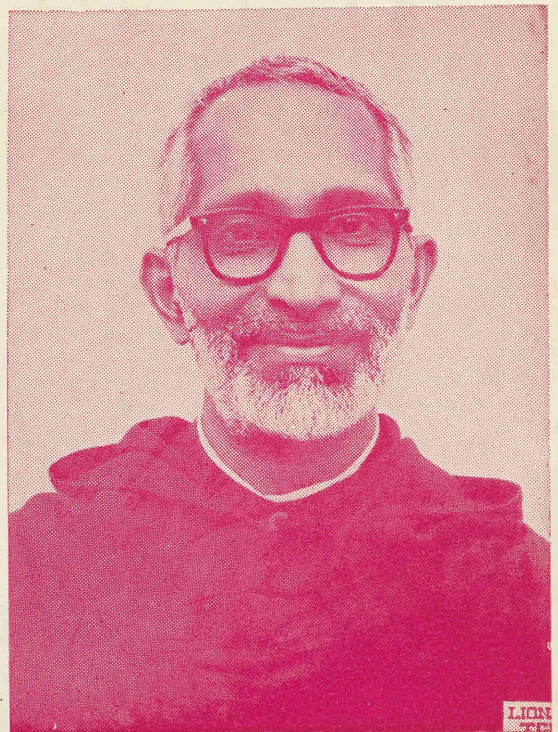

Mrs. INDIRA GANDHI
Our Prime Minister

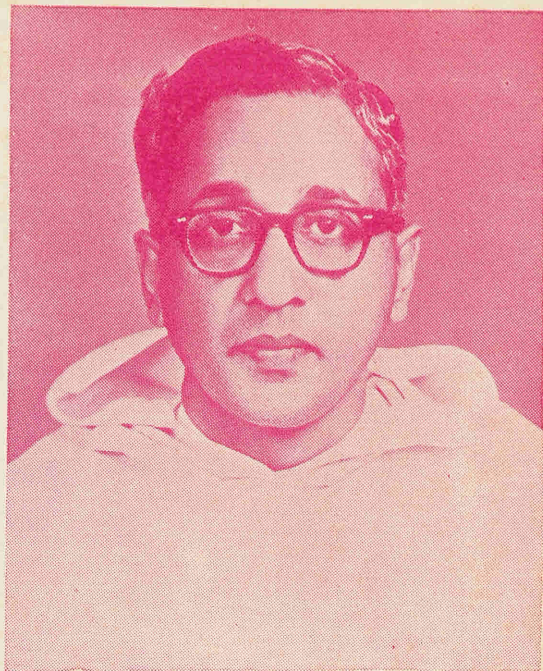

Most. Rev. Dr. LOURDSAMY
Assistant Secretary of the Sacred Congregation
and the
Former Archbishop of Bangalore

Rev. Dr. CANISIUS, C. M. I
Our Prior General

Rev. Dr. Theophane, C. M. I.
Our Rector and President of the
Managing Board.

Rev. Dr. Jonas Thaliath C. M. I.
Founder of the Christ College, Bangalore.

Rev. Fr. Mani Giles, M. Sc., C. M. I.
Our Principal, the dynamic force
behind our activities.

CONTENTS

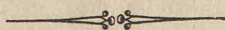
Page

1	Editorial
2	Principal's Report
3	Young Partnership in Rural Wales — M. A. Kallimullu, M. A.
4	Princes of Punjab — V. K. P. M.
5	The Problematic Man — V. K. P. M.
6	Alma Mater — V. K. P. M.
7	Unpublished — V. K. P. M.
8	A Tribute to Sir C. V. Raman — V. K. P. M.
9	A Shocking Story
10	Christ College
11	Principles of Book
12	The Position of English Literature — Thomas Kallimullu
13	Unity, A Piece of a Manuscript
14	A Quest for a Book — A. P. V.
15	A Few Words of Introduction — W. H. Minerva
16	Personality — Thomas Kallimullu
17	Revolutions — M. S. Kallimullu
18	Between the Cinders — Joseph Kallimullu
19	Significance 1970 VI
20	N. C. C. Report

ENGLISH SECTION

CONTENTS

	Page
Editorial	1
Principal's Report	2
Youth Participation in Rural Welfare. —M. A. Kalimulla. M. A.	5
Prince of Paradox —Varkey P. M.	7
The Problematic Man —Varghese P. P.	8
Alma Mater —J. K. C.	10
Independence —Jayachandran	11
A Tribute to Sir C. V. Raman —J. O.	14
A Shocking Joke —Anto P. V.	15
Christ College —Wilfred H.	18
Raman Effect —Ouseph P. V.	19
Companionship of Books. —Ashok Kumar.	22
The Phenomenon Called Heat —Thomas Kurian,	23
Under A Tree —Manninezhath	25
A Queer Rhyme —A. P. V.	26
A Few Words on Education —W. H. Miranda	27
Personality —Thomas P. T.	29
Re-evolution —M. S. James	31
Perpetual Calendar —Joseph Kostka	33
Sportsfolio 1970-'71	35
N. C. C. Report	37

EDITORIAL

We are living in a world of paradoxes, it had been so, perhaps from the beginning. Man fighting against man, and depriving his fellow creatures of their fundamental right for existence is perhaps the greatest paradox. Man in the real sense is only a traveller. He is on board on a boat for a journey, may be for a few months or years. Terminus is same for all. Why should then one man push another to water, which will be his own fate within a few seconds? Is there any victor and defeated on earth? There cannot be in the true sense.

Man has already made two successful trips to Moon. No more, moon is something unattainable. Wonderful achievements of the modern man! Bravo! Congratulations! Computers worked a lot for this latest victory of man over the Universe and computers too form another achievement. We are living in a computerized world. A computer may do in one hour the work which 30,000 men will take one day!

Man has annihilated space and so the world has become too small. Columbus took several months to reach America. Now it is only a question of few hours for us.

Telecommunications have annihilated distance as well as time! Marvellous! stupendous! awful!

Does this moon-going man turn around and look at his fellow creatures? Has he observed the misery, poverty, squalor and diseases in the slums, say, in the big metropolitan cities like London, Paris, Rome and New York? How many percent of the population of the world get 3 square meals a day, adequate clothing and medicare? Perhaps not even 30 percent. How many of the people on earth know to read and to write? surely, not the majority.

Are you enjoying freedom? May be or may not be. But there are millions around us who are not free. True freedom from poverty, ignorance, squalor and misery can come only through sound education. Christ College was started for giving freedom to some of our growing youth. If those who go out of the portals of this College could enjoy this freedom the founders of the College and all the members of staff will get some fulfilment.

PRINCIPAL'S REPORT 1970-71

I have immense pleasure to present to you the 2nd annual report of Christ College. Before doing so may I Place before you a brief history of the College. The College was started from the academic year 1969-70, with six sections of P. U. C.-4 in science, one in Arts and one in Commerce. In the current academic year the College obtained permission from the authorities of the Bangalore University to start Degree Classes in Arts, Science and Commerce. In July 1970 we started two combinations of Arts namely:

History, Economics and Politics
Philosophy, Sociology and English.

Two combinations of Science namely:

Physics, Chemistry and Mathematics
Chemistry, Botany, Zoology and
one section of Commerce.

I have much satisfaction to say that in the past 2 years the College made considerable amount of progress and growth in all the fields of its activities.

The founders of the College cherished very high ambitions about this College. As the very motto of the College "Excellence and service" indicates, the fathers of the College wanted this temple of learning to excel in every field of its activity. With this end in view they tried their best to provide materials of good quality in curricular, co-curricular and extra curricular activities. We are aware of the fact that in the lunar era of ours, there is keen competition every where, and only those who are equipped with best education and formation can succeed in life. We have been successful to a great extent to achieve what the founders were dreaming to attain. Still as the College is in its infancy it is not free from several infantile set backs.

The College, reopened and P.U.C. classes were started on 22nd of June 1970, and

Degree classes in Arts, Science and Commerce were started on the 6th of July 1970. It is a pleasure to observe that students from all over India, belonging to different cultures, tongues, castes and creeds and also dozens of students from foreign Countries sought and got admission in the College. Indeed there is something Cosmopolitan about the College.

We have students from Southern most Kanyakumari District, from the northern most Assam hills, from Gujarat in the West and West Bengal in the East, as well as students from other countries like Malaya, Malaysia, China, Singapore, Jordan, East Africa and Ceylon. Now we have 635 students on the roll, 390 in P.U.C. and 245 in Degree classes, although it was more than 650 in the beginning of the year.

Staff: With the introduction of the Degree classes in the current academic year more members on the staff were appointed. The present strength of the staff is 31 including a Physical Director. Of these 12 belong to Science Departments and 10 to Language Depts and the rest to Arts and Commerce Departments.

Results: In the very first year itself we could secure a fairly good result in the University examination. Out of 355 students who wrote the P.U.C. University examination during last April, 60 got I Class, 58 got II Class; and 60 got III Class. Of the students who got I Classes Sri E. T. Mathew got a high rank in Arts subjects and he was presented with a state award of Rs. 750/- on the last Republic Day.

Library and Laboratories: have made significant growth during the year under review. A little more than 2000 volumes and 15 periodicals were added to the library during this year. The laboratories in Physics, Chemistry, Botany and Zoology were

properly equipped. The College has got spacious Laboratories and good equipments required for all the Science students.

National Cadet Corps: Our N. C. C. Unit under the masterly direction of Company Commander, 2/Lt. Srinivasa Raju, M.A., has achieved remarkable honours and credits. Thirty three of our students attended the camp conducted during last October. Mr. Basil Hobkirk of I B Com class represented the Republic Day parade in Delhi. He won the title of the Best Cadet in Mysore State and the V. V. Giri shield. I offer my special congratulations to him. Mr. Bhanutej Sagar of the I B. Sc. class got the I place in the competition for the Rifle shooting organized by the NCC in Bangalore.

National Service Scheme: This year we introduced the National Service Scheme in the College and 80 students took part in it. The N. S. S., Under the able guidance of Mr. Kalimulla M. A; Mr. Sanath Kumar Sasstry M. A. and Mr. Premananda M. Sc., B.L., D.S.S., is doing yeomen service. They are concentrating on 2 projects, one on the neighbouring village- Sudhagunta Palya- rendering better sanitation and health facilities and literacy to the people there and the other on the campus itself a foot ball field.

Student Counselling: The College introduced the student counselling which is a must for every institution of higher learning. The students are being benefited by the services of a qualified counsellor in the person of Fr. Christopher Thayil.

Moral Science and Religious classes were conducted regularly one hour per week.

Sports and Games: The College made remarkable progress in the field of sports and games during the current year. The College teams participated in the inter Collegiate tournaments in Foot-Ball, Cricket and Hockey. In Foot-Ball our team won the match at the Zonal Competitions. In the Christ College Basket-Ball Tournament which was started this year, 10 college teams participated and our team was the runner-up.

Mr. Vijaylal of P.U.C., P.C.B., class was selected to play for the University Foot-Ball Team and B. N. Parameswaran of P.U.C., P.C.M. class was selected as a member for the University athletic team. Mr. B.N. Parameswaran and Ali Mohammed got prizes in the inter-collegiate sports meet.

The College Annual sports were conducted on 29th and 30th of January and in that well-organized athletic meet more than 150 athletes took part. Mr. Veerabhadraiah. M.A., IPS., Commissioner of Police distributed trophies to the winners.

College Union: The College Union was inaugurated on 1st September by Mr. M. P.L. Sastry, Principal of M. E. S. Collage, Malleswaram. The Union Consisted of the following office bearers: President, Vice President, Students-Chairman, Vice Chairman, Secretary, Treasurer and two representatives each from every class. The Union is playing a very vital role in organizing and conducting the activities concerning social service. The Union organized and conducted general gatherings on Independence day, the U.N. Day and the Humman rights day.

The Union also conducted literary competitions and intramural tournaments in connection with the College Day. The College Union is rendering praiseworthy service in its attempt to bring out the College annual.

In this connection may I add that several of our Students got prizes in the Inter-Collegiate essay competitions and other literary competitions. Sri C. K. Lonappan got I prize in the essay competition for College Students conducted by "Sastra Sahitya Parishat", Bombay- In the essay Competition organized by the Indian Vegetarian Congress, Sri Antony V. K. and Mathew C. M. got the I and the III prizes respectively. Sri Antony K. D. got II prize in the essay competition organized by all Kerala Journalists and Christian writers Fellowship. In the literary competitions conducted by the Better World movemnt. Sri Zacharias Moozhoor got I prize for Drama-writting and II prize for short-story. Sri Jose P.V. won

the II prize for the essay on "Brahman is bliss" sponsored by Sankara School of culture. I congratulate all the prize winners who participated in various competitions.

May I take this opportunity to thank all those who have been contributing their Physical, Intellectual and financial resources for the running and development of the College. Finally I avail myself of this op-

portunity to express my gratitude to the Chief guest of the day, Mr. K. Hanumanthaiah, Minister for Law and Social Welfare, Govt. of India, who has readily responded to our invitation and graced the occasion.

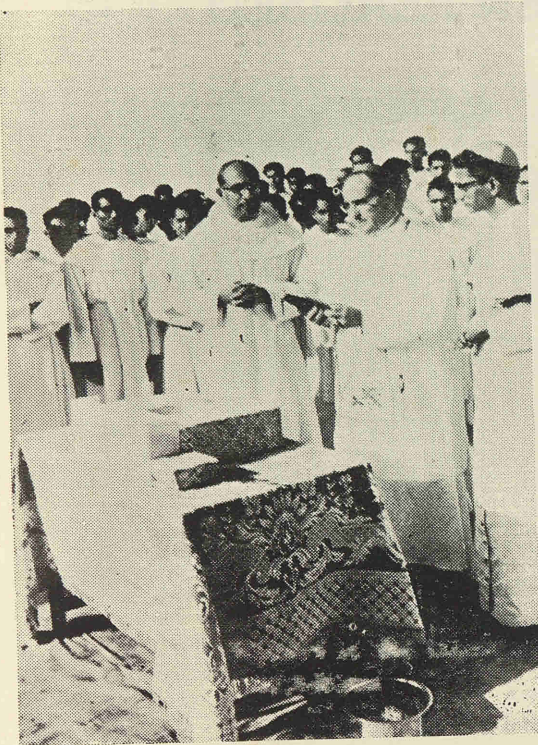
Thank you

Fr. Mani Giles C. M. I.

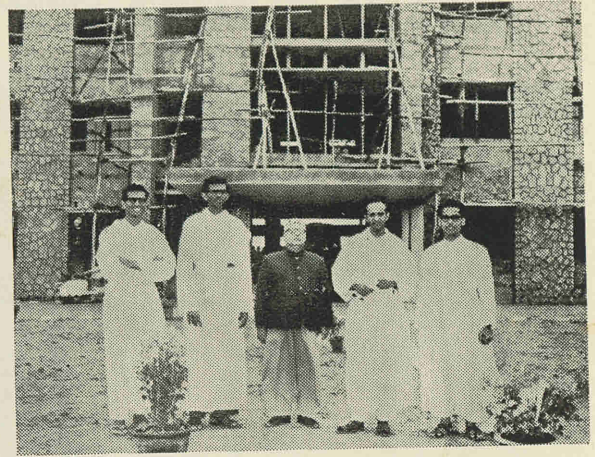
"Since every man of whatever race, condition, and age is endowed with the dignity of a person, he has an inalienable right to an education corresponding to his proper destiny and suited to his native talents, his sex, his cultural background, and his ancestral heritage. At the same time, this education should pave the way to brotherly association with other peoples, so that genuine unity and peace on earth may be promoted. For a true education aims at the formation of the human person with respect to his ultimate goal, and simultaneously with respect to the good of those societies of which, as a man, he is a member, and in whose responsibilities, as an adult, he will share."

Vati. II

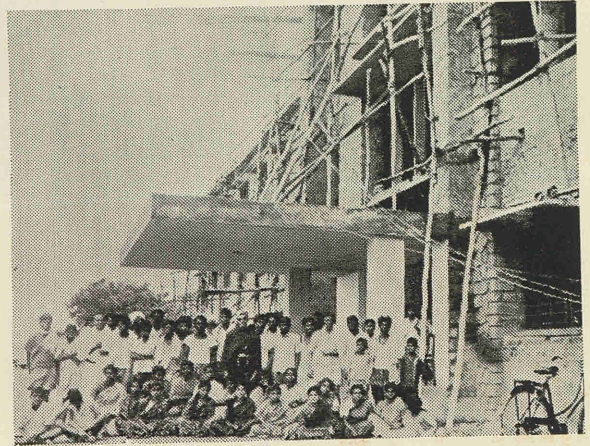
CHRIST COLLEGE COMING UP

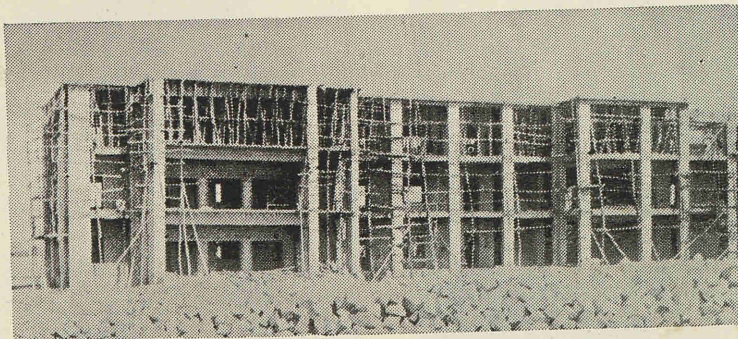
**BLESSING OF THE FOUNDATION STONE
OF CHRIST COLLEGE
BY MOST. REV. DR. JOSEPH CAPRIO,
PRONUNCIO TO INDIA.
(SEPT. 24, 1966)**

The Chief Engineer with his team

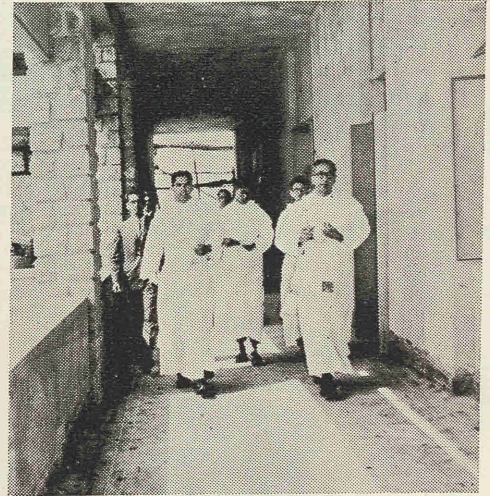
Hands behind the Construction

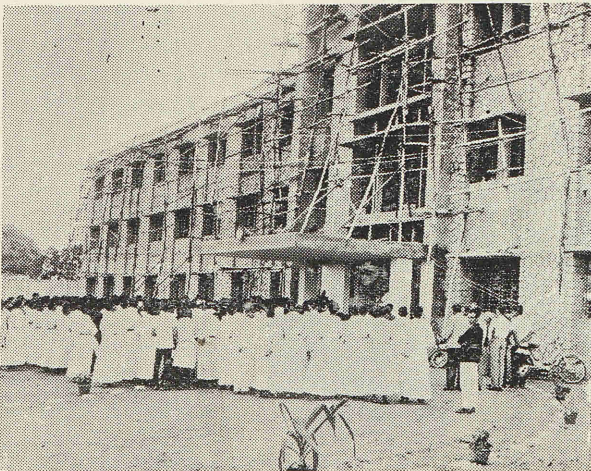
A DREAM HAS BEEN REALISED

Consecration to the Most Sacred Heart of Jesus

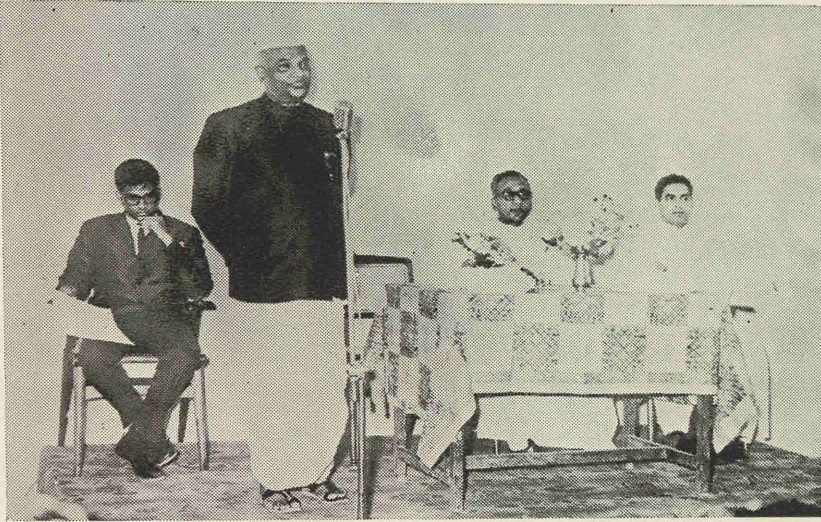

Blessing of the College building
by Rev. Fr. Rector.

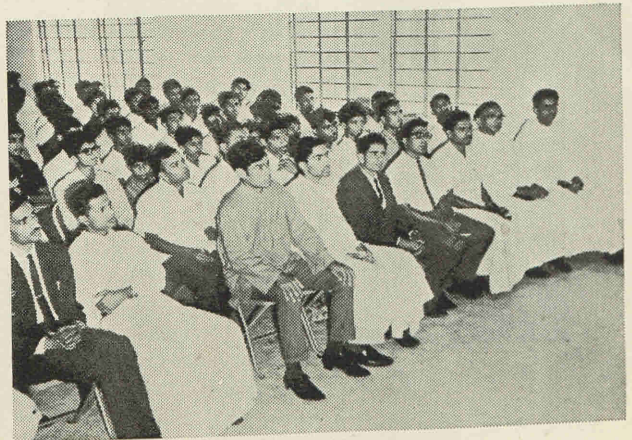
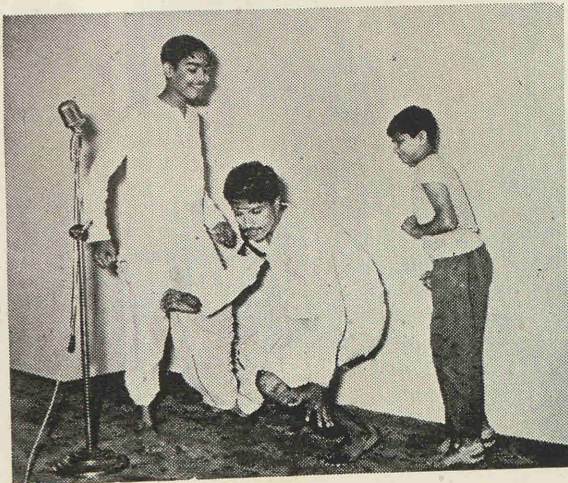
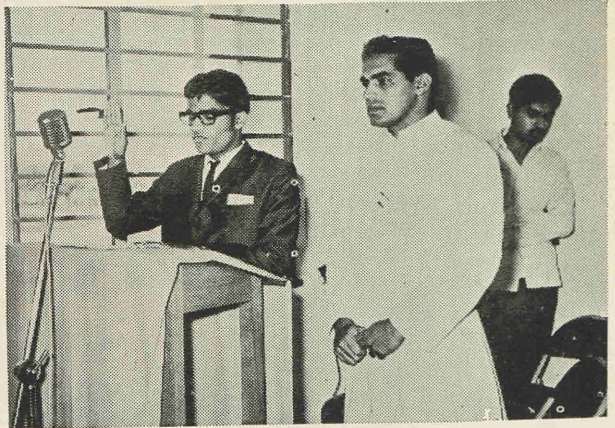
Principal Speaks

COLLEGE UNION INAUGURATION (1969-'70)

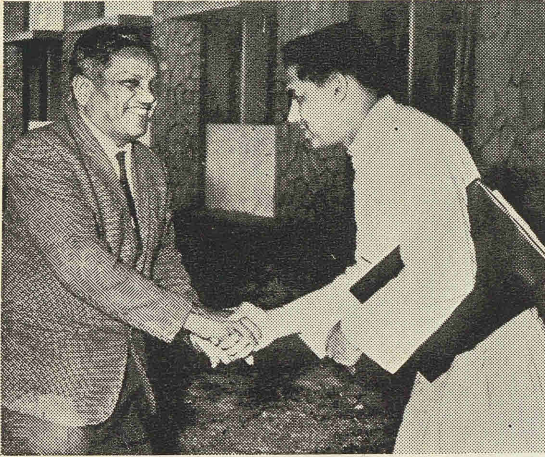

Mr. S. D. Kothavale,
Speaker of Mysore State
Assembly, Presides over.

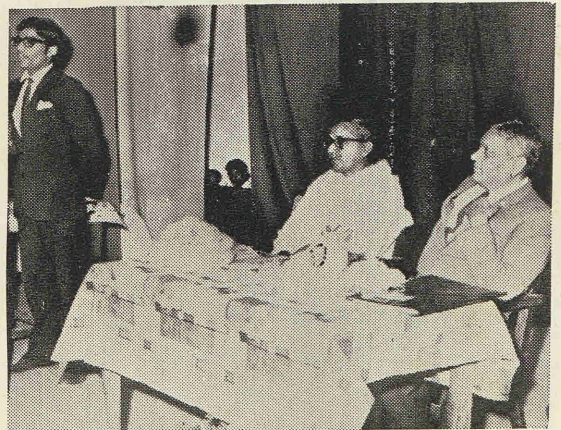
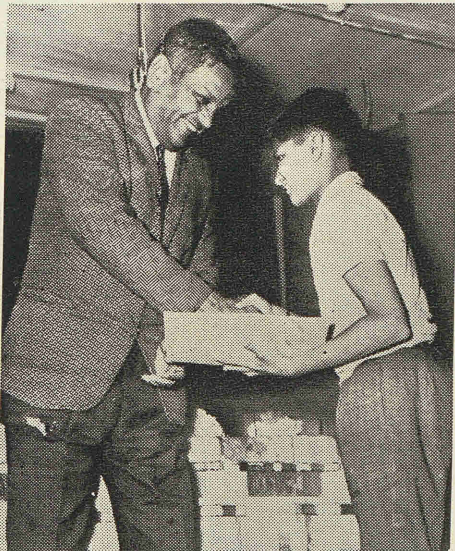
The Chairman takes the Oath

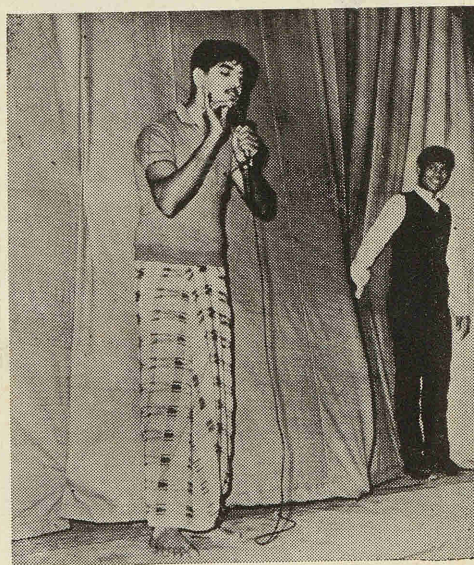
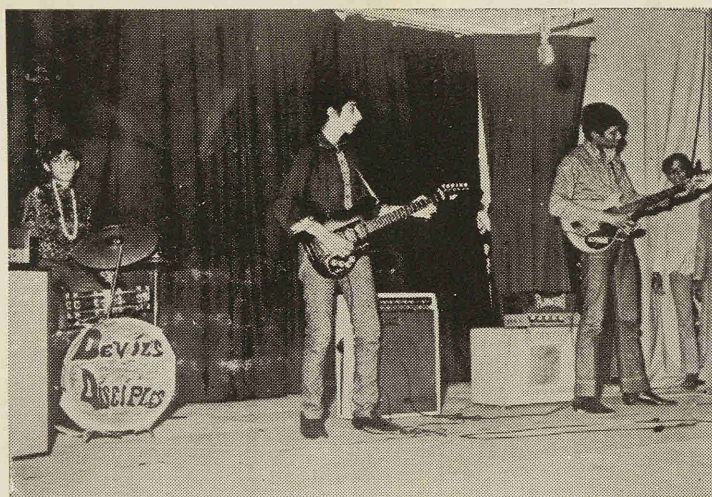
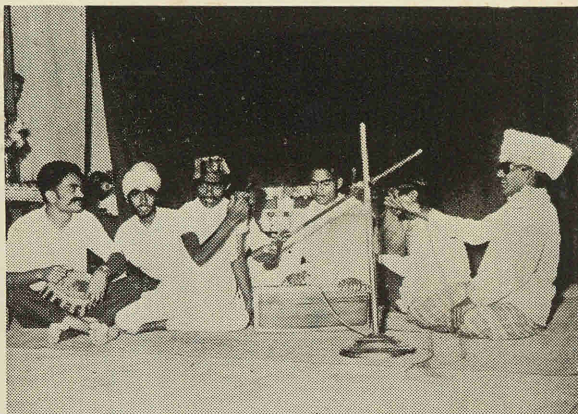
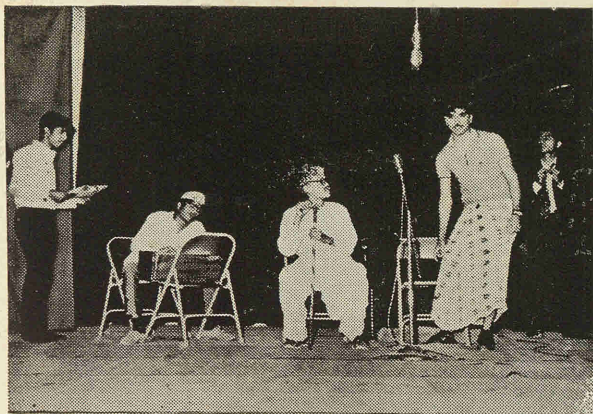

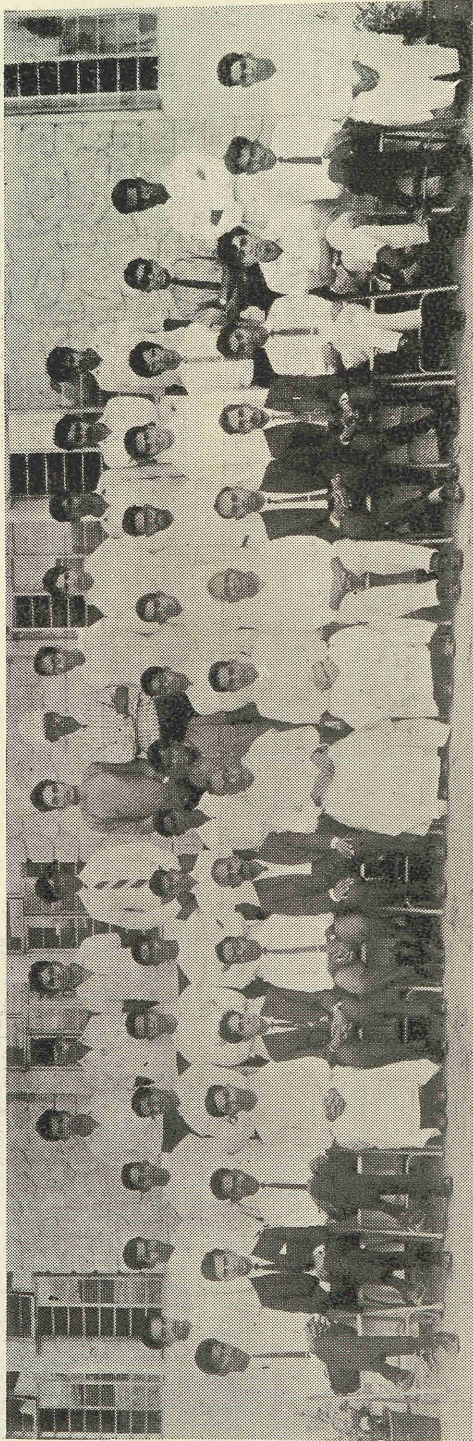
COLLEGE DAY 1970-'71

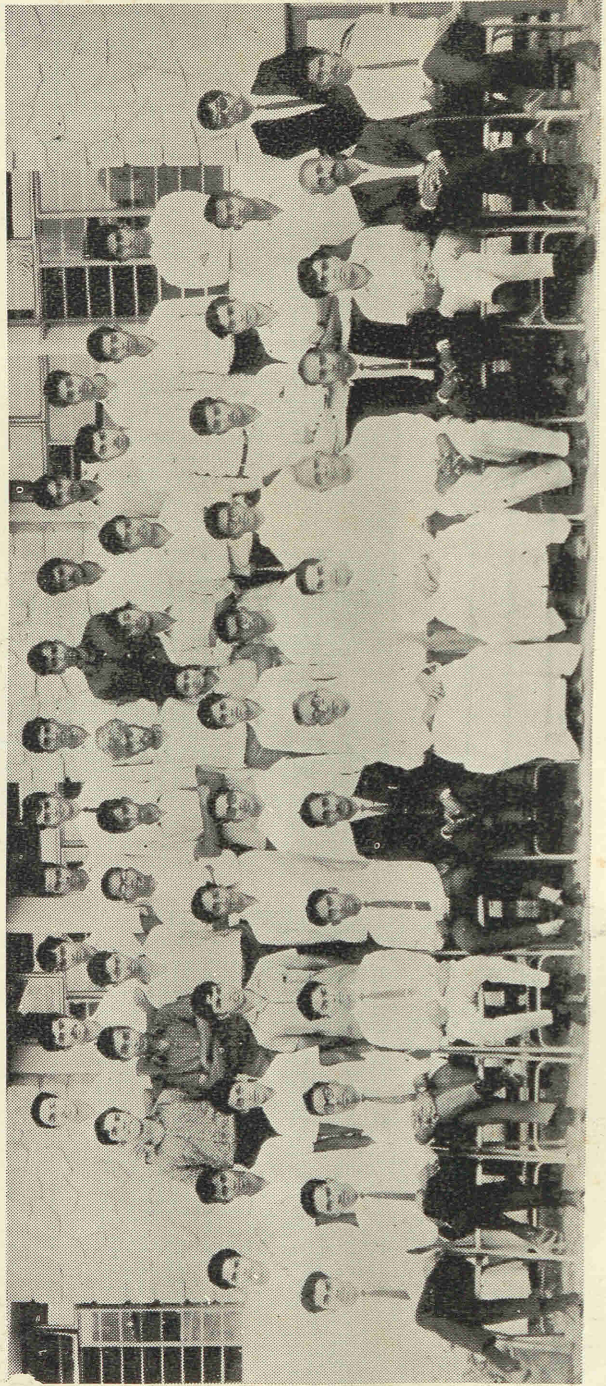
Principal Welcomes the chief guest,
Mr. K. R. Ramachandran,
Education Secretary.

P. U. C., P. C. M. 1969-'70

P. U. C., P. C. B. 1969-'70

YOUTH PARTICIPATION IN RURAL WELFARE

The young men particularly our students seem to labour under the complex that service to the villagers could be performed only by those who have either political power or financial resources. But as things stand, the assumption is baseless. For, the experience of all social workers shows that it is not money or political power that leads to success; it is the sincerity of purpose that ultimately wins over the people. Most of our great leaders did not have finances or political power when they initiated social service in the villages. It was their spirit of dedication which made them champion the cause of village welfare. Therefore, as first step, any person willing to serve the villages should give up this complex.

At a time when our villages are forging ahead towards modernisation, a person with good education and village background can prove to be a most successful worker in the village. His education and familiarity with urban life will be asset in his work. Not only can he provide a right direction to the villagers but also help them in achieving the benefits of modernisation towards which the world is moving fast. But the experience so far is that the village-born youth are reluctant to go back to the villages after they have earned to the villages after professional degrees in various fields. The changes taking place in the socio-economic structure of the villages have once again underlined the immense scope for dedicated educated youth to serve the village community. The villagers require the services of persons who could keep them informed of the latest in the field of development. But, again, educated youth have shown no aptitude for this type of work. This gap, therefore, could be filled by any youngmen who are interested in village upliftment.

Anybody familiar with the situation in the villages can easily recall the problems of average villagers while attending to

petty jobs such as getting help from the various schemes and projects envisaged by Government from time to time and helping the farmers in particular to derive maximum benefit from the new methods of cultivation by having group discussion with them. Most of the villagers, particularly the elderly people, have to take lot of trouble in getting their jobs done. Invariably, they have to depend on some one or the other. In spite of all the trouble they take and the time they spend, they do not get satisfactory results. In this connection the biggest service a person could do is to go to the villages atleast twice a week and help the villagers. In this way he will not only be helping the villagers but also incidentally teach them to tackle their day-to-day affairs by themselves. While saving the time of the villagers, it also infuses a sense of confidence in themselves.

One may question the practicability of this suggestion. Admittedly, there are bound to be some problems in the beginning. If the worker-the youth is sincere, the village people are bound to be impressed by his intentions and will gradually develop confidence in his leadership. The villagers in general do not want lectures but persons who can help them in solving their problems. Not boubt a number of functionaries belonging to Extension wing or Community development and panchayat Raj are already working in the countryside, but they have their own limitations of official responsibilities. Experience shows that some of the problems could be solved only by voluntary service by our young band of students. They can as well take an intensive literacy drive which is of paramount importance in the rural upliftment. The first job, therefore, which an educated young man in the village could do is to help the average villager in sorting out his petty problems. To begin with, he can start his work with small farmers and weaker sections of the village community.

This approach would not only help the villagers in sorting out their individual difficulties but also provide them the know-how in different spheres of work particularly, scientific farming, sanitation and hygiene, adult literacy, health care, in particular immunization of children against small-pox polio and other epidemic diseases. Often the villagers remain indifferent to the last three problems.

A person interested in serving the villager need not necessarily know everything about the rural-set-up. He can read up on topics in which he is interested and make himself familiar with the vital problems of the rural community. He can also act as a middle-man whose job is to facilitate communication between the expert and the villager.

Another important help that could render to the villagers is in improving the lot of village institutions. In every village community, one can find a number of institutions functioning, often most of them exist in name without activities. These include the

youth-clubs, Farmers' Associations, recreational institutions and also schools and health centres. With a few exceptions, all these institutions suffer from lack of proper and dedicated leadership and initiative. This is generally because educated persons who could play an effective role in the functioning of these institutions are not forthcoming to take up the work. These bodies are, therefore, generally left to be managed who may be enthusiastic but are handicapped in putting out their best by lack of formal education and non-exposure of modern ideas and techniques.

Now with the National Service Schemes introduced in many Colleges our young and energetic students can actively participate in reshaping rural-India. This will instill in them a sense of belonging, dignity of labour and utilisation of their leisure in constructive work.

M. A. Kalimulla, M. A.,
Lecturer in Sociology and
Director, National Social
Service Scheme.

Noticing a friend tossing off drinks at a bar, the man said to him, "say, I thought you were allowed only one drink a day-doctor's orders".

"Sure," said the friend. "I am following instructions exactly. This drink here for example, is for August 4, 1972.

"A man travels the world over in search of what he needs and returns home to find it".

(George Moore)

THE PRINCE OF PARADOX

Though our age has made spectacular achievements in the field of science, it could not yet bridge the gap created by the disappearance of the 18th and 19th century gifted essayists. It has predicably left a trail of bitterness. 'Our Prince of Paradox' was one among the most prominent essayists of the 20th century, who made the English language rich in prose through his witty, paradoxical essays. His works were of substantial interest and valuable help to countless people. His works were delicate and have freshness and energy.

The Prince? The best known English literary giant G. K. Chesterton! He was a poet, novelist, playwright, critic, journalist, illustrator, lecturer, radio-broadcaster and above all a genuine philosopher. He found life as fascinating as a fairy tale. He was one of the most original and forceful English writers of his time. His style was brilliant and his chief weapons were 'wit and paradox'. Hence he has been called the 'Prince of Paradox'.

Gilbert Keith Chesterton was born on May 29, 1874. He was a slow child who did not talk until he was three nor read until he was eight. In school he sat on the back-benches and never distinguished himself. His teachers saw him as 'forgetful, wildly inaccurate, and a great blunderer who originated nothing'. On June 28, 1901 he married Francis Blogg. Although Chesterton loved children, he never had any! Thus paradox befriended Chesterton at the very outset of his life.

Chesterton was a prolific writer. He wrote critical essays. He wrote 'The Napoleon of Notting Hill', 'The man who was Thursday, and verse like 'Lepanto', 'The Ballad of the whitehorse' etc. In all these works his strength as a writer lies in the clear and witty way in which he expresses common place truths. Few writers have been so

capable of expressing economic, political and religious arguments in such an interesting and amusing manner.

The fact that Chesterton was the 'Prince of Paradox' drove many of his admirers to distraction. It is quite becoming to quote some his paradoxical and witty sayings "To love anything is to love its boundaries; thus children will always play on the edge of the sea" and walk "on the edge of the grass. For when we have come to the end of a thing we have come to the beginning of it". "Humanity never produces optimists till it has ceased to produce happy men". A "great man makes every man feel small. But the real great-man makes every man feel great". Chesterton had a good sense of humour too. Of the emancipation of women he remarked, "Twenty million young women rose to their feet with the cry 'we will not be dictated to' and proceeded to become stenographers". The aim of life in his own words is "appreciation". According to him there is no sense in not appreciating things, and there is no sense in having more of them if one has less appreciation of them.

Thus, his words seem to say something opposite to commonsense or the truth, but which contain truth.

The demise of Chesterton on June 14, 1936 removed from the literary world an able man of letters. In his 62 years he had written almost 100 books and thousands of valuable articles. Famous men of this age and nations have paid many thousands of tributes to him. The most amazing quality of Chesterton's genius is his unequalled mastery of the English language. His brilliant style with wit, and his excellent detective stories seasoned with paradox have earned him the title "The Prince of Paradox".

VARKEY P. M.

THE PROBLEMATIC MAN

"What is philosophy?" This is a question often put forward by many. It is difficult to give a direct answer though many attempts have been made. We can make a study of how different philosophical systems explain things. Here my attempt is to present how the phenomenon of man was analysed by some of the existential philosophers.

Existentialism is a system of philosophy that analyses man as one existing in place and time. Its peculiarity is that it attempts an exclusive study of man while other systems of philosophy try to study the nature, the different values, the causes of different phenomena, the ultimate reality, and the like. These systems did not give proper attention to the study of man and his problems. That is the reason why the existential thinkers based their thinking on man himself.

The existential thinkers have been a remarkable success in bringing man to the focus and in analysing his various problems. Almost all the thinkers in this branch of philosophy do admit that there is something wrong with man, that a sort of "fallenness", a degradation has affected human nature. It is because of this corrupt nature that man brings about many evils in the world.

Now, once this fallenness is accepted we can proceed to the effects of this fallenness. Because of this corrupt nature man experiences a sort of insecurity, a feeling of anguish, dread and despair. For a man who believes in God this sort of experience is bad when he stands before the Almighty God with all his sins and shortcomings. An atheist on the other hand faces the same problem from a different angle. He too, like a believer in religion, is not satisfied with this present existence. He longs for a life better than this, one that is infinite. For a believer this better life is guaranteed by his God. But since the atheist has got no such guarantee he fears that his existence will be reduced to "nothingness". Nothing

is the absence of being. Jean Paul Sartre, a contemporary existential thinker, says, that nothing is coiled in the heart of being. Going a step further he says that 'being is nothing'. For one who longs for an infinity of existence this thought of being reduced to nothingness is simply horrible.

The fallen man is thrown into the world. This fallenness is similar to the anonymity of the modern man who is nothing but a functional being. This man instead of taking personal and authentic decisions leaves himself to be carried away by a sort of conformity to the public opinion. Man is in the world and with the world; he is related to the world and to his fellow beings. But the tragedy is that we see little harmony between man and his world, and between man and man we see a growing tension.

The merit of existential philosophers is that they have clearly depicted this picture of man who is destined to experience fear and anxiety. But here again the tragedy is that most of them could not suggest an exit from this situation. On the other hand they went to other extreme by saying that any attempt to transcend this milieu is futile. Albert Camus, a French thinker and playwright makes one of his characters say that there is nothing good in life, there is no God and no other world. "God is a ghost conjured by man's fear of suffering and death". It is essential to kill oneself to become free. "The man who dares to kill himself is God". (A. Camus, *The Possessed*, Alfred A. Knopf, Inc, U.S.A., 1960, Act I, Scene 3, page 34). Similarly for Sartre "every existing thing is borne without reason, prolongs itself out of weakness, and dies by chance" (No Exit).

According to Sartre freedom is the greatest burden of man. He says; "I am condemned to freedom". Again; "I am my freedom,.... Freedom crushed on me

swept me off my feet. I am an exile, foreign to myself, outside nature, against nature, without excuse, beyond remedy, except what remedy I find within myself"..... "men free and human life begins on the far side of despair" (Sartre, No Exit).

In regard to man's relation with others Sartre says that it is the other that makes me a being in time and space, because human existence is essentially a "being-with" (Metsein) as Heidegger says. It is interdependent. But the paradox is that the very thinker declares the other as my "hell". The reason is that according to Sartre, "freedom is absolute and infinite". The other also has got the very same freedom. But this absolute and unlimited freedom in more than one person is a self-contradictory idea. When the other exercises his freedom it becomes a limitation to one's freedom. Thus the other becomes a stumbling block and a threat to one. But one cannot do away with the other. Thus one is condemned to one's freedom.

Sartre has something to say about love also. The desire to be loved is the desire to subject the other's freedom to one's. Since love is not a one way trafic, the lover wants to assimilate the freedom of the beloved and the beloved in turn that of the lover. Now there is no possibility for a compromise. Freedom for Sartre is the essence of man. Here is a vicious circle and Sartre says that the essence of love is deception.

Thus Sartre presents before us a distorted and the most unwelcome picture of man. Indeed so many circumstances have contributed and helped him to take this negative viewpoint regarding man. There is much

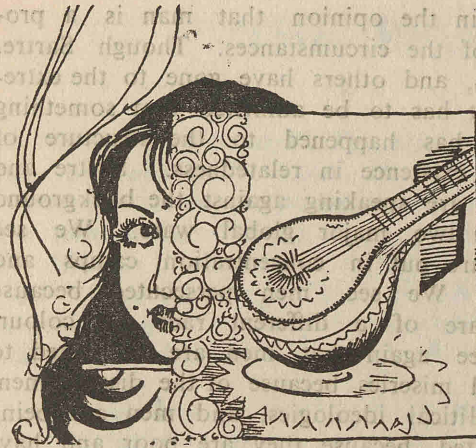
truth in the opinion that man is a product of the circumstances. Though Sartre, Camus, and others have gone to the extremes, it has to be admitted that something wrong has happened to the structure of man's existence in relatedness. Sartre and others are speaking against the background of the two major global wars. We see men are put in concentration camps and killed. We see, men persecuted because they are of a different race or colour. We see again that men are subjected to untold miseries because of the disagreement in political ideologies, and men are being exploited because they are poor and have no money. When we see all these we cannot wonder at Sartre's expression: "the other is my hell". A number of values have been undermined and neglected by man today.

We must certainly admit these misconceptions of different sects and religious regarding many aspects of human life. But at the same time we should not think that by destroying already existing values and principles we can achieve anything, the only thing that we can and should do is to right the wrongs of the past. If a man is true to himself he can not but be true to others. Truthfulness to oneself implicitly contains truthfulness and fidelity to God. Only on an understanding of these facts we can build up sound relations among ourselves. But unfortunately it is a fact that many a human relation today has become mechanical and too much business-minded, which evidently has paved the way for the tense atmosphere in the world today.

Peace can be achieved only when man tries to build a haven in himself for the sake of himself and his fellow-men.

VARGHESE P. P.

ALMA MATER

Four faces has my mother,
North and South and East and West
Looking stands she for ever,
Like Parnassus, the Muses' nest.

Not the buildings that much matter
The discipline you get there,
The wise men here so say;
Let us hear what they say.

I love my Mother 'CHRIST'
I wish her good always;
She is my Alma Mater.
Jai 'CHRIST', my Alma Mater.

J. K. C.

I called a specialist, and his secretary said, the first appointment she could give me would be in three weeks. "Three weeks!" I exclaimed. "I may be dead by that time!" "Oh," said the secretary, "You can always cancel an appointment".

INDEPENDENCE

Though "Independence" is one of the most widely-used terms today; few are aware of its broad significance. It is commonly defined as "freedom", but it does not mean merely that. If described in a fuller sense of the word it means the privilege of free existence, free thought, free speech and free action, given to an individual, a society, a state or the world at large. Along with the gradual evolution of human civilization, the meaning of the word "Independence" has been constantly changing. Our forefathers, I am sure, had much more conservative idea of independence than the one we have today. In this modern age, "dependence" is no more a proper antonym for "independence". It would not only be impractical, but outrageous to suggest the possibility of self-sufficiency on the part of any individual in modern society. With the social, cultural and economic development, inter-dependency among the earth's most superior race has been increasing at a rapid rate. It is not even possible for a nation or a continent to remain completely self-reliant today, let alone a mere individual.

Interdependency, then can no more be regarded as lack of independence. Today, an independent man is he, who can freely exert all his rights and privileges and perform all his duties, without the slightest hindrance. There can be no rights without duties. A Government is essential, to enumerate the privileges and responsibilities of a citizen belonging to a particular nation. This need alone has caused so many forms of government to evolve along with the passage of time forms of government extend the rights from autocracy to democracy.

After having said so much about what Independence really is, we must see how indispensable it is to man. Independence, without doubt, is the greatest necessity of a man's life. A man is born independent he must live independent and die independent. Let me remind the reader once again—

by independent, I do not mean self sufficient, but free-willed. Man, from the state of infancy demands independence—and he shows his protest upon its denial, by crying loudly.

Independence is the most necessary ingredient in the moulding of man's character. It is impossible for a man to develop a strong personality and proper individuality, without freedom in his childhood. A man without individuality can have no character and character is everything in man's life. I think a cliché could be quite appropriately quoted here:

"If wealth is lost, nothing is lost; if health is lost, something is lost; if character is lost, everything is lost."

Lack of independence creates an inferiority complex in man, which prevents him from becoming a fearless, upright citizen.

Independence being a must in man's life, why is the human race, at large, becoming less and less independent day by day? The citizen of today is merely interested in earning his livelihood. He does not go to the extent of thinking that as a citizen, he has certain rights and privileges that he must exert, and certain essential primary duties which he must perform. Even if he thinks about it, he does not take the trouble of putting his thoughts into action.

A little retrospection will clearly reveal to any educated person that we, as citizens, are not enjoying the independence we are supposed to. Even if we appear to be doing so, it is in theory alone and not in actual practice. In this age of moral deterioration, corruption thrives. Politics is as crooked a game as ever, and the Politicians are leading the world astray. The world is on the brink of a holocaust, and the people can do a lot to prevent it. But a lack of interest, owing to the

absence of apparent personal benefits, prevents them from doing so. If every man were to remember, and act upon, the words—"Action is thy duty; reward is not thy concern"—the world would be much better off today.

The nearest step yet taken by man towards assured individual independence, is a democratic form of government. But democracy today, is a far cry from its ideal form. A deft definition for democracy as it exists today, given by an eminent statesman, is—"How a minority, reaching majority, seizing authority, hates a minority!" Indeed, How true it is! A government of the People, by the people and for the people, exists only in the pages of the constitution and in the minds of very imaginative statesmen. Though at least in name, this form of government prevails in the world today, it will not be long before communism takes over. And when that happens, which inevitably it must if things continue as they are, the world is going to face very drastic consequences.

For the mess in which we find ourselves today, the younger generation is also to be blamed. The hippies are a very good clue as to what we, on whose shoulders the grave responsibility of ruling this world will very soon rest, are coming to. Shirking their responsibilities on the pretext of seeking spiritual happiness, they find sanctuary in the make-believe world of L.S.D. They demand sexual promiscuity, or "free love" as they call it, which will sink human society to the level of animal society. If that is their idea of independence, then God help us all! These observations make one believe the sociologists when they predict that we are on the brink of a titanic cultural revolution. Whether this revolution will be catastrophe or beneficial to the world at large; can only be judged after its occurrence.

The backbone of the theory of evolution, is the survival of the fittest. Accordingly, man has pitted himself against many of his sturdier fellow-creatures and has

continued to thrive owing to his mental might. In fact, man is the only being on earth, what is endowed with the ability to reason—a quality which distinguishes him from all other living beings. Having evolved to such high levels of intellect, it is an incredible and sorrowful fact that man discriminates between the members of his own species. That is, the individual freedom of many a Homo sapien is drastically curbed, because he happens to belong to a particular race. It is indeed preposterous to decide a man's social status by the colour of his skin, which is but a flimsy physical factor depending on something so trivial as climatic conditions. Social stratification, if at all there must be one, ought to be executed by classifying man according to his character and intellect.

And yet, Segregation is being practised even today, in the United States and South Africa. Though the American Civil War liberated the Negroes from age-long serfdom and though segregation has been officially tabooed, many an educated white still regards a dark skin with a frown of distaste. In South Africa, things are worse off and segregation is being openly practised. The world is doing but little to restore the independence of a dominated, undermined, backward race. A very sorry state of affairs, indeed!

Segregation, though most deplorable and unfair, is a minor matter compared to the threat posed by Communism to the liberty of the human race. First, it was South Korea. Now, it is South Vietnam. Next it may be many places. The first attempt to spread Communism was thwarted. The second is being resisted. The third may overwhelm the world. The day Communism breaks loose and engulfs this world, it will be a nightmare for all of us. The sweet taste of independence will become a sad and distant memory for every man. God will become a relic, only to be cherished within a few loyal hearts. If the reader will forgive my pessimism, I would prefer a nuclear holocaust to a Communist take-over; and when one observes the putre-

fyng administration of today, one fears that the latter is imminent.

If, after having said so much about independence and the lack of it, I were asked to suggest a means by which every human being could be independent at the same time, I would find myself at a loss to do so. I shall try to give a convincing explanation for this statement of mine.

Deeply embedded within every human being are two very strong basic and primitive urges. One, is his eternal lust for power, and his desire to impose his will upon others and make them dance to his tune. The second conflicting urge, equally strong, is to remain independent, a strong impulse to be dominated by none. The former urge of man poses the greatest threat to

the independence of his fellow-men. It alone has caused all the wars in history. The second urge, however, ensures freedom in the long run. In the end, the seething desire for liberty will overthrow the strongest.

Thus though independence is the most basic and primary necessity of man, all cannot enjoy it at once. It comes and goes in never-ending cycles. The two basic urges mentioned above in man counterbalance one-another, each dominating the other in turn. To assure absolute independence to the entire world, these two basic factors of human nature will have to be eradicated, which is well-nigh impossible. We can, however, be assured that an equilibrium will always be maintained in this world.

JAYACHANDRAN. P.

Victor Borge, Pianist and comedian announced at the close of a CBS television show "I wish to thank my mother and father, who made this show possible, and my five children, who made it necessary"

"Life is like an onion; you peel it off one layer at a time, and some times you weep".

(-Carl Sandburg)

A TRIBUTE TO SIR C. V. RAMAN

Let the deep organ swell the lay
In honour of this fittest day;
Let the harmonious choirs proclaim
Raman's ever-praised name.

Bharath gave her peerless son's birth
Whose sweet name has filled the earth
And from the early dawn of youth,
He fixed his heart on Mysterious World.

Then from world's ceaseless demand
In strife he spent his peerless brain
Teaching the world to combine
With science, to bloom a hey day-morn.

Raman, with a patriotic zeal
Served his country cordially well
Poor were his tools to handle
But the love alone led him forth.

Let our steps follow his foot-Prints
Traced for our springing skill;
We, the Aspirants of thy fame
Tribute to thy evershine-presence.

By J. O.

*"The roaring of the wind is my wife and the stars through the
windowpane are my children." (John Keats)*

"Pleasure is oft a visitant; but pain clings cruelly to us."

(John Keats)

A SHOCKING JOKE!

Nature looks very festive in her own way. All her powers are gone mad and vehement. The air is getting damp and dark, and the heavens are opened to pour in torrents on the tender grass and shrubs. It is wet all over—the roofs, yards, leaves, electric posts, vehicles and all. The lanes are brushed off dust and dry leaves. But a few carts are moving in the street. Most of the automobiles are inert and inactive in their lonely sheds mournfully witnessing the wantonness of that evening. But Dr. Bathey's car is out of the garage.

Batheys were at the state minister Raju's a few minutes back, to take part in a tea-party solemnizing his son Ram Raju's marriage with Miss Santa Lal. Mr. Ram a lecturer in economics.

"Jelebi, Mrs. Ram", with a sort of commercial politeness a gentleman, a high tradesman by profession seated to the right of Mrs. Ram, passed a plate to his left.

"Thank you", said Mrs. Ram with a radiant smile, and with a furtive glance at Mr. Ram.

"Sweet indeed", remarked Mrs. Bathey from the right corner of the table, who was still munching the last bit of her share, "Mrs. Engineer", looking almost simultaneously at Mr. and Mrs. Ram, as though to crack a joke.

"As sweet as your voice, Mrs. Doctor", came the repartee from the congenial host, Minister Raju, which evoked a splash of laughter from the whole gathering.

"Doctor!", Miss Sudha was shouting from the phone-room. "Whom do you want?", it was again the minister who took the responsibility of replying her call as befits a host, "there are six doctors at the table, Miss."

"Dr. Bathey; he has a call from St. Martha's", No sooner had Miss Sudha paused to breathe than Dr. Bathey ran to the phone with his doctorly promptitude, and with the formal politeness, "Yes, Miss."

He took the receiver and heard the familiar voice of the nurse Miss Jane. "An accident; at the Bennerghatta Circle; a lorry-driver seriously injured; hard to breathe; waiting for you." "In a minute, nurse", Dr. Bathey responded interrupting her with his medical seriousness and putting the receiver back, ran to the host's table.

"Excuse me, Gentlemen; a serious case. let us be off", he made his excuse.

"Raining heavily, Mr. Bathey", said Mr. Ram in an objecting tone.

"Never mind." Mrs. Bathey had already stood up with her vanity bag in hand, complying with her husband's wish, though she inwardly felt sorry for being compelled to leave that interesting party very soon.

Batheys had soon accommodated themselves in the front-seat and slammed the door of the car before the minister and the newly wedded couple rushed after them to bid farewell.

"Thank you, Batheys", said the minister, "for your presence", completed Mr. Ram with a smile cooled down by the emergency of their departure. "Pleasure", replied the Batheys as though in a premeditated symphony. They had already started and moved to the street when the last syllable was pronounced.

Dr. Bathey was driving with the maximum speed. The wind was howling outside and the rain drops were drumming on the car. Though the wiper was in full swing Mr.

Bathey's sight was still obstructed by the water drops on the windscreen. It was as if they were sailing in the Sea of Storm with no harbour in view. Yet Mrs. Bathey was as calm as a child in its mother's lap and felt such security as would a wife by the side of her husband.

"What is the case, My Dear?", asked Mrs. Bathey with her habitual inquisitiveness "A lorry accident, My Love". Mrs. Bathey felt a flash of inward pleasure in her husband's affectionate reply, though she showed an outward disgust at the news. "Are we straight to the hospital?"—she continued intent on her husband's face, as though she knew nothing of the driver's hardship.

"Yes, but...", Mr. Bathey could not complete before both of them sensed a shocking jerk. On looking out Mrs. Bathey saw a splash of water which soiled a beggar closeby who was walking through the street. She saw an instantaneous expression of surprise and pain in her husband's features, which she could not read fully. Past memories were aroused in Mr. Bathey's mind on seeing beggar's face; he wanted to have a second look at it. And the car came to a stop.

"What is the matter, Bath?", inquired Mrs. Bathey as Mr. Bathey, with his right foot hard on the brake-pedal, was popping out his head and looking anxiously. "Oh nothing", he said evasively. "I was testing the front wheel". But Mrs. Bathey felt her husband was hiding something from her, she thought that it is not Good to insist upon it,

"Is it all right?, she asked with a smug smile on her anxious face. "All right", he said somewhat indifferently. She was sure that her husband was concealing a secret from her. The car moved again, and in five silent minutes they reached home. No words passed between them as they were in entirely different worlds. A forced smile spread on his busy face. "I will be back soon", he gasped with a quick glance at his young wife and drove

to the hospital. Mrs. Bathey excruciatingly felt the lack of the wonted kiss.

It was a tormented evening to her. She could not find out the mystery in the rapid change of her husband's attitude. "It was something at that turning", she thought. "What was it? Was it that beggar? No, what has a beggar to do with a doctor? Then what else?" Suddenly there was in her an unwholesome line of thought. She was not conscious of that. "There was a girl standing in front of the shop at the turning—has she anything to do with him?" It was a painful thought; she tried to thwart it: "no, how can it be". How loving was he to me until a few minutes ago! Then what else? Buthe is a doctor, there are nurses in the hospital, prettier—God forbid—than I am. Perhaps that at the turning too was a nurse." Mrs. Bathey was imperceptibly getting convinced of it, like any other jealous wife in a similar situation. Unfortunately Mr. Bathey was late, too, that night, as he had to attend to many patients.

Yet Mrs. Bathey did not fail to greet her husband when he came back, though with a pretended sincerity.

"How is he?", asked she.

"Success, My Love", it was almost automatic. "He will be off his bed after fifteen days." That candid affection made her feel guilty of impious thoughts against her husband. "But, how to solve that riddle? Who can read the inmost thoughts of a man?", she asked herself.

Mr. Bathey had no sleep that night. "My patient is all right. But who is that beggar? That protruding nose, those piercing looks, those thick eye-brows, and narrow forehead! He is just like my brother whom I allowed to be a rich dictator over me when I was but twelve. Here I am now a doctor with all the Aesculapian wisdom, by the generosity of the magnanimous master who adopted me. I am a wealthy man with a pretty, loving wife now. But what is my brother now? How does he fare?

I don't know. But who is that beggar? Why that pale countenance reminds me of all these? I don't know. Suffused by these uncertainties, at last Mr. Bathey slept; he was very tired. But he dreamed, a terrible dream: a number of people with clubs, sickles and glowing torches surrounding his bungalow, and that very same beggar sitting at his gate! He sprang out of his bed; he could no more sleep. He ran to his car and drove it to the spot where he saw the beggar the previous day. But he was not there. Looking around he saw a man sleeping in front of a building with but single cloth to protect him from the chilling night. He inspected him from head to foot. The beggar woke up with fear as he saw someone approaching him. "Who are you, friend?", Mr. Bathey asked in a mild, sweet tone. But seeing him gaping at him in bewilderment, the doctor repeated the question in Malayalam. Hearing the stranger speaks in his own tongue the beggar mustering up courage replied: "I am coming from Alwaye..., was a rich farmer. A

band of barbarous naxalites broke into my house four days ago, and ruthlessly stabbed my son...; in my embarrassment, I ran to the railway station and got into the Island Express that was just leaving for Bangalore. As I was found without a ticket I was pushed out at Erod, and I bartered away my shirt to buy something to eat. There I'm known as Narayan Menon, a landlord." Mr. Bathey was coming to his inevitable conclusion. Suppressing his inner commotion, he invited the beggar to his bungalow, and took him in his car.

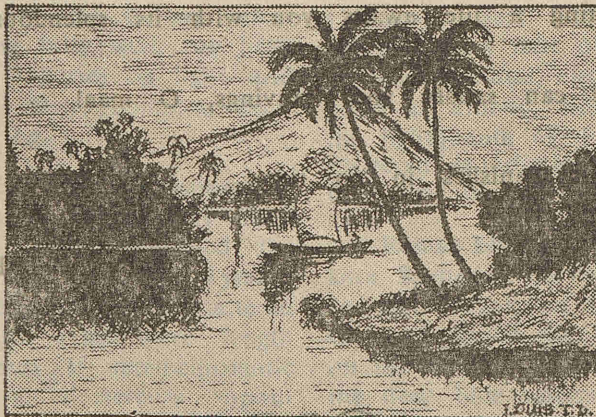
It was not yet dawn. In the morning Mrs. Bathey was amazed to see a beggar sitting in their visiting room with her husband in another chair, smiling.

"Who is he?", asked Mrs. Bathey.

"He is my brother!"

Both Mrs. Bathey and the beggar were taken aback. "Was he joking?"

ANTO P. V.

CHRIST COLLEGE

Charity blooms out into peace and joy.

Honesty renders man worthy of honour and love.

Responsibility leads man unto greatness.

Integrity speaks of great victory.

Sociability should grow with the growth of manliness.

Truth is lovelier than life and wealth.

Co-operation opens the way to prosperity.

Orderliness in life is great art, but little loved.

Love counteth not the cost of sacrifice.

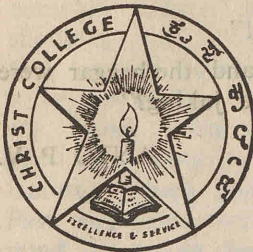
Life is worth living, but once for all; and then...?

Ever-lasting a life awaits you with its splendour.

God alone can satisfy your cravings, O man!

Everything else vanishes in no time.

By WILFRED H. MIRANDA

RAMAN EFFECT

Nature has blessed India with almost all the various colours. The scientist who was so much taken up by the phenomenon of colour was an Indian. Dr. C. V. Raman, the herald of Indian scientists, was a Physicist who devoted his life for the study of colours. We are to be proud of this Nobel Laureate.

Sir Chandrashekhara Venkata Raman was born in Trichinopoly, Tamilnad, in 1888. He was keenly interested in observing the changes in nature. His aptitude for science forced him to resign from the Indian Finance Service and he was appointed as the Prof. of Physics in Calcutta University. His articles in 'Nature' and 'Physical Review' were a clear evidence of his ingenuity. He was invited to the U. K. in 1921 and this journey was resulted in propounding the theory on the blue colour of the sea and the sky. Nobel prize for Physics was awarded to him in 1930. He founded the 'Indian Journal of Physics' and the Indian Academy of Sciences. In 1954 he was honoured by "Bharata Ratna". The Raman Research Institute at Bangalore proclaims the glory of its director. This great herald of Indian scientists breathed his last on 21 November 1970.

In order to understand Raman Effect and Raman Scattering fully well, we have to go through some theories on light and colouring, viz, Tyndall effect, Compton effect, and Rayleigh Scattering.

a) Tyndall Effect: The bluish appearance of a light beam passing through very small particles of a soap solution is called the Tyndal Effect proposed by John Tyndall (1820-1893). According to him the scattered light is exactly of the same wave length as the primary beam if monochromatic light, e. g., light from a mercury vapour lamp, is used; if mixed light is used each wave length is scattered without change of frequency. Accordingly the apparent modi-

fication of colour is effected by the fact that short wave lengths are scattered in greater intensity than longer wave lengths. The scattering was then because of the microscopic in-homogenites (whose refractive index differs from that of the surrounding medium) in a microscopically uniform medium.

b) Rayleigh Scattering: Baron Rayleigh (1842-1919) was the successor of Leonardo-da-vinci to attribute the blue of the sky to suspended particles, i.e., atmospheric particles scatter the Sunlight resulting in the blue colour of the sky. As a proof he, with Schuster, pointed that the sky was more bluish, after a rainfall which washes away the impurities. As regards the blue of the ocean, he proposed: (1) reflection of the blue sky, (2) suspended particles' and (3) dissolved substances as the causes. These were refuted by Raman (1) because sea was more bluish than sky, (2) because of the great transparency of sea water, and (3) because of the observer's position above the transmitted light.

c) Compton Effect: Arthur Holly Compton (1892-1962) who made his experiments with the scattering of hard X-rays, showed that these rays behave as particles. In Compton effect the incident light-quanta communicates part of its energy to a free, or loosely bound, electron. This energy appears as kinetic, energy of this electron the lightquanta of diminished energy being scattered as radiation of greater wave length than that of the incident quanta.

Raman Effect: Sri Chandrashekhara Venkata Raman (1888-1970) gave a correct and complete theory of the blue colour of the sky and of the sea. As he was standing on the deck of the ship ploughing through the deep blue waters of the Mediterranean, on his way to London in 1921, he observed the vast blue sky above and the deep blue water below. For about seven years he

carried out experiments with various sea waters, ice layers, carbo-hydrate liquids, etc. Finally he came to the conclusion that molecular scattering was the main cause of this colour phenomenon. Hence in 1928 he presented his theory: When a beam of monochromatic light passes through a transparent substance a certain amount of light is scattered from the path of the original beam which is of greater wave length than that of the incident light. This change in frequency of the scattered light - Raman effect - provides a way to study the structure of the scattering molecules. According to this theory, light is reflected and refracted when it falls on the boundary of separation between different refractive indices.

Experiment: The apparatus Raman used for his experiment was of very simple design. A round bottomed glass flask was filled with any of the dust-free CH group organic liquids, such as benzene, toluene, glycerine, ether, etc. The advantage of CH liquid is that it gives, in the scattered light, groups of lines whose frequency-intervals from the primary line are the same for all the chemical substances in CH group, whereas these intervals vary from substance to substance in other cases. At first Raman used Sunlight focussed by a telescope and passed it through the filter. But this demanded monochromatic radiation. Hence the pure dust-free liquid taken was strongly illuminated by 4358 lines from a mercury arc, suitably filtered and concentrated by a lens. The scattered light was photographed instantaneously from a direction more or less at right angles to the incident beam. Otherwise it could be observed by a spectroscope placed transversely to the primary radiation. A number of new lines could be seen well in the spectrum of the scattered light on both sides of the main line. He found that those lines on the low frequency side were more in number and more intense than those on the high frequency side; and their spacing was symmetrical about the main line. This was a new effect distinct from all the observed phenomena of scattering. These

lines are now referred to as Raman lines. The magnitude of the shift of Raman lines is of the order of 100 Angstrom units. The scattered light always contains the original frequency in comparatively great intensity, but the modified lines often require a long exposure. Thus it is the distinguishing mark of Raman effect that the frequency of the scattered light changes with the primary beam, the difference in frequency between the primary beam and the scattered light being independent of the frequency of the primary beam.

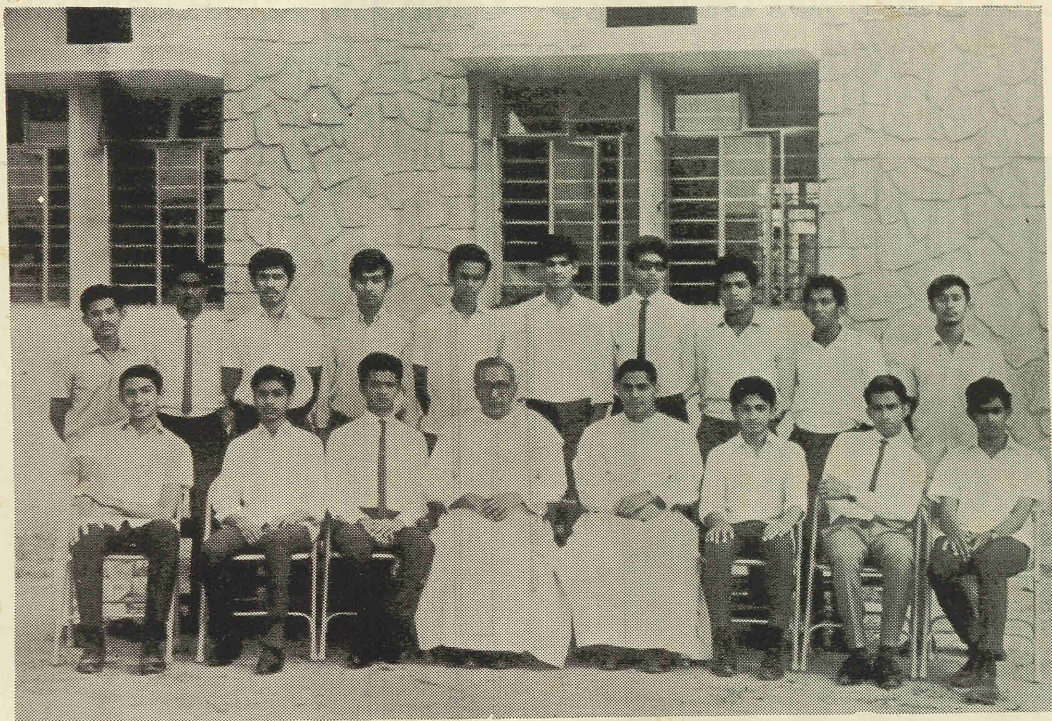
In Raman effect the incident beam gives out part of its energy in an interaction with matter and reappears as a radiation of diminished frequency just as in Compton effect, but the energy lost as radiation appears as energy of molecular vibration and not as the kinetic energy of an electron.

Characteristics of Raman Effect: (1) An infra-red line at 3.4 is present in the infra-red spectra of CH compounds and is attributed to nuclear oscillation. Other scattered lines lead to other infra red frequencies characteristic of the molecules in question. Thus Raman effect furnishes spectroscopy with a new and very powerful tool to investigate the infra-red spectra of determined molecules.

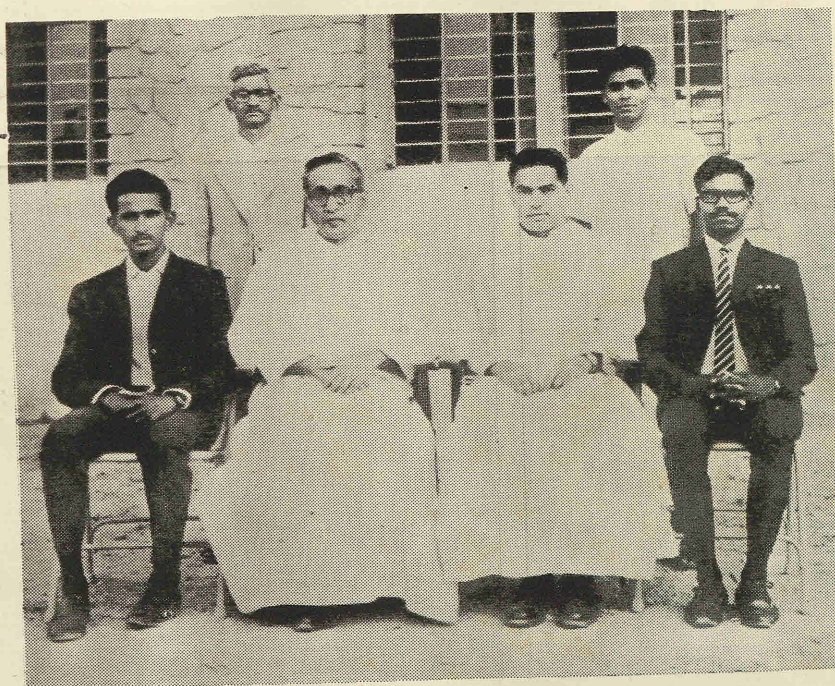
(2) Raman lines have both higher and lower frequencies than the incident light has. These higher frequency lines correspond to a contribution of energy by the molecule to the quantum of energy of the original beam, i. e., such lines are in one of the excited quantum states of higher energy. This quantum jump works out the scattering.

(3) These lower and higher frequencies were directly proportional to that of the incident line, since if the latter varied the former also changed at the same rate.

(4) Raman frequency (frequency shifts of Raman lines) could be determined by the scatterer rather than the frequency it-

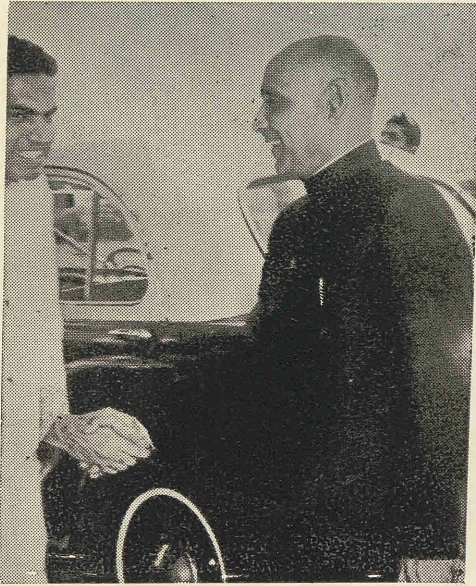

College Hostellers 1969-'70

College Office Staff 1969-'70

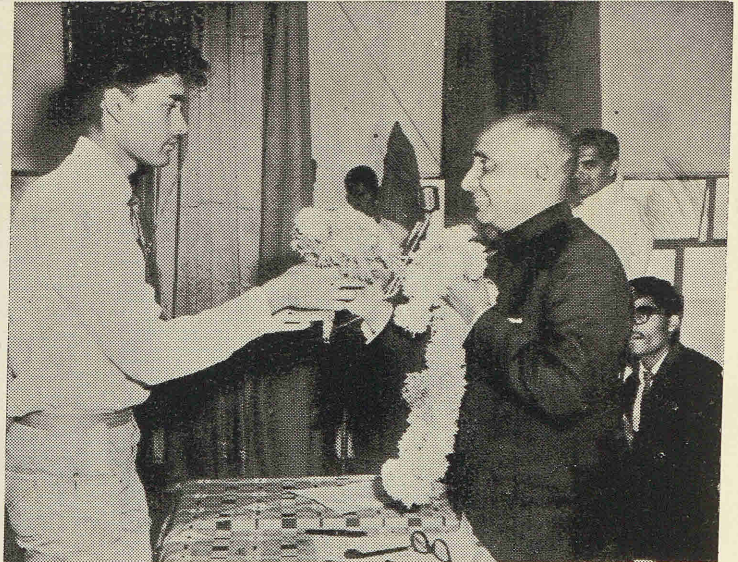
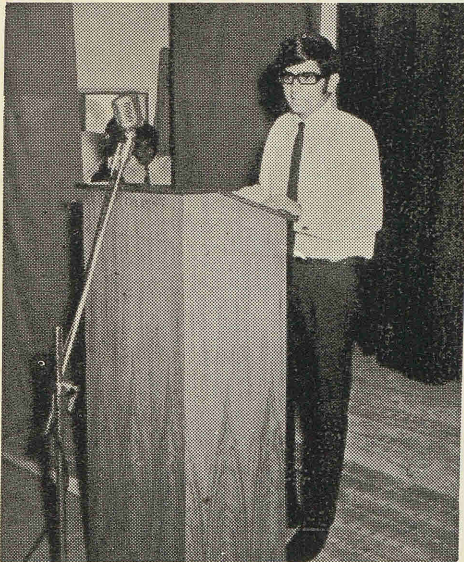
COLLEGE STUDENTS' UNION INAUGURATION 1970-'71

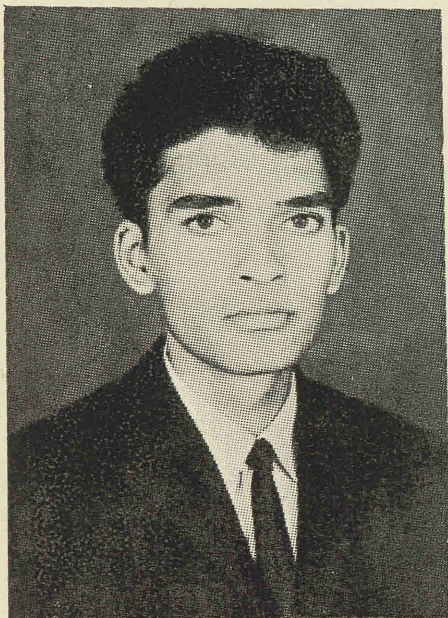

Principal Welcomes Mr. M. P. L. Sastry

Chairman takes the Oath

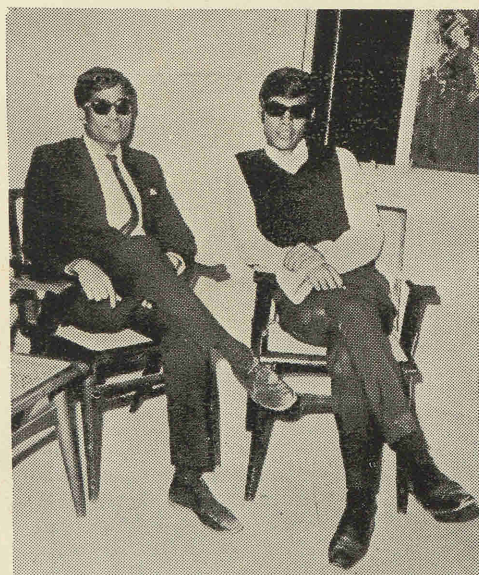

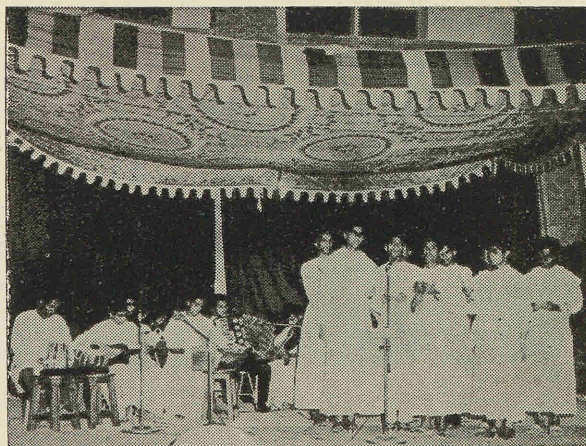
College Union Chairman (1970-'71)
Mr. A. M. V. Lobo

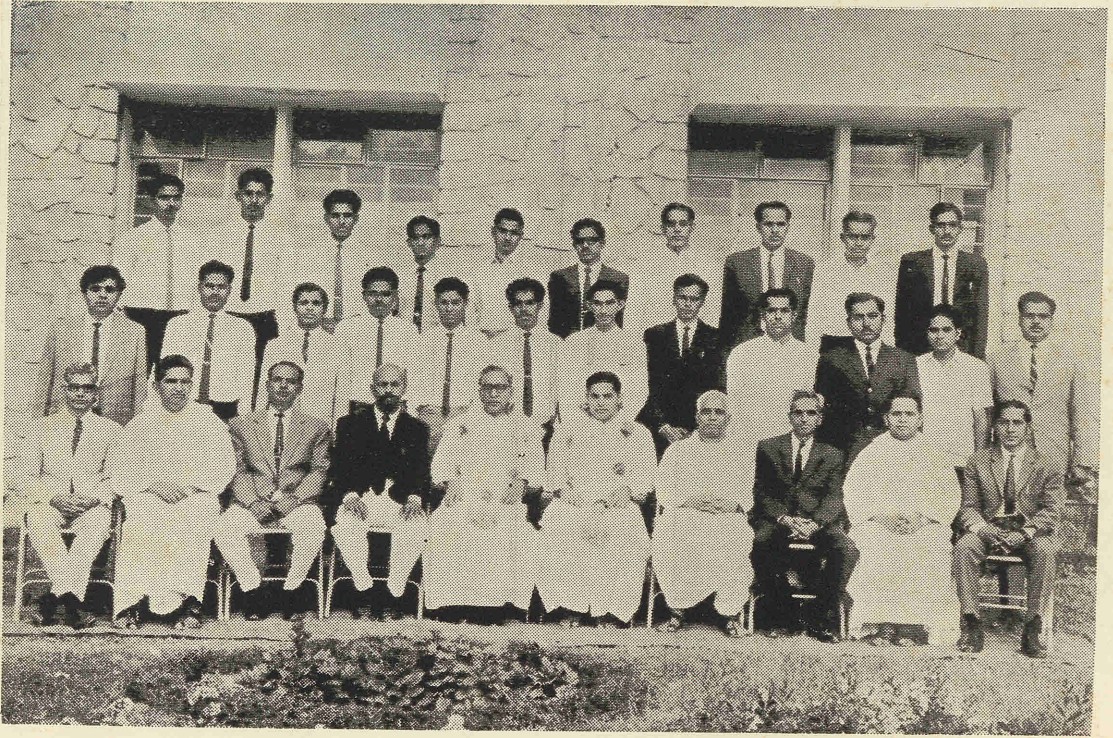

College Union Secretary (1970-'71)
Mr. Uberai H. S.

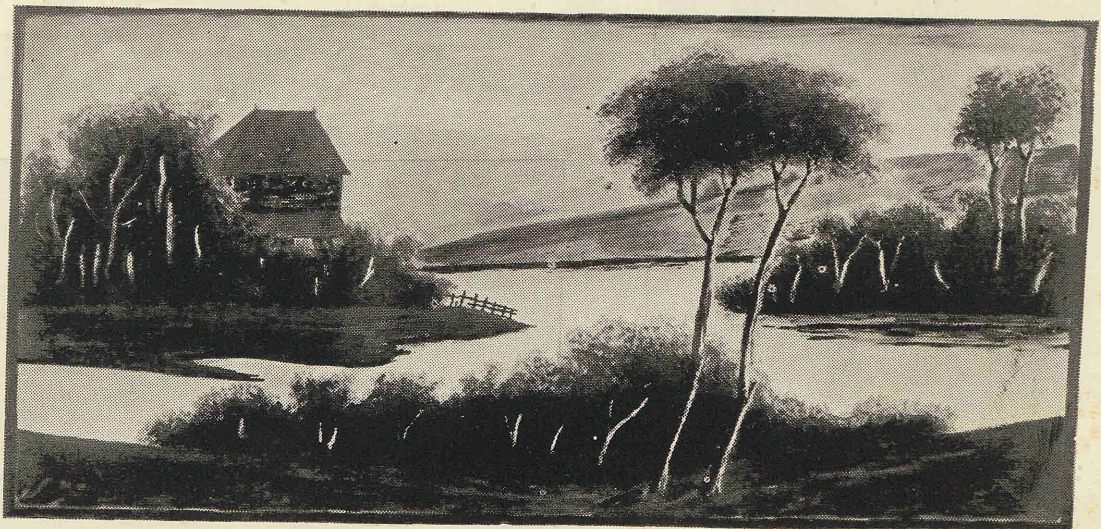

Chairman and Vice Chairman (1969-'70)
Mr. Santhirekasu,
Mr. Michael Vanderveen.

College Staff 1970-'71

By Our Budding artist

self. The observed frequency shift was a molecular phenomenon.

(5) Raman effect was proved to be a universal phenomenon, applied to all the states of matter. For his contemporaries worked out experiments in the U. S. A., and U. S. S. R. on the light scattered, using certain gases and crystals while Raman was using liquids. As a matter of fact thousands of papers were published in different parts of the world on molecular scattering within a few years of this discovery.

Importance of Raman Effect:- Physics and Chemistry are blessed with the useful application of Raman Effect. The universal nature of the phenomenon, the relative simplicity of the experimental technique as compared with infra-red measurements, the ease with which the effect can be controlled, making it appear as part of the visible spectrum which can be chosen at will, and the complementary character of

the spectra obtained, etc., make Raman effect a very convenient and powerful tool of research.

It is a sad fact that we do not take pains to appreciate the depth and ingenuity of this great South Indian scientist. By exploring the atomic character of light he found that light is not waves but corpuscular in space. Later his attention was turned to the colour of flowers to which he attributed pigments as primarily responsible. At last his attention was centered around the physical colours of butterflies. For our knowledge, besides his articles in Indian and foreign journals, weeklies and magazines, he has published (1) Molecular Diffraction of Light, (2) Music Instruments, and (3) The Physiology of Vision. Let us be proud of our inheritance and try to follow his footsteps in our academic career.

OUSEPH P. V.

Housewife to neighbour "I can always persuade my husband to start on the heavy work in the garden by suggesting that he's probably getting too old for it."

"Accident statistics prove that the road to heaven is paved" (-)

COMPANIONSHIP OF BOOKS

A man may usually be known by the books he reads, as well as by the company he keeps; for there is a companionship of books as well as of men, and one should always live in the best company whether it be of books or of men.

A good book is the best of friends. It is the best friend to-day and it will be for ever the same. It is the most patient and cheerful of companions. In times of crisis it does not turn its back upon us, but receives us with the same kindness, instructing and amusing us in youth, and consoling and comforting us in age.

A book is a truer and a higher bond of union. A good book is often the best urn of life, having the best thoughts. It is a treasure of good words and golden thoughts which can be absorbed and cherished, and can become our companion and comforter. The true and best thoughts

act as an angel of mercy at the time of temptations.

Books introduce us to the best of society and bring us to a great extent near to the greatest minds that ever lived. We think we are hearing them, seeing them and sharing their thoughts and we feel as though we are with them. We remain under their influence for ever.

Books are immortal. They are the lasting products of man's efforts. Temples crumble, pictures and statues decay, but books survive. Time is of no account with great thoughts for, they are as fresh today as when they first passed through the minds of the authors. The effort of time has been to sift and winnow out the bad products; for nothing in literature can long to survive but what is really good.

ASHOK KUMAR D. ROHERA

woman watching movie of surgence operating, "The Price they charge I don't wonder they wear masks".

Actress Eve Arden accidentally sat on a piano key board. Listening to the awful noise, she exclaimed; "H'm, two octaves! I will have to reduce"

"The silliest woman can manage a clever man; bu it needs a very clever woman to manage a fool".

(-Rudyard Kipling)

THE PHENOMENON CALLED HEAT

If familiarity does not always breed contempt, it can at least cool down our reaction towards a thing. Heat has been a daily experience to us ever since our existence and we hardly ever bother to contemplate its mysterious way of existence and expression.

Heat was believed to be a substance till the end of the 18th century. In 1798 Rumford saw that heat obtainable by friction from a given quantity of a metal was almost inexhaustible. If heat were a substance we could not conceive that such an amount of it could be obtained from a small piece of metal. Davy, in 1799 melted two pieces of ice by merely rubbing one against the other. If no heat came from without, Davy had reason to think that the heat required for melting was supplied by the energy of the rubbing. Later in 1850 Joule proved that the same quantity of work was required to generate a given quantity of heat. Joule thus established that heat was yet another form of energy like sound, light, electricity etc. As an illustration, if we consider hot-blooded and cold-blooded animals we can learn that the hot-blooded possess more energy—it can do more work and for longer periods than the cold-blooded.

Heat is a form of energy and it belongs to the family of light, radio waves and X-rays (electromagnetic waves). All these waves travel with the velocity of light. Thus we get heat and light together from a source. Heat and light and radio waves are differentiated only by the frequency of their waves. On increasing the frequency of a heat wave (when it attains to 4×10^{14} C/S) our eye becomes sensitive to it and we interpret it as light.

Advanced scientific researches explain heat by the random motion of the molecules. The numerous small particles called molecules that go to make up a mass of a

substance can vibrate or oscillate when the substance gets heated. Their average kinetic energy is what we experience as heat.

Heat tends to segregate the small particles in a substance. Thus in evaporation the more energetic particles escape and it becomes a cooling process. In all the changes of phase effected by heat we notice the same segregation—atoms are about 10^{-8} cms. apart in solids, a little further apart in liquids and some ten times further apart still in gases at ordinary temperatures.

Like every other form of energy heat also is convertible into other forms. Heat flows from a hot body to a cold body and this flow enables us to work with machines. We get the life-giving heat and all energy from the sun as heat flows from a hot sun to a less hot earth. The sun may cool down in due course of time to attain the same temperature as the earth so that there is no difference in level for heat to flow. Then all life on earth will have to perish since the earth cannot accept heat from the sun in that state.

For all those far-fetched notions we may have of heat, a common man is fully justified in defining heat as that which makes him feel hot. It is not the same as saying that economics is the science about which the economists are busy; for heat is fundamentally a feeling which we experience. But since the mere feeling can be vitiated by subjectivity we study the effects to estimate heat-effects like expansion, change of phase, electrical resistance etc.

In estimating heat we should make distinction between measurement of heat contained in a body and measurement of hotness of the body. Two things can contain different amounts of heat and at the same time be hot to the same extent. If we pour hot water into a vessel, the quantity of heat in the vessel will be increasing but the hotness of water will remain the

same. Hotness is measured by making use of a thermometer. Thermometer is a glass tube containing mercury (or other thermometric substances). Heat can be measured in terms of the expansion it can cause in the mercury contained in the glass tube.

The quantity of heat depends on the mass, temperature and nature of the hot body. The unit for it is the calorie which is equal to the heat required to raise one gram of water through 1°C . With this unit we can measure the heat content of different substances. Thus it is possible for us to estimate the hotness of a body and the quantity of heat contained in it, through

the effects of heat, fixing the necessary units.

On the view that heat is disordered energy one might expect that the energy aspect and the concept of entropy would be both considered here. But the treatise has been confined to a few points on the former: to illustrate the concept of entropy could not be within the scope of a small essay like this. Even in spite of that, heat as invisible but intelligible and palpable becomes a curious phenomenon that must draw our attention.

THOMAS KURIAN

DO YOU KNOW?

1. First word over telephone by inventor Bell.

"Mr. Watson, please come here, I want you."

2. First news paper - Weekly Herald - by Thomas Alva Edison at the age of fifteen.

3. First explanation Edison got for telegraphy: Just imagine you have a very long dachshund, so long that he reaches from Edinburgh to London. If you pull his tail in Edinburgh, he'd bark in London.

4. First recorded song:

"Mary had a little lamp,

Its fleece was waite as snow"

By Artist Edison

5. William Friese - The inventor of cinematography died with one shilling and ten pence on him.

6. The first wireless signal ever transmitted and received was demonstrated by Guglielmo Marconi to his mother at dead of night. He said "I am sorry mother. But just had to show you. Tonight is the first time I have succeeded in making that bell ring with no wires, no other connections, right across space, at a distance of thirty feet.... do you understand why I am so excited mother?"

7. Major punishment given in schools for whispering during Henry Ford's time was, to ask the boys to sit with a girl.

UNDER A TREE

We see a number of big trees. Have you ever wondered of it? Perhaps. We see long lines of trees on each side of the public roads. Have you ever read its history? No. We enjoy the beauty of trees that are in our parks. Have you ever amazed at them? We see certain trees in front of the temples and shrines. Have you ever thought of their divinity?

It was a holiday. For pleasure I had a walk to the village. As I was tired I took rest under a shady tree. The wily monkeys on the tree troubled me much, So I went to the park and sat on the meadow under a tree.

For the Christians the tree was a cause for the coming of the Redeemer. In the gay paradise there were beautiful trees with crimson coloured fruits. First Parents Adam and Eve were free to enjoy the fruits of all trees but those of the tree of 'Knowledge'. It was a command. They disobeyed it and sinned against God. The Redeemer Jesus Christ came into the world for their salvation. Thus runs the history of salvation for the Christians.

The great civilizations of the world depict the divinity and historicity of trees. The Indus Valley seals present the figures of Pipal and Acacia trees. The people believed that divine spirits dwelt in those trees. The tree was guarded by a spirit. In the Vedic period there were animal sacrifices being offered to the sacred trees. The form of worship of the tree and of the god residing in the trees are attested to by the reliefs on the seals of Mohenjodaro and Harappa.

On a Babylonian seal we see a sacred tree with seven branches. The tree was sacred to the Canaanites. Oak was believed to be the tree of Zeus the house-hold god of Greeks. To the Zoroastrians all trees were sacred. Gautama was wandering to attain the 'supreme knowledge'. Finally he sat under a pipal tree in contemplation.

There he was enlightened. So to the Buddhists pipal tree was holy. Sala was sacred to the Jains. Soma tree was holy to the Aryans. In early Sparta the dead body was laid upon the branches of palm-tree.

With the decay of civilizations, the belief on the divinity and historicity of trees has not disappeared; still it continues.

Have you ever thought of this trivial subject. We see lines of giant trees on either side of the roads. How old are they? They were planted and protected during the times of benevolent rulers.

Trees are nature's decoration. "Variety delights" says the proverb. How many varieties of trees are there in the world! Are not these trees which inspired and inspire the poets to give shape to their works. A park of trees of different heights and varied shapes!! How enchanting it is! You imagine a mango grove with abundance of crimson coloured fruits. A wind blows. Children run towards the grove, singing songs and calling the favourable wind to come again.

Trees are an asset to our national economy. They contribute much to the development of economy. Certain industries depend upon the trees. They give employment to thousands. Fruits of trees with varieties of vitamins sustain our stamina. The artistic works done and being done on woods are wonderful. Indians are wellknown for this art.

We live in the midst of trees. When you get tired of work, the shade of the trees will cool you. When you are discouraged, go under a tree and enjoy the pleasure it offers. It will inspire and refresh you. Think of the Creator, who made such a wonderful arrangement for you. Let us go through nature to God. Sitting under the tree we shall praise and glorify the Almighty to whom goes the credit.

T. MANNINEZHATH

A QUEER RHYME

There in the water cool,
Calm in the prime of morn,
Still in the core of that teeny sea-
Shine in the pool those 'angels' rare.

Safe in the bounds of the quartered round,
Shelved in the share of the'r being's need,
Shadowed under the lotus-leaves-
Sufficient are their lives in peace.

Wavy fins of agile mirth;
Glowing eyes of radiant light;
Rosy jaws of daring hope;-
Rare are rueful rays in sight.

Reverie? Is it real? And True?
Roaming now those 'furtive wings'!
Nature has its native tune;
None but it can irk it, too.

By ANTO P. V.

After a lengthy conference with the estranged husband the lawyer reported to his client, "Mrs. Blake, I have succeeded in making a settlement with your husband that is eminently fair to both of you." "Fair to both" exploded Mrs. Blake, "I could have done that myself! What do you think I hired a lawyer for?"

A FEW WORDS ON EDUCATION

What do we mean by the word education? The apparent meaning, as we know, is instruction or training. But it has a much deeper sense. This word has its origin from the Latin word 'educare' or rather from 'educere', which means to lead from, that is, to lead from ignorance to wisdom; from immaturity to maturity, from lowliness to loftiness. It does not merely inform us of some ideas, but it should make one transform into a new being, a new personality. It should touch all the aspects of human life, namely, intellectual, moral and cultural.

Intellectual formation: Unlike other animals, man has the innate tendency to penetrate into the hidden mysteries of nature. He imbibes with greed what the past has acquired and searches with curiosity the truths that are hidden from his limited intelligence. It is his axiom that one should progress with the development of science; no one likes to be called a man of bygone ages. But one should remember that the achievements in science are made not in one or two days; their foundation was laid in the very dawn of human history. Step by step this tremendous edifice was built up. Each nation, nay every individual, consciously or unconsciously, directly or indirectly, made contribution to its progress. No one can comprehend it in its totality, and hence one has to pay more attention to anyone of its aspects, after having a general view of it.

Now, what should be the disposition of a lover of science? First and foremost, one should love truth, for science is nothing else than study of truth. One should be docile to truth but critical towards everything that is untrue. Our mind should be always in search of and open to truth. We should love things that lead unto thoughtfulness rather than things that excite our imagination. Nothing should be accepted on its face value alone; nothing should be taken as it appears. Study should

not be mere passive acceptance of what is taught; we should reflect over it, assimilate it and make it personal, and should make our own contribution, if possible. This is the way science progresses.

Moral formation: It is an age when moral values suffer grievous casualties. A student should be well aware of that rectitude of the will is inevitable for the right functioning of reason. If the efforts of the students should bear fruits, their moral life should not suffer detriment. The rectitude of the will can be read from the rectitude of one's conscience which dictates what one should do here and now. A man with a right conscience knows what peace is. A man who enjoys peace is not perturbed easily; he is normal in his affairs. As we know only normal persons can do things properly. It is said in the book of wisdom "If thou desire to know truth with clearness, cast from thee rejoicing and fear and hope and sorrow."* (*Wis. 11: 8.)

We should habituate ourselves in good practices. We should make much of those virtues which are esteemed by the common: honesty and veracity, meekness and kindness, temperance and patience, sobriety and generosity, magnanimity and patriotism etc. Above all, a student should be docile and corrigible, for it is said of a wise man "Rebuke a wise man he will love thee.."

Students should learn to take up serious responsibilities. Their course of education should not be a waste of precious time and money. Anyone who desires his prosperity, and of his motherland should utilise his time and capacities in the best way possible. We know that time and tide waits for no one.

One should esteem religious values. We should recognise that God is wisdom and that enlightens man's heart. Man should have confidence in his capacities, but should not presume that he can do everything

without his Maker, for, as St. Augustine says, man, left to himself is nothing but the leader of his own destruction. For the acquisition of peace and joy, man should be in good terms with his God, for, the same Augustine says that man's heart never finds rest unless that is made in Him.

Cultural and social formation: This aspect of education is only something complementary to the other two. Any educational system should give due importance to the refinement of human personality and to the making of a worthy member of human family. A good man in society is good at home too.

Man should not confine himself within the narrow walls of his own self-interest. He should remember that he is a member of the human family. We should have a wide view of humanity as a whole; we should learn to feel for one another. The poor and the lowly, the ignorant and the

erring are not to be despised. No one is to be cast out as worth nothing; for each one in his own way makes up the deficiency in the attempt to perfect human society. Let nothing create a barrier between man and man; caste or colour, nationality or language. Riches or poverty should not blind our reason. Man should recognise the universal brotherhood exists in human family, and should feel that every other man is his own brother. This is the purpose of education; this is how man has to transform into a new being.

To put it all in a nut-shell, any educational system that neglects any of these aspects, namely, intellectual, moral, religious cultural and social, is deficient. Hence the goal of education is the formation of human intellect, the rectification of human will and the refinement of human personality.

WILFRED H. MIRANDA

A teacher asked her Sunday school class to tell the story of creation. Commented one little girl; "Firs God created Adam. Then He looked at him and said, 'I think I could do better if I tried again'. So He created Eve".

"Love is the wisdom of the fool and the folly of the wise."

(Dr. Samuel Johnson.)

PERSONALITY

There can be no doubt that all human beings are highly composite beings. The most distinctive feature of any individual is his personality. This is the over all pattern, or integration, of his structures, modes of behaviour, interest, attitudes, intellectual abilities, aptitudes and many other distinguishable characteristics. Thus the term personality refers to the whole individual.

Hence personality may be defined as the total quality of the individual's behaviour as revealed in his habits of thought and expression, his attitudes and interests, his manner of acting, and his personal philosophy of life. But as Bingham says, "Personality is more than the sum total of an individual's traits—physical and mental, emotional and intellectual, social and temperamental, passive and active." Personality is "what a man is" and "refers to the way in which all these traits are organized and integrated." Adding the idea 'under the guidance of intellect and will' to the definitions of Allport, can be made one of the best definitions as, "the dynamic organization within the individual of the psycho-physical systems, under the guidance of intellect and will that determines his unique adjustment to his environment."

Personality is not static. It is growing and developing entity. There is change, but all these changes do not break the continuity of the person with the past. Many attempts have been made to divide personality into types, or to discover basic factors of personality in terms of which individuals may be described and differentiated.

Personality and Physiological processes:-

It is clear that, an individual's personality is linked with the physiological conditions of his body. Moreover, distressing changes in personality may arise from disease or injury of the brain. Some other evidences also illustrate the inter-connection between

our body and our personality. Certain differences in personality are correlated with differences in the electrical activity of the brain. Obviously, a person's physical make-up may also affect his personality by affecting his activities and social contacts.

Hereditary factors:-

Psychology is also concerned with the factors that influence the growth of personality. Among these some are constitutional and inborn, and others environmental. There is clear evidence that individuals start life with structural differences in their nervous systems and other bodily organs, and that these differences, which entail functional differences, affect the growth and organization of their personality.

The influence of Culture pattern:-

Among the environmental influences that affect personality, one of the most important is the culture-pattern—the values, expectations, customs, and institutions of the community in which the individual grows up. Evidence of the importance of this factor has come mostly from social anthropologists, who have studied the way how different culture patterns encourage the development of different attitudes and dispositions.

The influence of Role and Status:-

Our role and status also affect our personality. We have all seen how people, when they move from one role to another, or acquire a different social status, tend to develop new attitudes and patterns of behaviour. They often, as we say, "grow into their new role", and undergo some change of personality in the process.

The influence of the Family:-

Of all the social groups that influence the growth of personality the most important is undoubtedly the family. The Freudians were the first to explore in detail the influence of the family on an individual's

development, but the Adlerians and the Jungians and indeed psychologists, emphasise its importance.

Maternal Deprivation:-

Recent research has also suggested that lack of affection in infancy may have an important and lasting effect on the development of personality. Infants need far more than to be kept warm, clean, and well-fed. They have a profound need for affection, Dr. John Bowlby says that, "what is believed to be essential for mental health is that the infant and young child should experience a warm, intimate, and continuous relationship with its mother in which both find satisfaction and enjoyment."

Personality Adjustment:

Personalities are the products of adjustments which are made to the ordinary incidents that occur in our lives. If these adjustments are successful, the effect on the personality is then beneficial. Too often unsuccessful and partially successful adjustments are made and personalities develop accordingly. Habits, attitudes, predispositions, prejudice, belief and emotional patterns are formed as a result of these adjustment experiences.

Life is a continuous process of overcoming difficulties or making adjustments. Successful adjustment is necessary for continued living "Adjust or die is the law of life." In making these adjustments, habits are formed that become the pattern for making future adjustments. Personality may be defined as the sum total of the habits a person has formed in adjusting himself to situations. A good personality is a set of habits that are successful in adjustments; a poor personality is a set of habits that are relatively unsuccessful. Personality is constantly being formed and changed.

An adjustment situation must have certain factors, such as, the existence of a want, the satisfaction of wants, and the difficulties that interfere with the satisfaction of wants. The consequence of an individual habitually making successful ad-

justments to his varied problems of living are beneficial. He enjoys the experience of satisfying his wants. He forms a set of adjustment-habits (personality) that are effective; he has a feeling of being integrated with his social and physical environment (of belonging); and he develops an attitude of personal importance and significance. The consequence of an individual habitually making unsuccessful adjustments to his varied problems of living are not beneficial. He experiences a constant state of physical tension due to unsatisfied wants; he forms adjustment-habits (personality) that are ineffective; he has a feeling of not fitting in with either his physical or social environment.

Characteristics of an adjusted personality:

A well-adjusted personality is made up of effective adjustment habits and has no unsatisfied wants of long duration. Happiness, self-honesty, emotional control, enjoyable occupation, harmonious habits and ideas, physical health, and social status are some of the symptoms of being well adjusted.

Those people who formed habits that produce complete adjustment are in good mental health. They enjoy the satisfaction of accomplishment. Those who have formed habits that produce but partial adjustments are in corresponding states of tension. They are not in mental ill-health, and yet the happiness of living is definitely limited. Still other individuals form habits that result in no adjustment.

Conclusion:

In a single breath the word 'Personality' expresses all we are in soul and body - the total man, as one might say. Yet at the same time it serves no less to distinguish each individual from every other in the universe when we come to speak of his own personality, of the combination of traits, and qualities that characterise him. It is the right combination of these elements, first in the discipline that is imposed upon us and later in the deliberate choice of habits and of other physical factors

RE-EVOLUTION

The otherwise beautiful world we live in today, is a boiling cauldron of opposing and disruptive ideologies, of economic, political and social nature, which often extend to uncontrollable limits as to culminate in our modern psycho-physical aggressions. In this turmoil, an individual of today has to search extensively to discover his identity and fight desperately to keep it. Civilization has made his life irresistibly mechanical and irredeemably parasitical. Even so, in the darkness of these threatening clouds, man has been fettered to a sort of inner slavery by the shackles of antiquated social customs taboos and irrational beliefs, ardently cherished, and meticulously defended by our older contemporaries. Little wonder, there is a great restlessness among the younger generations, who wish to break off these fetters and live a free, individualistic life. This noble ideal calls for an all out revolution in the various spheres of our social life.

Of course, our present world is a product of many revolutions, both constructive and destructive, and these elements are at work now as never before. Every aspect of our life is undergoing revolutionary changes, all theoretically aimed at the amelioration of human conditions by the fuller realization of the ideals of Liberty, Equality and Fraternity.

But have all the great social revolutions hit the target they had been triggered to? It was, indeed, a sad feature of our past revolutions that they had been misdirected and exploited by opportunists and fanatic men, so that they boomeranged adversely on the major section of the poor people themselves, plunging them into deeper sense of frustration, insecurity and insurgency,

may, even taking them back to the original state of our revered forefathers, a state of lawless independence, and naturality. Is not this a characteristic feature of our modern society?

Communism prophesies that all forms of State, religion and philosophy, together with all the great isms of the world will vanish, save their own, which is to create for us a state of 'idyllic happiness', the Utopia! In the present trend I should not wonder if they are going to take us to the original state of our forefathers, also a state of idyllic happiness, as described by Rousseau in his Social Contract Theory! Are not the present day's unrestricted freedom of Colloquialism, the Jo-happy and full-throated vocal music, the unrecognisable modern arts, gender confusing dress mannerism, the uncouth hairstyles and such other fads eloquent testimonies corroborating the earlier statement? History CAN and IS going to repeat itself!

Ever since Darwin no pains were spared to prove that man evolved from monkeys. Time may not be too far off efforts will be directed to prove the reverse!

Man has reached a stage when he can not any longer be the Captain of his soul, the master of his fate. All efforts in this regard are being strangled by fear and frustration, mainly of economic, political and psychic nature, a struggle for survival which gives birth to extreme radicalism. Who is to be thanked if 90% of the patients who fill the hospitals in America are in some degree or other psychopaths? Is the rest of the world any better?

under our command, that help us to become the men and women that we wish to be. It is by our personality, that men judge us in society, and according to which they

assign to us the place we hold in their esteem.

THOMAS P. T.

All these seem an extremely pathetic, yet pessimistic picture of our modern society. But that does not outweigh the necessity for an all out social reform. The sad picture of the world might induce the presumptuously wise and the conservative many to condemn outright the very idea of social change. It is for them that Tennyson wrote,

"The old older changeth, yielding place to new,
And God fulfils Himself in many ways
Lest one good custom should corrupt the world"

We need a healthy revolution to bring about a universally adaptable social system. We also need an inner evolution of the spirit, which must keep abreast with the material advancement. Our happiness depends on the degree of harmony between both.

The world expects and demands much from us youths, but often it is the contrary that happens. I would hence paraphrase John F. Kennedy and say, "My fellowmen, ask not what the Society can do for you but what you can do for the Society". Of course, there are scores of young men

and women among us who follow this principle, men and women of unflinching initiative and moral courage, who have the guts to **dare to be different** and stand up bravely against the volley of the fissiparous forces and yet never be corrupted by their artful ideologies. But is it the case with the majority of us?

The necessity for a healthy revolution in our social system is obvious enough. The problem is as to the course we should follow in bringing it about. We have the right choice and the needed potentiality; the Gandhian way on the one hand and the love of adventure and creativity of youths. The latter is to be properly channeled, keeping in line with the precepts and precedents left by those prophets of peace and non-violence, Mahatma Gandhi, Martin Luther king and the array of others. This is a hard and long-drawn process and one has to opt for it to the other misconceived and apparently brighter course. But first of all, as according to Carlyle, "Make yourself an honest man and then you may be sure that there is one rascal less in the world."

M. S. JAMES.

A Sociologist was lecturing to a women's club on the crisis arising from world population explosion. "Do you realise that somewhere in the world a woman is giving birth to a child every minute, day and night?" he said. "What are we going to do to solve this problem?" A woman in the back row raised her hand. "I think the first thing we should do is find that woman," she said, "and stop her!"

PERPETUAL CALENDAR

Introduction: It is a long time since I felt the need for having a perpetual Calendar in order to avoid temporal inconveniences. Some attempts are reported to have been made on these lines in some of the European countries. India too has approved a National Calendar. It is found that the slight variations in the local calculations based on both solar and lunar months cause much trouble even among the common people. Thank God the Gregorian Calendar is universally accepted. But even that had to be corrected in 1582, entering Leap Year.

In regard to India, besides the Gregorian and Hijra, almost all the States have individual Calendars. The need for unity in chronological calculations will not be refused by any.

Set up: Here, the Gregorian Calendar, which is largely accepted, is taken as the basis. Every year is divided into 12 months, each month having 30 or 31 days. Every week consists of seven ordinary days. But the week-end is Sunday instead of Saturday. A day consists of 24 hours and each hour has 60 minutes, one minute 60 seconds. This helps us not to lose the devices which are in use namely, wrist-watch, clock etc.

Advantages: At a glance we can appreciate the advantage of having such a calendar. Every fourth month occurs on the same day. That is, first, fourth, seventh and tenth months, January, April, July and October, begin on Monday; and every second, fifth, eighth and eleventh months (February, May, August and November) on Thursday, whereas the third, sixth, ninth and twelfth (March, June, September and December) on Saturday. This has the advantages similar to Mendeleef's Periodic

Table. The advantage is that 13 weeks are completely over by three months.

The apparent disadvantage is that only 364 days are entered within this calendar. But the remaining 30 hours are not left out. There is a blank space called 'Half Year Day' following June 30 but previous to July first (i. e., in between Sunday and Monday). This Half Year Day occurs annually having no other name not is it included within the weekdays. Another such blank day occurs once in four years. This 'Leap Year Day' follows December 30 Sunday but before Monday. After the Leap Year Day there follows the next year beginning with Monday as first. The Half Year Day and Leap Year Day may be compared to the zero group in the 'Periodic Table' proposed by Mendeleef. These two days are expected to be universal holidays.

Somehow or other, if the glorious scientific researches find out any mistake in the present calculation, or if some changes occur, during the course of time, in the movement of the world or of the Sun, or if little change in the distance between the Sun and the Earth occurs - all of which are not impossible to happen - it will certainly affect the present time dimension. Then we can easily make adjustments with these blank days.

Further, once we get the chronological date of one event or of one's own birth... we can easily, without referring to any past calendars, detect the respective week days, because the same date falls on the same day every year. If such a perpetual calendar is approved, it can be commenced from 1973 onwards. For it begins on Monday.

JOSEPH KOSTKA

PERPETUAL CALENDAR

	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday	Sunday		Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday	Sunday		Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday	Sunday	Blank day
I JANUARY	1	2	3	4	5	6	7	II FEBRUARY				1	2	3	4	III MARCH						1	2	
	8	9	10	11	12	13	14		5	6	7	8	9	10	11		3	4	5	6	7	8	9	
	15	16	17	18	19	20	21		12	13	14	15	16	17	18		10	11	12	13	14	15	16	
	22	23	24	25	26	27	28		19	20	21	22	23	24	25		17	18	19	20	21	22	23	
	29	30	31						26	27	28	29	30				24	25	26	27	28	29	30	
IV APRIL	1	2	3	4	5	6	7	V MAY				1	2	3	4	VI JUNE						1	2	
	8	9	10	11	12	13	14		5	6	7	8	9	10	11		3	4	5	6	7	8	9	
	15	16	17	18	19	20	21		12	13	14	15	16	17	18		10	11	12	13	14	15	16	
	22	23	24	25	26	27	28		19	20	21	22	23	24	25		17	18	19	20	21	22	23	
	29	30	31						26	27	28	29	30				24	25	26	27	28	29	30	Half Year Day
VII JULY	1	2	3	4	5	6	7	VIII AUGUST				1	2	3	4	IX SEPTEMBER						1	2	
	8	9	10	11	12	13	14		5	6	7	8	9	10	11		3	4	5	6	7	8	9	
	15	16	17	18	19	20	21		12	13	14	15	16	17	18		10	11	12	13	14	15	16	
	22	23	24	25	26	27	28		19	20	21	22	23	24	25		17	18	19	20	21	22	23	
	29	30	31						26	27	28	29	30				24	25	26	27	28	29	30	
X OCTOBER	1	2	3	4	5	6	7	XI NOVEMBER				1	2	3	4	XII DECEMBER						1	2	
	8	9	10	11	12	13	14		5	6	7	8	9	10	11		3	4	5	6	7	8	9	
	15	16	17	18	19	20	21		12	13	14	15	16	17	18		10	11	12	13	14	15	16	
	22	23	24	25	26	27	28		19	20	21	22	23	24	25		17	18	19	20	21	22	23	
	29	30	31						26	27	28	29	30				24	25	26	27	28	29	30	Leap Year Day

SPORTSFOLIO 1970-'71

As the old saying goes if the essential thing in life is not conquering, but fighting well, then sport at Christ College was a success and achieved its objectives. From the beginning of this academic year, we started our sports and Games in Good earnest and we had regular practice.

Our Foot-ball team under the able captaincy of Remedios Victor Almeida, guided by a seasoned coach Mr. Francis Xavier, did pretty well when it trounced every team it fought against and came till the final round of the Bangalore University Inter-Collegiate Tournament. As a whole their performance was superb and they made a determined bid to annex the trophy. One of its players Vijay Lal was selected to represent the Bangalore University team.

Mayur Patel captained our raw cricket team hastily gathered from the freshmen of the College. They participated in the Inter-Collegiate Tournament but did badly, because of the lack of practice. If failures are the stepping stones, then cricket is sure to do better next year.

In Bangalore University Inter-Collegiate Badminton (Shuttle) Tournament, our performance was really impressive. George Abraham, the Captain delighted the spectators with his spiky smashes.

Basket-ball exites everybody around Christ College. Regular practice started right from the beginning. It gathered momentum when we introduced a handsome trophy donated by Mr. B. M. Edward of Kerala and conducted the Inaugural Christ College Inter-Collegiate Basket-ball Tournament at the newly constructed court within the College quadrangle. Prof. Bharadwaj, Principal, National College, Jayanagar, Inaugurated the Tournament on 9th December, 1970 and the inaugural match was played between Shri. Renukacharya College and Christ College "B" team Eleven teams

participated in it. Sri. Renukacharya College annexed the Trophy when they defeated the hosts, the tough and nippy Christ College "A" team after a spirited battle.

Sri. Mir Iqbal Hussain, former Vigilance Commissioner gave away the trophy to the winners. Thanks to all the participants.

Our Basket-ball team also participated in the Bangalore University Inter-Collegiate Basket-ball Tournament. Mr. Rajagopal Captained the team.

Ball Badminton also claimed our attention from the beginning of this academic year. Mr. B. S. Nanjundaiah, a former state player among our staff took a keen interest in the games. He personally selected and supervised the team. The team participated in the Inter-Collegiate Tournament and was Captained by Mohith Sarvotham.

Our Hockey contingent under the energetic skipper Ali Mohammed did a good work when they gave stiff fight to the much superior R. CC in both the Bangalore University Inter-Collegiate Tournament and Koshy Ommen memorial Hockey Tounament conducted by the B.M.S. College of Engineering. Kudos to the Hockey players. Despite many handicaps, their performance was impressive. Lack of adequate practice facilities may account to some extent for our not doing well.

A selected group of athletes headed by B.N. Parameswaran participated in the Inter-Collegiate atheletic meet. Mr. B.N. Parameswaran, its captain was elected to represent Bangalore University in the Mysore State Inter-University meet.

ANNUAL TRACK AND FIELD MEET

The annual track and field meet was held on 29th and 30th of January 1971. To foster team spirit and helthy competitions among the students, they were grouped into

four houses—namly Red, Yellow, Blue and Green captained respectively by B.N. Parameswaran, Paul Joseph, K. Jayakumar and Ali Mohammed. Altogether 75 athletes participated in the meet.

Hoisting the flag by very Rev. Fr. Rector Theophane, CMI marked the start of the festival followed by an impressive March Past of the athletes in house wise formation and a torch breiring ceremony strictly according to the Olympic fashion.

For two days it went on. Quite a number of new records were created and some of the atheletes produced outstanding performances. The members of the staff also participated in some events. Midst ovation stood Fr. Principal when he claimed the first prize of Cricket ball throw.

The individual championship for Seniors went to P. M. Josepa who obtained 20 poinis while B. Dayakar snatched the individual championship for juniors. He also had 20 points to his credit. The team championship was annexed by Red House led by the indomitable B. N. Parameswaran.

The chief guest Mr. H. Veerabhadraiah, Commissioner of Police expressed his appreciation of the Sportsman Spirit and enthusiasm shown by the staff and students of this College. He distributed the prizes to the winners. An impressive march past followed by the singing of the National Anthem brought the Sports Festival to a close.

In the Table Tennis (Singles) Tournament conducted for the teaching staff, a highly athletic Chemistry lecturer Mr. Baby Mathew came victorious. Hearty congratulations.

Laurels for the Staff: Christ College Staff wrote a new page in the history of the Bangalore University Inter-Collegiate Tournaments for teachers when they annexed

two trophies in quick succession and made a bold attempt for the third one.

Defending Champions Christ College blast Central College 54-28 and claimed the Bangalore Inter-Collegiate Basket-ball trophy for the second year in succession.

In a thrilling encounter, Christ College trounced Government College and annexed the Volley ball Trophy.

In Ball badminton (fives) Christ College are runners up Defeating every opposing team, Christ College came face to face with National College, Basavangudi. Failing to take advantages of the chances at Critical moments, we lost the title.

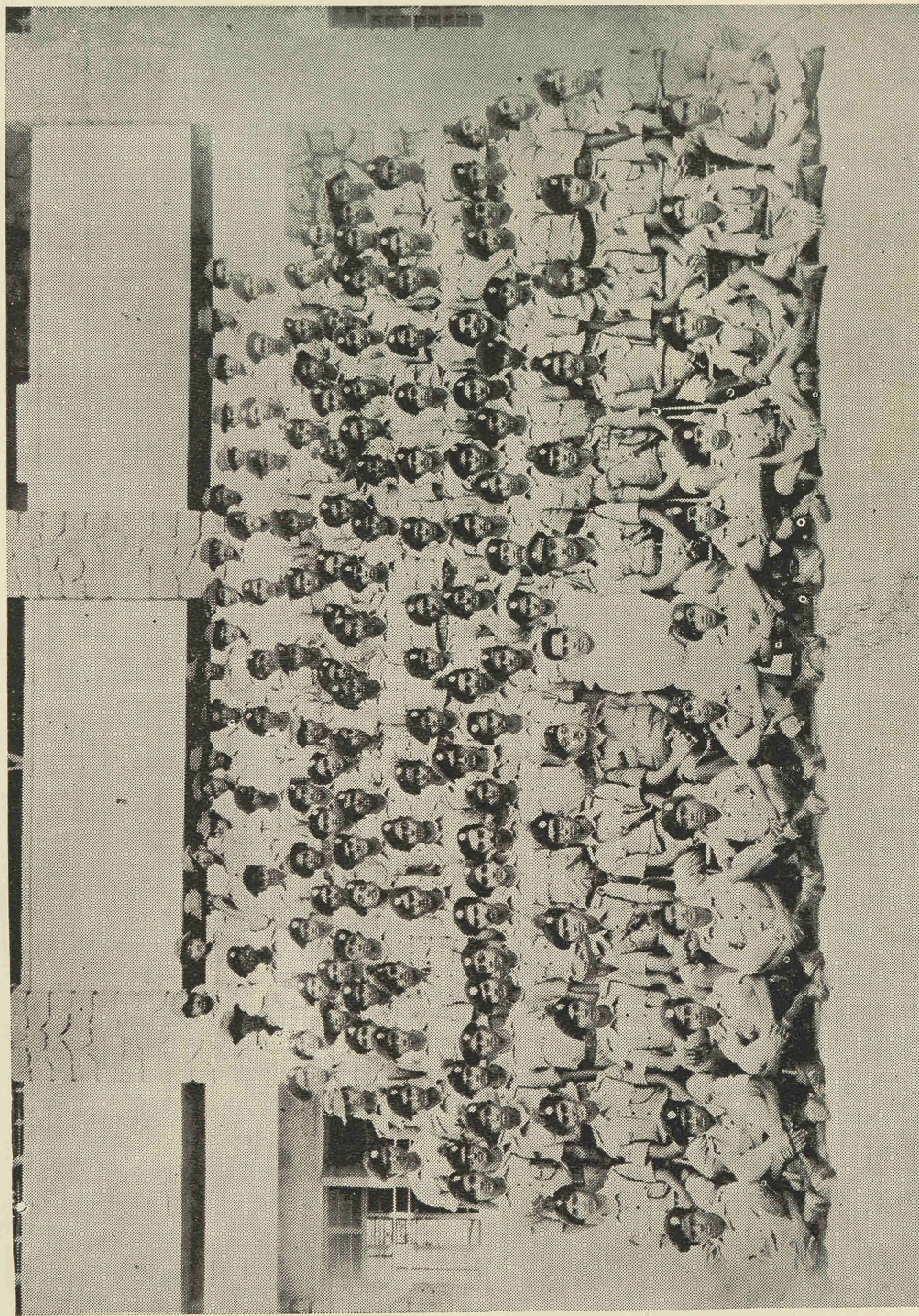
These are achievements for which our staff is to be congratulated. As Fr. Principal says "It is not the winning or the losing that really matters but the playing of the game in the right spirit that counts, the ability to take the triumphs and disasters with a smile."

Before conclusion I avail myself of this opportunity to express my sense of gratitude and appreciation to Very Rev. Fr. Rector, Rev. Fr. Principal, Fr. Bursar, the staff and students who have contributed to make the sports side a success. Let me also congratulate all the Captains and their teams and the athelets who have contributed by their individual and team effort to the success.

Knowing our difficulties, the Dharma-ram College authorities have placed the ground and their courts at our disposal. We could not have conducted properly our sports and games without this generous offer of theirs. We sincerely thank Very Rev. Fr. Rector and the community for this valuable help and that's the end of the Sportsfolio.

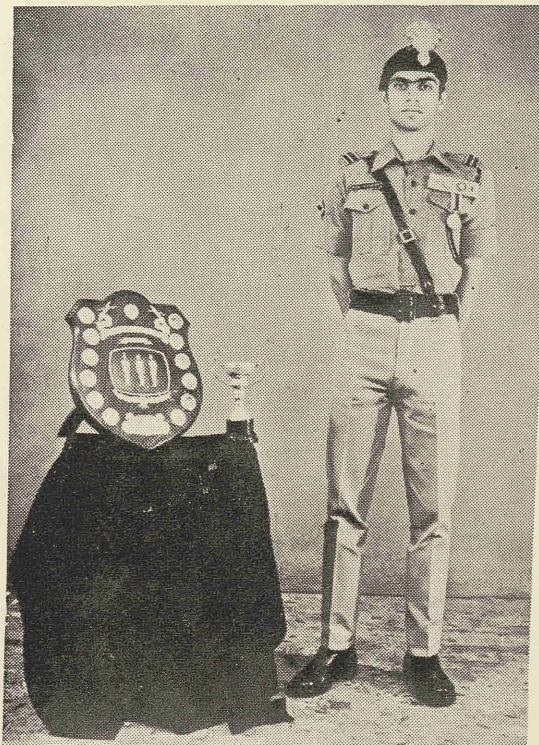
P. C. CHACKO
Physical Director

IN DEFENCE OF THE NATION

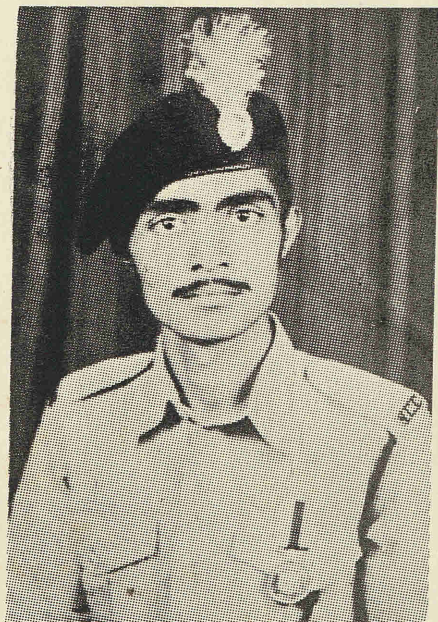

N. C. C. Army Wing

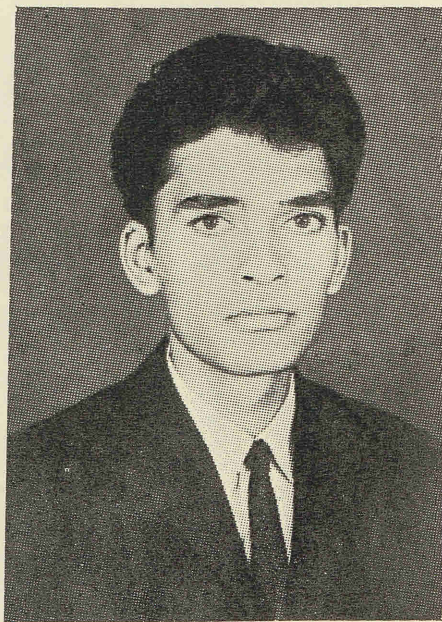
THEY ARE WITH DISTINCTIONS 1970-'71

Mr. Basil A. Hobkirk, Best Cadet in
Mysore state, represented the Republic Day
Parade in Delhi

Mr. Bhanuteg Sagar
1st in Rifle Shooting Competitions

C. U. O., A. M. V. Lobo

N. C. C. REPORT

It was somewhere at the beginning of the academic year 1969-70, when a tall, middle aged smart Army Officer marched into the Class Room, "Gentlemen", he began "I am Lt. Col. J. W. Soaraes; I command 14 Mysore Bn. I have been invited by your Principal to take the students of this college into my Batallion, and I am privileged to do so." With that, he showed the students how to fill in their application forms, and made his exit.

The next saturday, some army men appeared on the College Sports field, they were the P. I. Staff of 14 Mysore Bn NCC, and then taught the students all that a NCC Cadet should know. Soon, I took over the post of the Company commander of the NCC unit of this College. This was the beginning of the 7th Coy of the 14 Mysore Batallion NCC and the beginning of NCC unit in Christ College. For this whole Coy. is grateful to Lt. Col. J. W. Soaraes, to Rev. Fr. Principal for all the encouragement given to the Cadets, and the willingness in providing the Coy with a room for stores immediately. At the end of the year Lt. Col. J. W. Soaraes retired. The 7th Coy gave him a send off. Soon after the departure of Lt. Col. J. W. Soaraes I went to Kamptee for NCC training in summer.

Here are some of the achievements of the Coy during the year 1969-70. Sgt. Basil A. Hobkirk lead a team of four cadets to the annual training camp at Somanahalli, Bangalore. Out of the twenty cadets sent up for the NCC 'B' certificate examinations, eighteen were successful. The best result in the whole Bn. CUO Basil A Hobkirk and Cadet Pacelli Colaco attended the advanced leadership course at Bharapani-Assam. Sgt. B. C Nanjappa attended the Army attachment course with 2nd grenadiers at Hebbal, Bangalore. Cpl. M. Vanderveen and Cadet Srinivas attended the All India Summer training Camp at Ootty-Nilgiris. Sgt. A. M. V. Lobo, Sgt. S. Ragavan and Cadet. Prabhottan

attended the all India summer training camp at Turbanhalli, Bangalore.

During the academic year 1970-71 Major L. D. Ramachandran took over as officer Commanding of the Bn. from Capt. R. S. Pradhan. I have the satisfaction of saying that in the past two years our College NCC unit has made considerable amount of progress. This year our Company has achieved remarkable honours and Credits.

CUO A. M. V. Lobo and CUO B. C. Nanjappa lead a team of thirty four cadets to the Annual summer training camp held at MEG 3, training Bn III Mandalay lines, Bangalore in the month of October 1970. CSM Bhanutej Sagar got the first place in Rifle shooting competition. Cuo Nanjappa, Sgt. Premkumar Cpl. Ghoshal. and Cadt. D'Silva were four out of seven cadets from the whole camp to participate in guard of honour given to Governor of Mysore His excellency DHARMAVIRA.

That was not all, the best is yet to come. CSUO Basil A Hobkirk attended the Pre-Republic day selection camp at Bangalore Military Schooll and was adjudged the best cadet in Mysore State and thus qualified to lead the Mysore contingent to the Republic day Parade in Delhi and won the President V. V. Giri's shield. For CSUO Basil A Hobkirk, it was a great achievement, for the company and the College, it was a proud moment.

The Director NCC Mysore State, Air Cadre Subbaiah paid a visit to our College on 5-2-1971. Rev. Fr. Principal prepared a helpful and useful questionnaire to improve NCC in connection with the above visit.

The Cadets of my company and myself are deeply grateful to Rev. Fr. Principal, Lt. Col. B. R. Doss, Major L. D. Ramachandran, Capt. S. R. Kumar, P. I. Staff, and Office staff for their kind co-operation in all our activities.

2/Lt C. Srinivasa Raju,
COY. COMMANDER.

‘ಮಾನವ ಜಾತಿ ತಾನೊಂದೆ ವಲಂ’
—ಪಂಪ

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ವರಿವಿಡಿ

	ಪುಟ
ತಾಯ್ನಾಡಿಯ ಉಪಾಸನೆ ಡಾ ಎ. ಆರ್. ಕೃ.	3
ಕೂಗು ಬಂಡೆಗಳು ಎಚ್. ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣರಾವ್	4
ಕನ್ನಡಿಗರ ಬಾಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಕೆ. ಎಂ. ಬೋಪಯ್ಯ	8
ಆಗಮನ ಕೆ. ವಿ. ಸುರೇಶ್ ಕುಮಾರ್	10
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿಚಾರ ರಶ್ಮಿ	11
ನೆನಪಿನಾಳದಲ್ಲಿ ಎ. ಎಂ. ವೆಂಕಟಸ್ವಾಮಯ್ಯ	12
ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳು ಜಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು	17
ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಭಾರತ ಬಿ. ಎಸ್. ನಂಜುಂಡಯ್ಯ	19
ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇತಿಹಾಸದ ಪಕ್ಷಿನೋಟ ಎನ್. ಡಿ. ಶಶಿಕಾಂತ್	21
ಢಳುಕು-ತುಣುಕು	24

ತಾಯ್ನುಡಿಯ ಉಪಾಸನೆ

ರಿಂದೆ ಮಹಾನುಭಾವರಾದ ಗೌತಮ ಬುದ್ಧ ಮಹಾವೀರರು ಜನದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ತಳಹದಿ ಹಾಕಿದರು ; ವಚನಕಾರರೂ ದಾಸಭಕ್ತರೂ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ, ಜನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು ; ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಗಳ ಬಲಾಬಲ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲಾದ ಹೋರಾಟಗಳು ನಡೆದರೂ, ಕನ್ನಡವು ನಮ್ಮದೆಂಬ ಮಮತೆಯು, ಅಭಿಮಾನವು ಈಚಿನದು ; ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕನ್ನಡದಿಂದಲೇ ಭುಕ್ತಿ, ಕನ್ನಡದಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತಿ—ಎಂಬ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಾವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದು ಈಚೆಗೆ, ಈಗಲೂ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವೀರೋಪಾಸನೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬದುಕದು ; ಏಕ ದೇವೋಪಾಸನೆಯಂತೆ ಏಕ ಭಾಷೋಪಾಸನೆ ಮಾಡಿದರೆ ತಾನೇ ವರ ಸಿಕ್ಕಿತು ? ಕನ್ನಡ ಭಕ್ತನು, “ತೈಲಧಾರೆಯಂತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮನವಕೊಡು ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಸಂಸ್ಕೃತಾ !” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು ; ವೀರದೀಕ್ಷೆ ವಹಿಸಬೇಕು. ಕನ್ನಡದ ಭಕ್ತರಾಗಿ ಮಿಕ್ಕ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದನ್ನು ವಚನಕಾರರಾಗಿದ್ದರೆ ಬಹು ಕಠಿಣವಾದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಖಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಸಂದೇಹ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸಿದವೆಷ್ಟು, ವರದಿಗಾಗಿ ನಡೆಸಿದವೆಷ್ಟು ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಕಾವು ಸಾಲದು ; ಕಾವಿನಿಂದ ಕಾವ್ಯ, ಕಾವಿನಿಂದ ಕಾರ್ಯ ; ಕನ್ನಡದ ಕಣ್ಣಿನ ಗಳಂತಿರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಈಗ್ಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಈಗಿಗೂ ಏನು ಅಂತರ ! ಕನ್ನಡ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂತು, ಜನದ ಅಭಿಮಾನ ಹೆಚ್ಚಿತು, ಅದು ಬೋಧನ ಭಾಷೆಯಾಯಿತು ಎಂದು ಸಂತೋಷ ಪಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರರು ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಹಾಕಿದರು ; ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯೂ ಬೋಧನ ಭಾಷೆಯಾಗಲಿ ಎಂದರು. ಅವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತು ಬಲವಾದರು, ಭಾಗ್ಯವಂತರಾದರು. ನಾವು ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನೂ ವರಿಸಿದರೆ ಅವರೇನು ಮಾಡಿಯಾರು ? ಅವರ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವಿಲ್ಲವೆ ?

ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಆಸ್ತಿಯಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವುದು ಅವರ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ; ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ, ಉಳಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಇತರರಿಗೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾತುಗಳು ಕನ್ನಡ ಒಂದಕ್ಕೇ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ ; ಎಲ್ಲ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಈ ಭಾಷಾ ಭಕ್ತಿ ಪರಾಯಣತೆಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ.

—ಡಾ|| ಎ. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ

ಬೆಳಗಿನ ೯-೧೦ರ ಸಮಯ. ಬಸ್‌ಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ, ಆಫೀಸಿಗೆ, ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಅಂತ ಆತುರದಿಂದ ಜನ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರ ಗುರಿಯೂ ಒಂದೆ- ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಗಿಟ್ಟಿಸುವುದು. ಕೊನೆಗೆ “ಸ್ಪಾಂಡಿಂಗ್ ಸೀಟ್” ಆದರೂ ಸರಿ!

“ಬಸ್ ಬರ್ತಾ ಇದೆ, ಜಾಗ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ” ಯಾರೊ ಗೊಣಗಿದರು. ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸು ದಾಟಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಾತಿಗಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಯಾಕೆ ಆತುರಪಡ್ತಿರಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ಬಸ್ ಖಾಲಿ ಇರುತ್ತೆ. “ಕ್ಯೂ” ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿ! ಎಷ್ಟುದೂರ ಹೋಗಬೇಕು, ಮಹಾ! ನಿಂತರೂ ಆಯಿತು. ಏನು ಹುಡುಗರಪ್ಪಾ, ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ Discipline ಬೇಡ್ತೆ? ಇದೇನೇನಯ್ಯಾ ನೀನು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿತಿದ್ದು?... ”

“ನ್ಯಾಯ ಪಕ್ಷಪಾತಿ” “ಮುಂದಾಳು”ಮುಂತಾದ ಗುಣವಾಚಕಗಳನ್ನು ಆತನ ಹಣೆಗೆ ಅಂಟಿಸಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ನಗೆಯೊಂದನ್ನು ಬೀರಿದೆ.

ಏನು ಚಟುವಟಿಕೆ ಆತನದು! ಮೃಗಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಂತಿಯ ಬೇಲಿಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಜನ ತೋರಿಸುವ ಕಡಲೆ ಕಾಯಿ ಬೀಜವನ್ನು ಬೇರೆ ಜಿಂಕೆಗಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಮೊದಲೆ ಹೇಗಾದರೂ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನಲು ನಿಂತಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯುವ ಜಿಂಕೆ ಆತನಿಗೆ ಸಮೀಪ ಹೋಲಿಕೆ.

ಬಸ್ ಬಂತು. “ಕ್ಯೂ” ಮುರಿಯಿತು. ನೂಕುನುಗ್ಗಲು. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತುಪಾಲಕರಾದ ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯ ರಿಗೆ ಜಾಗ ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು. ನನ್ನ ಊಹೆ ಸುಳ್ಳಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೊದಲು ಹತ್ತಿದ್ದವರು ನಮ್ಮ “ಮುಂದಾಳು”. “ಕ್ಯೂ” ನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದವನೊಬ್ಬ ಕೂಗಿದ—“ಗ್ರಾಮಾ ಫೋನ್ ಕಣೊ ಅವನು!”

ಕೂಗು ಬಂಡೆಗಳು

—ಎಚ್. ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ರಾವ್

“ಕಲ್ಕತ್ತಾದಲ್ಲಿ ನಡುಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಪೋಲಿಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕೊಠಿ”

“ಉದ್ರಿಕ್ತ ಯುವಕರಿಂದ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳ ಕಛೇರಿಗೆ ಬೆಂಕಿ”

ಶ್ರೀಅವರಿಂದ “ಕೋಪೋದ್ರಿಕ್ತ ಯುವಕ” ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ಭಾಷಣ.....

“Angry youth.” “Student indiscipline” “Whither democracy.”

ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ತುಂಬಾ ತಲೆಬರಹಗಳು. ಈ “ಯುವಕ”ನ ಜಾತಕ ಬರೆದು, ದಶಾ-ಭುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗುಣಿಸಿ ಫಲ ಹೇಳುವ ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು ಬೀದಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತಾಡುವವರೆ. ಆಡಲೇಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮುಂದುವರೆಯುವುದು ಹೇಗೆ !

ಬೆಳಗಿನ ಘಟನೆ, ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಸುದ್ದಿ ನನಗೆ ರಾಮುವಿನ ನೆನಪು ತಂದವು.

ಇಂದು ಉದ್ರಿಕ್ತ ಯುವಕನೆಂದು ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಮಚಂದ್ರನ ಅವತಾರವಾದದ್ದು ೨೩ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ. ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಮನೆ. ಒಳಿತು ಕೆಡಕುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳುವಷ್ಟು ಶಕ್ತರಾದ ತಂದೆ. ಹೆಸರಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವ ತಾಯಿ. ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ, ದೇವರು ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಉಗುಳುವ ನೆರೆಯವರು. ಈ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ೫ ವರುಷದವನಾದ, ಶಾಲೆಗೂ ಸೇರಿದ, ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರು ಬರುತ್ತಾರೆಂಬುದು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಸದಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಶಾಲೆಯ ಆವರಣ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಚೊಕ್ಕಟವಾಯಿತು. ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಚಂಡು ಹೊವು, ಕರ್ಣಕುಂಡಲ ಸಸಿಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟರು. ಬಣ್ಣದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ, ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕೈಕೆಲಸದ ಮಾದರಿಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟವು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ, ಯುಗಾದಿಯ ದಿನ ನುಣ್ಣಿಗೆ ತಲೆ, ಗಡ್ಡೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಿಂದು ಮಡಿ ಬಟ್ಟೆ ಉಡುವ ತಾತನ ನೆನಪಾಯಿತು, ರಾಮುವಿಗೆ.

ಶಾಲೆಯ ಶಿಸ್ತು, ಚಟುವಟಿಕೆ, ಆಚ್ಚುಕಟ್ಟುಗಳು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದವು. ಹಾಗೆಂದು ಅವರೇ ಹೇಳಿಯೂ ಹೇಳಿದರು. ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ—

“ಮುಧ್ಡು ಮಕ್ಕಳೇ ! ನೀವೆಲ್ಲಾ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿನ ರಾಮ ನಂತೆ, ಗಾಂಧೀಜಿಯಂತೆ ಸತ್ಯಸಂಧರಾಗಬೇಕು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕಥೆ ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಿದೆಯಲ್ಲ ಬರಿ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿತರೆ ಸಾಲದು. ಕೈಕೆಲಸ, ತೋಟದ ಕೆಲಸ ಕಲಿಯಬೇಕು. ನೀವು ಬೆಳೆಸಿರುವ ಹೊಗಿಡಗಳು, ಬಣ್ಣದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರು ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ.....”

ರಾಮು ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡ. ಕೈಕೆಲಸ ತಾನಾಗಲಿ ತನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಳಾಗಲಿ ಮಾಡಿದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಮೇಷ್ಟರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೇಕೆ ?

ಬೇಸಿಗೆಯ ರಜ ಬಂತು. ತಾಯಿಯೊಡನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತಾತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ತಂದೆ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ಹೆಂಗಸರ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಎಚ್ಚರ ಹೇಳಿದರು—

“ರಾಮುನ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹುಪಾರಾಗಿ ನೋಡಿಕೊ. ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡಬೇಡ ಅಂತ ಹೇಳು. ಟಿಕೆಟ್ ಚೆಕ್ ಮಾಡುವವರು ಬಂದರೆ ಅವನಿಗನ್ನೂ ಮೂರು ವರ್ಷ ತುಂಬಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅರ್ಧ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.”

“ಅರ್ಧ ಟಿಕೆಟ್”.....“ಮೂರು ವರ್ಷ”.....
“ಹೆಚ್ಚು ಮಾತು”.....ಈ ಸಂಬಂಧ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಅವನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಇರಬೇಕು. ಶಾಲೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಗೆಳೆಯ ಶಂಕರನನ್ನು ಮನೆಮುಟ್ಟಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದು ಅವನ ದಿನಚರಿ. ಶಂಕರನ ತಂದೆ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ತಾಲ್ಲೋಕು ಕಛೇರಿ ಹೆಡ್ ಗುಮಾಸ್ತೆ. ಶಂಕರ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ “ಹಾಳು ಮೈಲಿಗೆ” ಬಟ್ಟೆ ಕಳಚಿ ಬೇರೆ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಳಾದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಡ್ ಮಾಸ್ಟರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಶಂಕರನ ತಾಯಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂಹಿಸಿದುದು. “ಈ ಮುಂಡೇವಕ್ಕೇಕೆ ವಿದ್ಯೆ” ಇದು-ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನವರ ಖಚಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಸರಸ್ವತಿ ಪೂಜೆ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಹೇಳುವುದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ, ಹೆಕ್ಕು ಅಂದರೂ ಸರಿ.

“..... ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೆ. ಜಾತಿ, ಮತ ಎಲ್ಲಾ ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದು. ದೇವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಜನನೂ ಒಂದೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೂ ಒಂದೆ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಂತೆ ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು. ಶಾಲೆಯ ವಾತಾವರಣ, ಸಾಮೂಹಿಕ ಹೆಬ್ಬಗಳು ಈ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಲಿ.”

ಚಪ್ಪಾಳೆ, ಹಾರ, ಚರುಪು.....

ದೇವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಆದ ಹರಿಜನರ ಮಾದ ತನ್ನಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ “ಹಾಳಾದವ” ನೇಕಾದ ? ಆ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಾ ಶಂಕರನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಮುವಂತೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿ ತಂದೆಯಿಂದ “ಲಿತಹೆರಟಿ”..... “ನಡೆ-ನುಡಿ” ತಿಳಿಯದ “ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗಿ” ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ.

ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಇವನು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯಿತು. ಯಾರು ಯಾರೋ ಊರಿಗೆ ಬಂದರು. “ಮೋಸ” “ಲಂಚ” “ವಂಚನೆ” “ಜಾತಿ” “ಹೆಂಡ” “ಬಡವರ ರಕ್ತ ಹೀರುವ ತಗಣಿಗಳು” “ಖೂನಿ”—ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಶಬ್ದಗಳು! ಬೈಗಳ ಸುರಿಮಳೆ. ಜಾತಿನೋಡಿ ಓಟು ಮಾಡಬೇಡಿ ಅಂತ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದವರೇ ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು

“ನೋಡಿ..... ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೇ ಓಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಇಷ್ಟವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ.”

ಶಾಲೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳು ಸತ್ಯ, ನೀತಿ, ಅಹಿಂಸೆ, ಬುದ್ಧಿ, ಗಾಂಧಿ, ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿ ಧ್ವನಿಸಿದರೆ ಗೋಡೆಯಾಚಿನದು ಒಡಕುದ್ಧನಿ. ದೇವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ, ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ, ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ—“ಮೋಸ” “ಲಂಚ”

ರಾಮು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ. ತಂದೆ ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಜನ ಭೇಷ ಅಂದರು. ರಾತ್ರಿ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ಮುಂದೇನು ಅಂದ್ರೆ, ರಾಮು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಾನೇನು?”

“ಸೇರಿಸ್ತೇಕು. ಅವನು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಬೇಕು. ಆದರಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ನಂಪಾದನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆ..... ಅವರು ಗೊತ್ತಲ್ಲ. ಸಂಬಳ ೨೫೦ ರೂ. ಆದರೂ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ೩೦ ಸಾವಿರ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

“ಏನು ಇಂಜಿನಿಯರೊ! ನನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಮಗ ಸುರೇಶ ನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ. ಡಾಕ್ಟರು! ನೀರುಕೊಟ್ಟು ಎರಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸ್ತಾನೆ. ಬಂಗಲೆ, ಕಾರು.....”

“ನೋಡೋಣ, ಅವನ ಆಸೆ ಏನಿದೆಯೋ.”

“ಅವನಿಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ. ಅವನ ಹೆಸರು ಒಂದಲ್ಲ, ಗುಣ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ!”

“ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ” “ಮೇಲ್ನಂಪಾದನೆ” “ನೀರು-ಜಿಷಧಿ” ರಾಮು ಓಡಿದ.

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾಲೇಜೊಂದರಲ್ಲಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಯನ್ನು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ. ಆಗಾಗ್ಗೆ

ನನ್ನ ಮನೆಗೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಶನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೋಪ, ತಾತ್ಕಾರ, ಸೋಲು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

“ಏನ್ ಅನ್ಯಾಯ ಸಾರ್! ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಅಂತ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದ್ರೆ ನಡೆದದ್ದಾದರೂ ಏನು! ಮೂರು ನಿಮಿಷದ ನಾಟಕ. “ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು”..... “ನಿನ್ನಪ್ಪನ ಹೆಸರೇನು” “ನಿನಗೇಕೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್” “ಅದಲ್ಲಾ ಮಾಮೂಲು. ನೀನು ಓದಿದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೆ?”

“ಕೇಳಾರೆ, ಮಣ್ಣು, ನಾನು ಜಾತಿ ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ‘ಹಿಂದು’ ಅಂತ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದ ಮಾಡಿದರು. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತು, ನನಗೆ ಜಾತಿ, ಗೀತಿ ಅಂದರೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ.”

“ಹೋಗಲಿ.....ಫಲಿತಾಂಶ ಏನು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇ?”

“ಸೊನ್ನೆ. ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅಂದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ‘That is the only disqualification you have’ ಅಂದ.”

ರಾಮು ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಕೊನೆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರಿಂದ ಭಾಷಣ. ವಿಷಯ: “ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ—ಅತ್ಯಪ್ತ ಯುವಜನಾಂಗ”. ಕಿಕ್ಕಿರಿದ ಜನ. ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಎಳೆ ಎಳೆಯಾಗಿ ಬಿಡಿಸಿ ಓತ ಪೋತವಾಗಿ ಮಾತು ಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೩೨ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗಾಂಧೀಜಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯ ಸುಧಾರಣೆ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ತಳೆದಿದ್ದರೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೆರಿಕಾ, ಜಪಾನ್ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಸಮಿತಿಗಳ ವರದಿ ಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೆಣೆದು ಮಾತಿನ ಮಾಲೆ ತಯಾರಿಸು ತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಕತ್ತಿಗೆ ಆ ಮಾಲೆ ಎದುರಿಸಿದ ಜನ ಕೆತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಕ್ಕುರೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಗಂಭೀರ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೀಳಿಕೊಂಡು ಧ್ವನಿ ಯೊಂದು ಗುಡುಗಿತು.

“ಸಾಕು ನಿಮ್ಮ ಮಾತು. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಿ. ಬರೀ ಮಾತಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಹೊಣೆ ತೀರಲಿಲ್ಲ.”

“ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನನ್ನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆದು ಕಳಿಸಿ. ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಬೇಕಿಲ್ಲ, ನನಗೀಗಲೇ ಉತ್ತರಬೇಕು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ೩೦ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹಳೆಯದು. ಗಾಂಧಿಯಿಂದ ನಿಮ್ಮವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಟೀಕಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿ, ಇದು ಮೈಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ರಕ್ತ ಪುಷ್ಟಿಯಾಗುವುದರ ಬದಲು ಇದೇ ವಿಷವಾಗುತ್ತೆ.

ಆದರೂ ತಿನ್ನು ! ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಏನರ್ಥ. ಈ ರೀತಿ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ನಿರ್ಬಲರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆ ಏಕೆ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆ ಹರಿಸುವುದರ ಬದಲು ಅದನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಏಕೆ ಮಾತನಾಡ್ತೀರಿ. ಇದು ಮೋಸ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಣತನ.....”

ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗುಸು ಗುಸು, “ಯಾರಿವನು”? “ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವನೆ” “ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟಿನರ ಬೇಕು” “ಅಚೆಗೆ ತಳ್ಳಿ” “ಜೋಕೆ ! ಚಾಕುನೋ, ಪಿಸ್ತೂಲೋ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನು” “ಪೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ.”

ರಾಮುವಿನ ಹಣೆಗೆ “ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್” ಪಟ್ಟಿ ಬಿಗಿದು ಯಜ್ಞ ಪಶುವನ್ನಾಗಿಸಿದರು ಜನ.

ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಈಚೆಗೆ ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದು ನನ್ನ ಕೈಸೇರಿತು. ಅದರಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಲೇಖನ ನನಗೆ ಅವನ ನೆನಪು ತಂದಿತು.

ಹನಿ ಗಳು

ಜಟ್ಟಿ ಕಾಳಗದಿ ಗೆಲ್ಲದೊಡೆ ಗರಡಿಯ ಸಾಮಂ
ಪಟ್ಟು ವರಸೆಗಳೆಲ್ಲ ವಿಫಲವೆನ್ನುವೆಯೇಂ ? ||
ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡವನ ಮೈಕಟ್ಟು ಕಬ್ಬಿಣ ಗಟ್ಟಿ
ಗಟ್ಟಿತನ ಗರಡಿ ಫಲ—ಮಂಕುತಿಮ್ಮ ||

—ಡಾ|| ಡಿ. ಎ. ಜಿ.

ಇಹದಲಿ ಒಪ್ಪಲು ಆಗದ ಪರವನು
ಬಯಕೆಯು ಕರೆವುದೆ ಕೈಚಾಚಿ ?
ಬಾಳನು ಶೋಧಿಸಿ ಶುಚಿಯನು ಬೆಳೆದರೆ
ಇಹವೇ ಅರಳದೆ ಪರವಾಗಿ ?

—ಎ. ಸೀ.

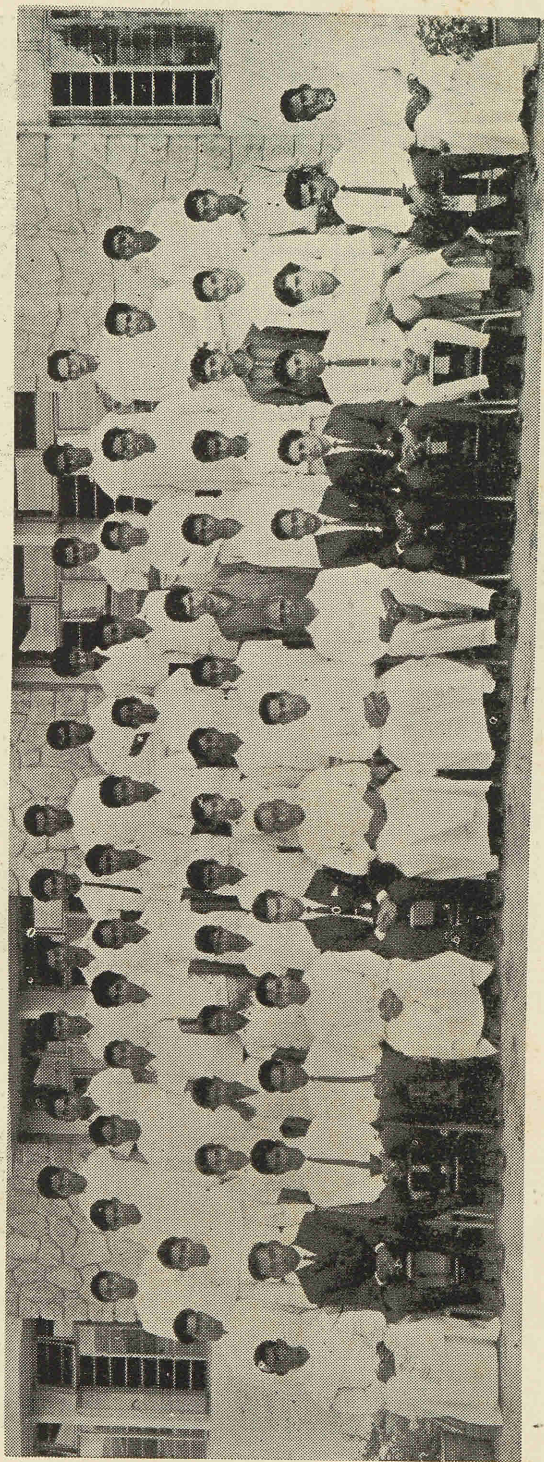
ಎನಿತು ಜನ್ಮದಲಿ ಎನಿತು ಜೀವರಿಗೆ
ಎನಿತು ನಾವು ಋಣಿಯೋ
ತಿಳಿದು ನೋಡಿದರೆ ಬಾಳು ಎಂಬುದಿದು
ಋಣದ ರತ್ನಗಣಿಯೋ

—ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

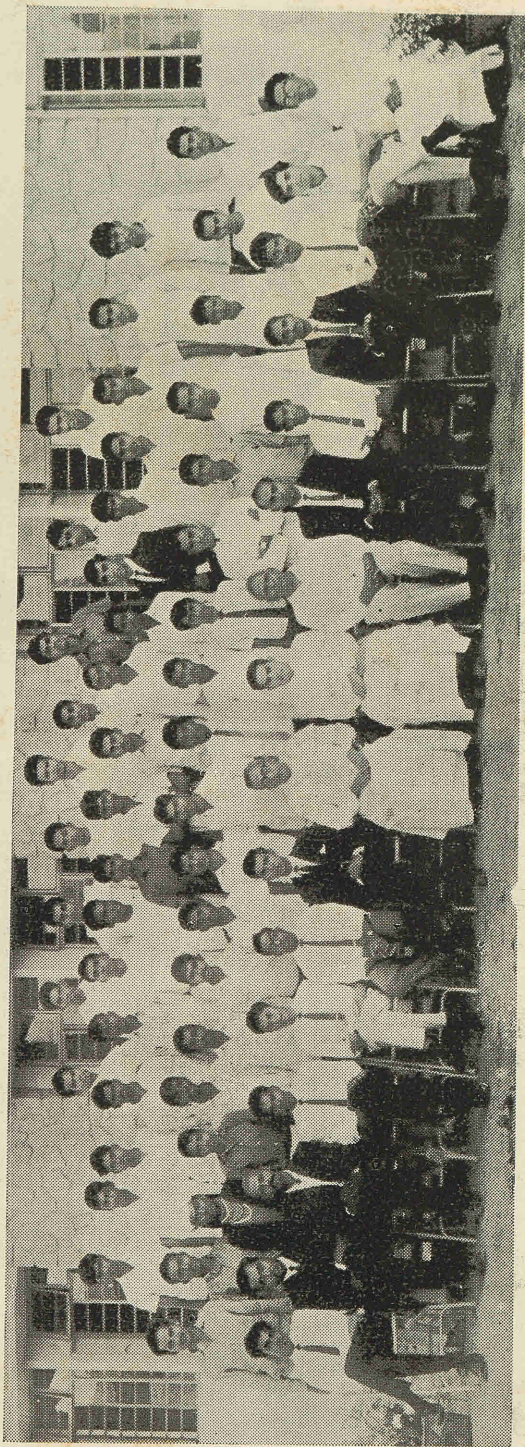
ಕನ್ನಡಿಗರು ಬಾಳನ್ನು ಬೆಳಸಬೇಕು

೧. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮನೋಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ. ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿ ತುಂಬಾ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸುವ ಮೈಯುಬ್ಬಿಸುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಬರಬೇಕು.
೨. ಕನ್ನಡಿಗರು ರಸಿಕರೇನೋ ನಿಜ. ಅವರ ರಸಿಕತೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿದ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನ, ಅದೂರದೃಷ್ಟಿ, ಸ್ವಾರ್ಥಪರತೆ ಮುಂತಾದ ದೋಷಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಬೇಕು.
೩. ಕನ್ನಡ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ವಾಚನಾಭಿರುಚಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿಗುರಬೇಕು. ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರಸಿಕ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ವಾಚನಾಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದದು. ಅದು ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು, ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಲಲಿತಕಲೆಗಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ವಾಚನಾಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಮಧುರ ಫಲಗಳನ್ನೂ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು.
೪. ವಿಜಯನಗರದ ಪತನಾನಂತರ ಕನ್ನಡಿಗರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರವಿಡಿದಿರಿಯರು. ಅವರು ಹೇಡಿಗಳಲ್ಲ, ಶೂರರು, ತಮ್ಮ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಅವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಉದಾಸೀನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅವರ ಸಹಾಯ ಒದಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತಿಗಳದು.
೫. ಮೊದಲು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿಯೇ ಐಕ್ಯ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.
೬. ಕನ್ನಡಿಗರು ಮೊದಲು ಅನುಕರಣೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಳನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಜೀವಂತಸಾಹಿತ್ಯ ಮೂಡಿಬರಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಾವು ಕೂಪಮಂಡೂಕೆಗಳಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ನಮ್ಮದು ಎರಡನೆಯ ದರ್ಜೆ ಬಾಳಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆ ದರ್ಜೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ದೊಡ್ಡವರಾಗದೆ ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ದೊಡ್ಡದಾಗದು. ನಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾವು ಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ಆ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು.

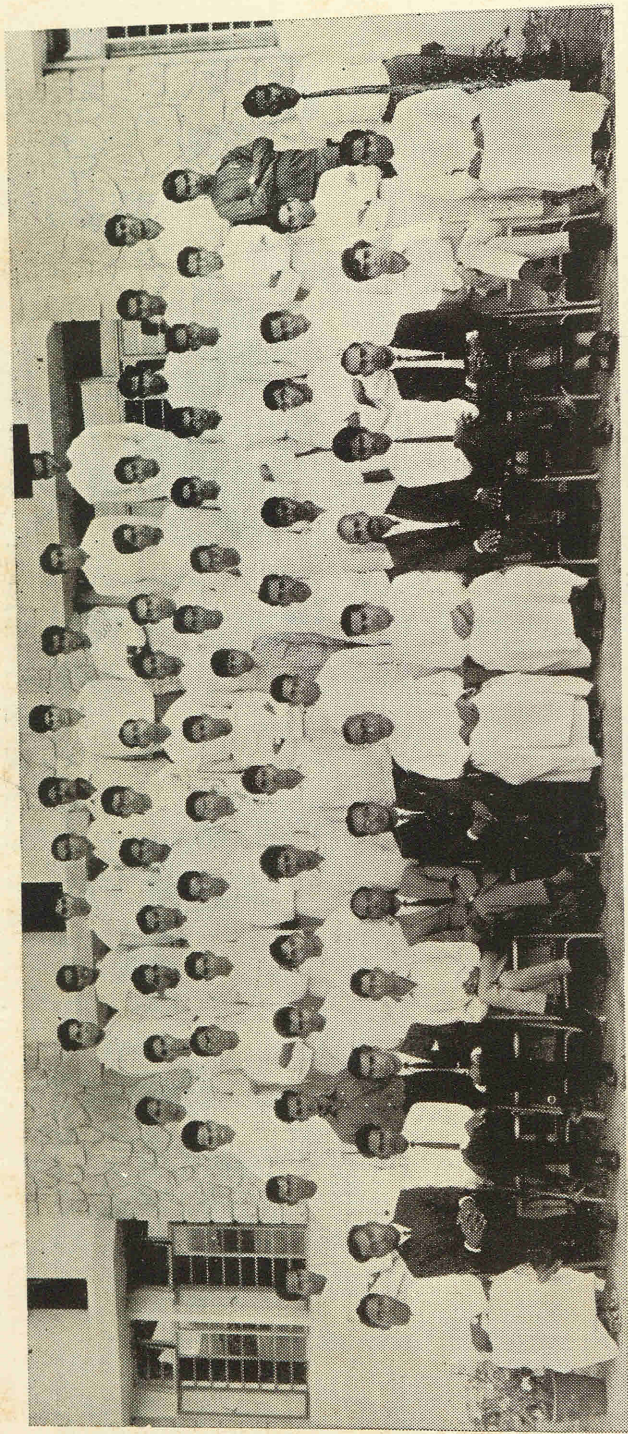
ಕೆ. ಎಂ. ಬೊಪಯ್ಯ
ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಎ.

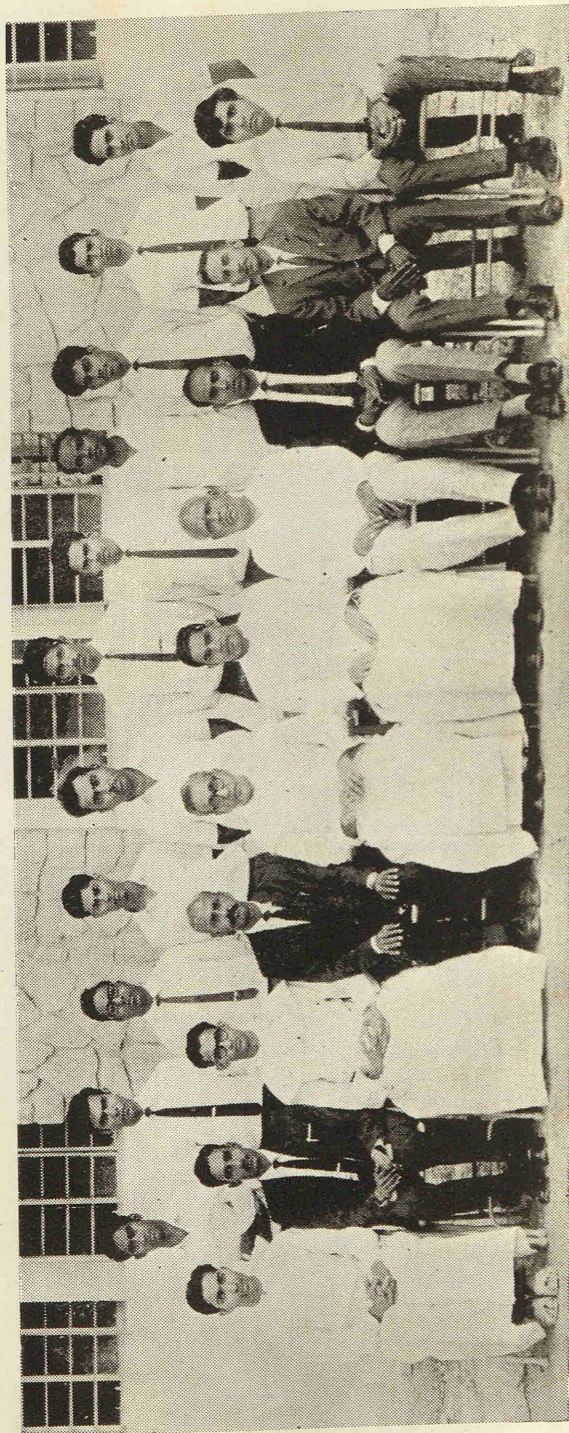
P. U. C., P. C. M. I. 1969-'70

P. U. C., P. C. B. I. 1969-'70

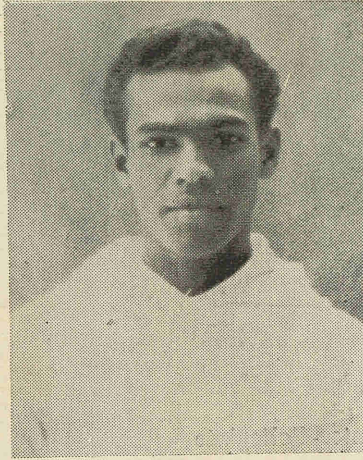

P. U. C., H. E. L. 1969-'70

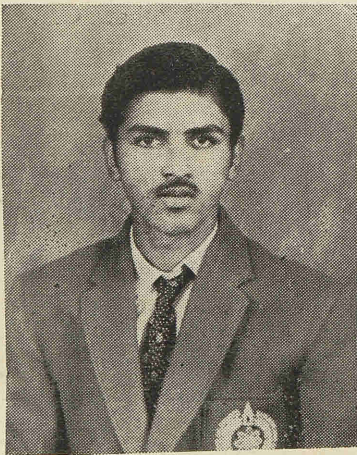

Teaching Staff 1969-'70

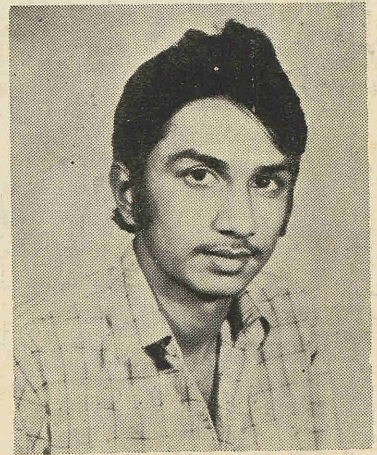
ATHLETIC CHAMPIONS

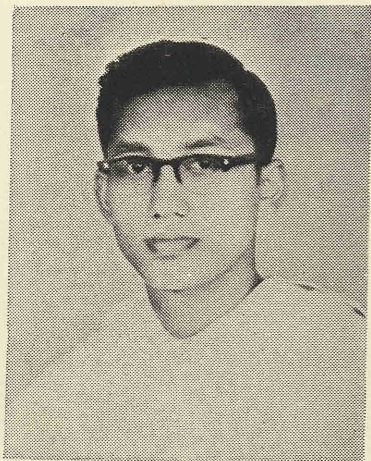
Senior Champion
P. M. Joseph

B. N. Parameswaran
Member of University
athletic team

Junior Champion
Mr. B. Dayakar

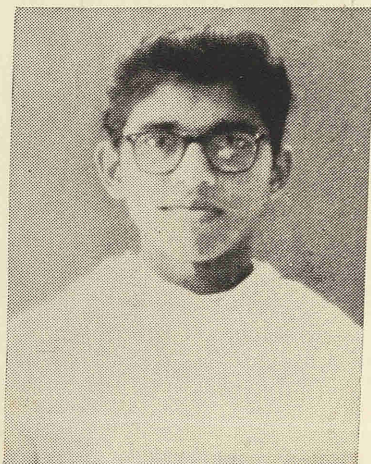

Academic Distinction

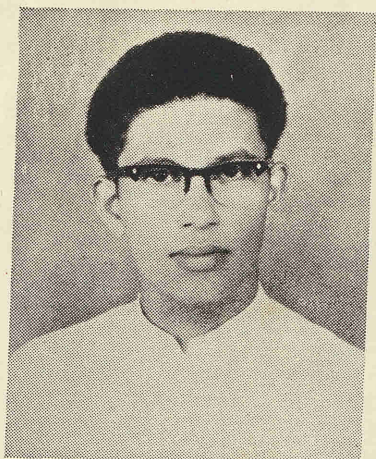
E. T. Mathew

State Award Winner, 1969-70

**Prize Winners in the Inter-Collegiate
Essay Competitions**

Mathew C. M.

Joseph A. C.

Antony V. K.

ಪರನು ಕವೀಂದ್ರವಾಣಿಯ ಸರಸ್ವತಿ

ಟಿ. ಎಸ್. ಎಲಿಯಟ್
ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತ ಭಾವನೆ

ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವವರು ಬಹಳ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ ; ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ತಂತ್ರನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಬಲ್ಲವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ. ಆದರೆ ಅರ್ಥ ಗರ್ಭಿತ ಭಾವನೆ, ಕವಿಯ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದಲ್ಲ, ಕವನದಲ್ಲೇ ಬದುಕಿರುವ ಭಾವನೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾದಾಗ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲವರು ಅಪರೂಪ. ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಭಾವನೆ ವ್ಯಕ್ತಿನಿರಪೇಕ್ಷ. ತನ್ನ ಕೃತಿಗೆ ತಾನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗದೆ ಯಾವ ಕವಿಯೂ ಈ ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿನಿರಪೇಕ್ಷ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾರ.

ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರ್
ಸಂಕಲ್ಪ ಶೀಲತೆ ಇಲ್ಲದ ದೇಶ

ನಮ್ಮದು ಮೂಲಭೂತ ಸಂಕಲ್ಪ ಶೀಲತೆಯೇ ಇಲ್ಲದ, ದೇವರು ಕೈಬಿಟ್ಟಿರುವ ದುರದೃಷ್ಟವಂತ ದೇಶ. ಇಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುವ, ಭಾವಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಂಕಲ್ಪಿಸುವ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕ್ಷಯಗ್ರಸ್ತವಾಗಿವೆ. ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮತ್ತು ನಿಜವಾಗಿ ಬದುಕುವ ಸಾಹಸದ ದೊಡ್ಡ ಹೋರಾಟದ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಲ್ಲರೂ ಬರೀ ತಿನ್ನುವ, ಕುಡಿಯುವ, ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ, ಸಿಗರೇಟು-ಬೀಡಿ ಸೇದುವ, ನಿದ್ರೆ ಹೊಡೆಯುವ ಹಾಗೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲದೇ ಕಿಚಗುಟ್ಟುವ ನೆರಳುಗಳಂತೆ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ವಿಚಾರ ಶೈಲಿ ಬಾಲಿತ ; ಭಾವನೆಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಭಾವಾತಿರೇಕದ ಕೀಳು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ. ಘೃಥ ಹೋರಾಟದ ಮತ್ತು ತುಂಬು ಜೀವನದ ಎಂತಹ ಅಭಾವವಿದೆ !

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಮನಸ್ಸೆಂಬುದೊಂದು ಇತ್ತು. ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿತ್ತು, ಅದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿತ್ತು ; ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ತೀವ್ರ ಗ್ರಹಣಶೀಲ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಎಂ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗ
ದೇಶ ಸೇವೆ

ಓದದೆ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಪಾಸಾಗಬೇಕು ; ಕೇವಲ ಮಾತನಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ದೇಶಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಆತ್ಮೋದ್ಧಾರ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ; ಕನ್ನಡ ಕನ್ನಡ ಎಂದು ಘೋಷಣೆ ಹಾಕುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಕನ್ನಡ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಉದ್ಯೋಗ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾದ ಕಗ್ಗಗಳನ್ನು ಹೊಸದು ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಕನ್ನಡಮ್ಮನಿಗೆ ಉರುಳನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಅರಳ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತ್ರಿಕರಣ ಪೂರ್ವಕವಾದ ಸೃಷ್ಟಿಪರ ಕೆಲಸ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಲ್ಲ ಒಂದು ಅಸಂಗತ ನಾಟಕವಾಗಿ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಕೆಟ್ಟ ಕನಸಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂಥ ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಕೆಲಸ ಎಂದರೆ ಫಲವನ್ನು ಮರೆತ ಕೆಲಸ. ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ದೇಶಸೇವೆ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ.

ಇವನು ರಿಪು ಸಹಯ
ಜಿಹವು ಹಾಳು ಕಾಳು

ಆಗಮನ

ಕೆ. ಎ. ಸುರೇಶ್ ಕುಮಾರ್
(ಪಿ.ಯು.ಸಿ.)

ಅಂಕಿತ ಭಾಷ್ಯವಾದು ತಿಳಿ ಬಿಳಿ ಕೊಳದಲಿ
ಪ್ರಾಪ್ತ ದಲ್ಲಾ ಕೊಳ ಶಾಂತಿಯ ಮಡಿಲಲಿ

ಆನಂದದಿ ಬಳುಕುತ ಸಂಜೆಯ ತಾಯಿಯು
ಬಂಗಾರವ ಜಿಮ್ಮುಕಿಸಿ ಬರುತಿರಲು

ನಾಕಾನಂದದಿ ತನ್ನಯ ತನುವ
ತಾ ಮರೆತನು ಕವಿ ತನ್ನಯನಾಗುತ
ಲೋಕವ ಹರಸುತ
ಹಸಿರನು ನಾಟುತ

ಭಾವಲಹರಿಯನು ಮೆರೆಯುತಲಿ
ನಗುವನು ಹೆಚುತ ಹಿಗ್ಗುತಲಿ
ಸಿಹಿ-ಕಹಿರಸದಲಿ ಬಾಳನು ಬೆಳಸುತ

ಬರುತಿದೆ
ಬರುತಿದೆ
ಕಾವ್ಯದ ಬುಗ್ಗೆ
ಜಗವೆಲ್ಲಾ ಹಿಗ್ಗೆ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿಚಾರ ರಶ್ಮಿ

ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ

ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶವು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳಿಂದಲೂ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು, ಮೇಲೆತ್ತಲು ಯಾರೂ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಬೇಡವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಸುರಿದು ರಾಶಿಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಇರುವ ಹಣವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಈಗಿನ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಗಳನ್ನು ನಲವತ್ತು, ಐವತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಚಲಿತ ಜ್ಞಾನವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿನ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪಟ್ಟಿಯಂತೆ ಇವರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಏನೂ ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ ಮೇಲೆ ಸಾವು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ನಡುವೆ ಜೀವನ ಒಂದು ಯಾತ್ರೆ. ಈ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ಈ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಲೇಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಜನ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಗಳನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಪದವಿಗಳನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಕೊರತೆ ಇದೆ.

—ಬಿ. ಅಪ್ಪಾಜಿರಾವ್
ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.

ನಮ್ಮ ದೇಶ

ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬರುಬರುತ್ತಾ ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಸೋಮಾರಿತನ. ಎಲ್ಲರೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಸೋದರ ದೇಶಗಳು ಅಪಾರವಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸೋಮಾರಿಗಳಾದ ನಾವು ಕೇವಲ ಅಂಧ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ, ಆಚಾರಗಳಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮದ ಜಗಳ ಸಾಯಬೇಕು. ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಬೇಕು.

ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಚಲಿತ ಜಗತ್ತಿನೊಡನೆ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು. ಗತಕಾಲದಿಂದಲೂ ಗಳಿಸಿದ್ದ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಮಾನವರಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿದ್ದರೂ ಏಕಾತ್ಮ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಒಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಾವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

—ಸಿ. ಕೆ. ಸೋಮಶೇಖರ
ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಎ.

“ಹಲೋ ಮಿಸ್ಟರ್” ಭಾವೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಲೌಕಿಕ

ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಿಳಿದು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡಿ ಕೋಕಿಲ
ಧ್ವನಿಯತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ತೋಟದ
ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳ ಇಬ್ಬರು
ಪುಟ್ಟ ಸುಂದರಿಯರು ನಿಂತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮನದಲ್ಲಿ ಭೀಕರ ಪರಿ
ಣಾಮ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿ ಸುತ್ತೇನೆ.
ಶಾರದೆಯನ್ನು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ.
ಅವಳು ಓಡಿಹೋಗಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳು
ಕಾದಾಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಸಮರವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು
ಸೋತು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. “ಮಿಸ್ಟರ್” ಧ್ವನಿ ಮತ್ತೆ
ಬಂದಾಗ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಸರಿಯಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತೇನೆ.
“ವೀ ವಾಂಟೆಡ್ ಫ್ಲವರ್ಸ್” “.....”
ನನ್ನಿಂದ ನಿರುತ್ತರವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬಳು ಕಿಲ ಕಿಲ
ನಗುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು “ಹೂ ಬೇಕಾಗಿದೆ”
ಮೌನವಾಗಿ ಕೇಳಿ ನೀಳವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಮೌನ
ಸೀಳಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. “ಐ ನೋ ದಟ್” ಗಡುಸಾಗಿ
ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿ ತದೇಕ ಚಿತ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. “ಸಾರಿ, ಬಿಕಾಸ್ ಆಫ್ ಸಮ್.....
ಇಂಪಾಸಿಬಲ್ ನವ್” ಅವಳು ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ.
ನಾನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿ ಸುತ್ತೇನೆ.

... ..

ಕಾಲಚಕ್ರವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಉರುಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು
ತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಂದ ನಾನು ಬೀಳ್ಕೊಡುವಾಗಲೂ ಮಗು
ನನ್ನನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು
ನನ್ನಿಂದ ದೂರ ದೂರ ಹೋದಷ್ಟು ಕಣ್ಣು ರೆಪ್ಪೆಗಳು
ಒಂದನ್ನೊಂದು ಮುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಎತ್ತರವಾದ ಬಂಡೆಗಳ ರಾಶಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ
ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಮ
ಮಾಡಿದ ಸ್ಥಳ ದಾರಿಹೋಕರ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ.
ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕುರುಚಲು ಗಿಡಗಳು
ಹಾಗು ಪೊದರುಗಳು—“ಆ ಪ್ರದೇಶ ನಿರ್ಜನವಾಗಿರು
ವುದು” ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯವಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ
ಒಂದೆರಡು ಸಮಮಾಡಿದ ಬಂಡೆಗಳು, ಕೋಡು ಗಲ್ಲುಗಳು,
ಒತ್ತಾಗಿದ್ದ ಜನರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು, ವಾಹನಗಳ ಟೈರಿನ ಗುರುತು
ಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಅದು “ಬಸ್-ನಿಲ್ದಾಣ” ಎಂದು
ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾವಿಬ್ಬರು ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನೇ ಆಕ್ರಮಿಸಿರುತ್ತೇವೆ.
ಕೋಡುಗಲ್ಲೊಂದು ನಮಗೆ ಆಸನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.
“ಹಸಿವಾಗ್ತಾ ಇದೆಯಾ” “.....” ನಿರುತ್ತರದ
ಆ ದೃಷ್ಟಿದೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. “ಆರ್ ಯು ಹಂಗ್?”
“ನೊ ಡ್ಯಾಡಿ...ಮಮ್ಮಿ...” ಬಿಕ್ಕಳಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸು

ನಿನಗಿನಾಳದಲಿ

ಎ. ಎಂ. ವೆಂಕಟಸ್ವಾಮಯ್ಯ
(ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಕಾಂ.)

ತ್ತದೆ. “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೆ ನನಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಜ್ಞಾನವೇಕೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ” ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡಲು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಸೂಜಿ ಬಿದ್ದರೂ ಶಬ್ದ ಕೇಳುವಷ್ಟು ಆ ಪ್ರಶಾಂತತೆಯಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದ ಪೊದೆಗಳಿಂದ “ಸರ್ ಸರ್” ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಬೆಚ್ಚಿದ ಮಗು ನನ್ನನ್ನೇ ಅಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಪರಿಚಿತನನ್ನು ತದೇಕವಾಗಿ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತವೆ. ಅದರ ಮುಖ ನನ್ನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವಾಗ “ಡೋಂಟ್ ಅಪ್ಪ್ರೇಡ್, ಯು ಜಸ್ಟ್ ವೆಯಿಟ್ ಪ್ಲೂ ಮಿನಿಟ್ಸ್”. ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಧರ್ಮ ತುಂಬುತ್ತೇನೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭರನೆ ಕಾರು ಬಂದು ನಮ್ಮ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೆಳಗಿಳಿದರು. “ಡ್ಯಾಡಿ ಡ್ಯಾಡಿ” “ಡಾರ್ಲಿಂಗ್ ಡಾರ್ಲಿಂಗ್” ತಂದೆ ಉಲ್ಲಾಸವೇ ಅದು. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಸರದಿ ಯಲ್ಲೂ ಮುಕ್ತಿನ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತದೆ.

ಅವರಿಗೆ ನಾನಿತ್ತ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ವರದಿ ಹೀಗಿರುತ್ತದೆ— “ನಾನೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಾನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮೂರಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಒಂದು ಹರಿದಾರಿ ನಡೆದು, ಇಲ್ಲಿಂದ ಟ್ರೈನ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಮೈಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನಿಳಿಯುವ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಅರ್ಧಮೈಲಿಯಾಗುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೇರೆ ನಡೆಯಬೇಕು.

ಇಂದು ಶಾಲೆ ಬಿಡಲು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಯಿತು. ಸ್ಟೇಷನ್ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ಇದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಿಗ್ನಲ್ ಪೋಲ್‌ನತ್ತ ಹೊರಳಿದವು. ಎದೆ “ಡವ ಡವನ್” ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಓಡಲಾರಂಬಿಸಿದೆ. ಕಪ್ಪು ಹೊಗೆಯ ಬುಗ್ಗೆಗಳು ಅತಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡು ಬಂದವು. ಓಡಿ ಓಡಿ ದಣಿದ ನನಗೆ ಸೆಕೆಯು ಅರಿವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಯಾಸ ಮುಖವನ್ನಾವರಿಸಿತ್ತು. ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದ ಟ್ರೈನು ಹೋಗಿ ಲೆನ್ಸು ವೆಂಬಂತೆ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಕೂಗಿತು. ಮಿತಿ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಜೊತೆಗೆ ಶ್ವಾಸ ಕೋಶಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ವಹಿಸಿದವು. ಟ್ರೈನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೂಗಿ “ಚಕ್ ಬುಕ್” ಎಂದು ಆರೋಹಣ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುವಾಗ ಭೋಗಿಗಳು ನಿಧಾನ ವಾಗಿ ಚಲಿಸತೊಡಗಿದವು. ನಾನಾಗ ಪ್ಲಾಟ್ ಫಾರಂ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದೆ. ನನ್ನನ್ನರಿತ ಪರಿಚಿತ ಗಾರ್ಡ್ ಪೀಪಿ ಊದಿ ಕೆಂಪು ಬಾವುಟ ಹಿಡಿದ. ಟ್ರೈನು ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲನುವಾಯಿತು. ನಾನು ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದೆ. ಕಡೆಯ ಕಂಪಾರ್ಟ್ ಮೆಂಟಿನ ಕಡೆ ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿದೆ. ಕೆಲವು ಸೆಕೆಂಡುಗಳ ನಂತರ ಟ್ರೈನು ಚಲಿಸಿತು.

ಟ್ರೈನು ಜೋರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೂ ಗಾಢವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಶ್ವಾಸಕೋಶಗಳು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆಯ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಮೊದಲನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಕಂಪಾರ್ಟ್ ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ!

ನಾನೊಮ್ಮೆ ಹೊರ ನೋಡಿದಾಗ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಪಕ್ಕದ ಕಂಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ರೈಲಿನ ಕೂಗಾಟ ಅಲೆಗಳಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದೆ. “ಡ್ಯಾಡಿ.....ಮಮ್ಮಿ..... ಮಗುವೊಂದು ಅಳುತ್ತಿತ್ತು. ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ದೃಷ್ಟಿ ಕೋನಗಳು ಒಂದಾದವು. “ಮಗು” ಅಂದೆ. ಕೆಂಬಿನಿ ಮಾತ್ರ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. “ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ?” “.....” ನನ್ನ ಮನ ನುಲಿಯಿತು.

ಮೂಕು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಒಂದನೊಂದು ಆಲಂಗಿಸಿದರೆ ಅದು ಅವರ್ಣನೀಯ. “ಕ್ರೀಂ ಕ್ರೀಂ” ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಟ್ರೈನು ಮುಂದಿನ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು.

ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ನೋಟಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತು.

ನಾವು ಸ್ಟೇಷನ್ ಹಾಲ್‌ನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ಪರಿಚಿತ ಮಾಸ್ತರರು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟೆ. ಮಗುವಿನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ “ಬೇಬಿ ಪಾಕೆಟ್” ದೀನ ಬಂಧುಗಳತ್ತಿದ್ದ ಕರುಣಾಮಯ ಮಾಸ್ತರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಲು ವಿಳಾಸ ದೊರಕಿಸಿತು. “ನಾವು ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ನೀವು ಬಂದಿರಿ “ಮಗು ಸಿಕ್ಕಿತು”.

ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕಾರು ವೇಗ ವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಮಡಿಲು ಎರಡು ಮುಗ್ಧ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುತ್ತದೆ.

... ..

ಒಮ್ಮೆ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ನೋಟವನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ಹಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾರ ಸುಳಿವೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ದಿಗಂತವೆಲ್ಲ ಕೆಂಪಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕತ್ತಲಾವರಿಸುವ ಸಮಯ. A Treasure of Knowledge ಮೆಡಚಿ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ‘Learner’s Dictionary of Current English’ ಪ್ರಟಗಳು ಗಾಳಿಗೆ ತೊಯ್ಯಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ನಿಟ್ಟುಸಿ

ರಿಡುತ್ತೇನೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆ
ಗೋಗಲು ಗೇಟನ್ನು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಮಗು ಲಙ್ಲೇ
ಸೋಜಿಗ...ಅದೇ ಹುಡುಗಿ, ಅದೇ ಮನ, ಅದೇನೋಟ.
“ಬ್ಲಮೆಯೇ?” ಖಂಡಿತ ಅಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹತ್ತಿರ
ಬರುತ್ತಾಳೆ. “ಲೋಕೇಶ!” ನನಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚುವುದಿಲ್ಲ.
ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆವಿಗೂ ನನಗೆ
ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು
ಹಿಡಿದು ಕೂಗುವ ಇವಳು ಇವಳೇ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.
“ರಾಗಿಣಿ” “ನೀನೆಲ್ಲಿ?” ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳು
ನೀನೆಲ್ಲಿ? ಸಂಗಾತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹಕ್ಕಿಗಳು ತಮ್ಮ ಗೂಡು
ಗಳಿಗೆ ಮರಳುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳ ಮುನ್ನವೇ ಎರಡು
ದೇಹಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಆಸರೆಯಾದುವು.

ವಿಶಾಲವಾಗಿ ರಚಿಸುತ್ತಿರುವ ಆ ಉದ್ಯಾನವನದ ಬದಿ
ಯಲ್ಲಿನ ಮರದ ಬಳಿಯಿರುವ ಕಲ್ಲು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕವಿಡಿದು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆತುರತೆ ತುಂಬಿ
ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇನೆ. “ಕಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬೇಸರ
ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ” ನಾನು ಕೇಳಿರುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಆಗ
“ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸಂತಸ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ” ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.
ಅದಾಗಲೇ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಮೃದುವಾದ ಏಟು ಬೀಳುತ್ತದೆ.
“ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಬರೋದು ತಡವಾಯಿತು” “ದಟ್ಸ್ ಓ ಕೆ
ಹೌ ಆರ್ ಯು?” “ಓ ಕೆ” “ನೀವು?”
“ನಾನೂ ಇಂಡೀಡ್ ಹ್ಯಾಪಿ ಟು ಮೀಟ್ ಯು”
“ನಿಮಗೊಂದು ಹ್ಯಾಪಿ ನ್ಯೂಸ್” “ಸಂತೋಷವಾಗಿ
ತಿಳಿಸಬೇಕು” “ನಾಳೆ ನನ್ನ ಬರ್ತ್‌ಡೇ” “ಆಂ.....”
“ನೀವು ಬರಲೇಬೇಕು” “.....”
“ಏನು ಯೋಚನಾ ಮಗ್ಗರಾಗಿಬಿಟ್ಟ” “ಏನು ಇಲ್ಲಲ್ಲ”
“ಮುಖ ಹೇಳಿದೆ.” “ಹೌದು” “ಸಂಕೋಚಪಡ
ಬೇಡಿ” “ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ” “ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಲು
ಡ್ಯಾಡಿ ಮಮ್ಮಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?” “ಅಂದರೆ ನನ್ನ
ವಿಷಯ ಅವರಿಗೆ” ನಾನೇ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತೇನೆ.
“ರಾಗಿಣಿ, ನೀವಿಷ್ಟು ಮುಗ್ಧೆಯೇ?” “ಬರ್ತ್‌ಡೇಗೆ
ಬರಲು ನೆವ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ತಾನೇ” “ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ”
ಅವಳು ನನ್ನ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಲು ಕಾತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಸ
ವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಹೇಳುತ್ತೇನೆ. “ನನ್ನ ವಿಷಯವೆಲ್ಲಿ
ಈಗಾಗಲೇ.....ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯ
ಭೇಟಿಯ ಸಂದರ್ಭ ನಿಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿಯವರಿಗೆ
ತಿಳಿದಿದೆ. ಅಂದಾಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯೆಗಾಗಿ
ಕೇಳಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅವಿದ್ಯೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ
ಆ ಹಳ್ಳಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥರಿಗೆ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ದಿನದ ನೆನಪೇ
ಇಲ್ಲ. ನನಗಿನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವೆಲ್ಲಿ ಬಂತು? ನಿಮ್ಮ ಸೌಖ್ಯ ನನ್ನ
ಅದೃಷ್ಟ. ನಿಮ್ಮ ಹುಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ನಾನು ಭಾಗಿಯಾಗುವ
ಅಂದರೆ ನನಗೆ ಫಂತಸವಿಷ್ಟು. ನೀವು ನನ್ನ ಉನ್ನತ

ಆಗ್ಗೆ ಭಾಷೆಗೆ ಹಾದಿ ತೋರಿದ”.....ಅವಳು
ನನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಬೆಟ್ಟಿಡುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. “ಹಾಗೆನ್ನಿರಿ.
ನಾನು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವಳು. ‘ಕನ್ನಡ’ ಎಂಬ ನನ್ನ
ಪಿತೃಭಾಷೆಗೆ ನನ್ನ ದಾರಿ ದೀಪಕರು ‘ಅಂದರೆ?’
ನಾನು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.” “ಪಿತೃಭಾಷೆ?, ಮಾತೃ
ಭಾಷೆಯಲ್ಲವೆ” “ಉಹಂ ಅದೊಂದು ಕಥೆ ಕೇಳಿ. ನಮ್ಮ
ತಂದೆ ಹುಟ್ಟು ಕನ್ನಡಿಗರಂತೆ ಅವರ ಹುಟ್ಟೂರು ಇದೇ
ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಂತೆ. ಖಂಡಿತಾ ಹೇಳು
ವುದಾದರೆ ಅದು ನನಗೆ ಇದುವರೆವಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿಯ ಪೂರ್ವಿಕರು ಗೌಡ ಮತಸ್ತರಂತೆ.
ಅವರು ಆಗರ್ಭ ಶ್ರೀಮಂತರಂತೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ
ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ತೀರಿಕೊಂಡರಂತೆ. ದಾಯಾದಿಗಳ
ಕೈಕೆಳಗೆ ಬೆಳೆದ ಅವರು ಜೀವನದ ಏರು ಪೇರುಗಳನ್ನು
ಸಮಕಟ್ಟುತ್ತಾ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದರಂತೆ.
ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡು “ಫೀಷಿಪ್,
ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್” ಸಹಾಯದಿಂದ ಇಲ್ಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಡಿಗ್ರಿ ಸಂಪಾ
ದಿಸಿದರಂತೆ. ಅನಂತರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಧನದಿಂದಾಗಿ
ಇನ್ನೂ ಉನ್ನತ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರಂತೆ.
ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದನಂತರ ಅಲ್ಲೇ
ಮದುವೆಯಾದರಂತೆ. “ಈಗ ಅರ್ಥವಾಯಿತು, ನೀವು
ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು? ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ?” “ಅದು ಒಂದು ಕಥೆ”
ರಾಗಿಣಿ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾಳೆ. “ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿಯವರಿಗೆ
ಮದುವೆಯಾದ ಏಳು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದನಂತೆ.
ಅನಂತರ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅಲ್ಲೇ ಕಳೆದು, ಸಂಸಾರ ಸಮೇತ
ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಮರಳಿದರಂತೆ. ಬಂದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ
ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕನ್ನಡ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ವಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ
ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದೆವಂತೆ, ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಅನಾಥೆಯಾದಾಗ ಡ್ಯಾಡಿಯವರು ಹುಡುಕಿ
ಹುಡುಕಿ ತಲೆಕೆಡಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ಆಗ ಟೈನಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ
ಮುಗ್ಧ ನೋಟದಿಂದ.....” “ರಾಗಿಣಿ.....
ಇದೋ ಈ ಪುಸ್ತಕ ನನ್ನ ಹೃದಯ ಬೆಳಗಿಸುವ
ದೀಪಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಇದು ಯಾರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಗೊತ್ತೇ?”
“ಗೊತ್ತು. ನನ್ನ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಅಂದು
ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಇದರ
ನೆನಪು ನನಗೆ ಕೇವಲ ಮನಕು ಮನಕಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ,
ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿ ಇದನ್ನು
ನಿಮಗಿತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯ ನನಗೊಂದು ಪುಸ್ತಕ
ಕಳುಹಿಸಿದೆ. ಡ್ಯಾಡಿಯವರು ಇದಕ್ಕೆ ಮಧ್ಯಸ್ತರು, ಇದೋ
ನೋಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ರಾಗಿಣಿ ತನ್ನ “ಹ್ಯಾಂಡ್ ಬ್ಯಾಗ್”
ನಿಂದ ಪುಸ್ತಕವೊಂದನ್ನು ಹೊರತೆರೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಅದು
“ಲೋಕೇಶ ತೋರಿದ ದಾರಿದೀಪ.” ರಕ್ಷಾ ಪ್ರಟಪನ್ನು

ಸರಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾಯಿ ಭುವನೇಶ್ವರಿಯಡಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬೃಹ
ಭಾವಚಿತ್ರಗಳು ಅಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಳಗಡೆ “ಮುದ್ದುಮಗಳು
ರಾಗಿಣಿಗೆ ಲೋಕೇಶನ ಸವಿ-ನನಪುಗಳು-ಲೇಖಕರು-ಡಾ||
ಗೌಡ.ಕೆ.” ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.
ರಾಗಿಣಿ ಕೈಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಪರಸ್ಪರ ಮದನಾರ್ಪಣೆಯಾ
ಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತ ನೋಡಿದರೂ ರಮ್ಯವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಆಧುನಿಕ ವಸ್ತುಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ
ಸುಂದರವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿರುವ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪತ್ರಗಳು ಎದ್ದು
ಕಾಣುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆ ವಿಶಾಲವಾದ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ರತ್ನಗಂಬಳಿ
ಹಾಸಿರುತ್ತದೆ. ಸುತ್ತೂಗಟ್ಟಿದ್ದ ಸಿಂಹಾಕೃತಿ ಆಸನಗಳ ಮೇಲೆ
ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಗೌಡರ ವಯಸ್ಸಿನ ಪುರುಷರೂ,
ಶ್ರೀಮತಿ ಗೌಡರಂತೆ ಅನೇಕ ಮಹಿಳೆಯರೂ, ರಾಗಿಣಿಯ
“ಕ್ಲಾಸ್ ಮೇಟ್ಸ್” ಗಳಂತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಐದಾರು
ಹುಡುಗಿಯರೂ, ಹಾಗೂ ಕೆಲವು ಹುಡುಗರೂ ಮತ್ತು
ನಾನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿರುತ್ತೇವೆ.

“ಹ್ಯಾಪಿ ಬರ್ತ್ ಡೇ” ಅದ್ವಾರಿಯಾಗಿಯೇ ನೆರ
ವೇರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ತಂದಿದ್ದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
“ಪ್ರಜಂಟೇಶನ್” ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಕೂಡ ಒಂದು
“ಓಲೆ” ಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ರಾಗಿಣಿ ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿ
ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಸ್ವೀಟ್ಸ್ ಮುಗಿದನಂತರ ಅತಿಥಿಗಳ ಜೊತೆ ಹೊರಡಲು
ನಾನೂ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೆ. ಕೈಗಳು ಕುಲುಕುತ್ತವೆ.
ಶ್ರೀಮತಿ ಗೌಡರು ರಾಗಿಣಿಯೊಡನೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಳಿ
ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಗೌಡರು ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಡಲು
ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಲೇಜ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ತೋರಿಸಲ್ಪಡುವ
ಅಪೋಲೋ ಮಾನವರ ಗಗನ ಯಾತ್ರೆಯ ಸಾಹಸದ
ಚಿತ್ರ ಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ರವೀಂದ್ರ ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ
ಏರ್ಪಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೇ ಸಮಯದ ಟಿಕೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು
ಪಡೆದ ರಾಗಿಣಿ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ
ಸಂದರ್ಭ ಒದಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕ್ಯೂನಿಂದ ನಾವು ಒಳಸೇರುತ್ತೇವೆ. ಸೀಟುಗಳನ್ನು
ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದ ದೀಪಗಳು ಆರಿ
ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಚಿತ್ರದ ಛಾಯೆ ರಜತ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ
ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕವಾಗಿ
ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ಅನುಭವ ನಮ್ಮದಾಗುತ್ತದೆ.

ನಗರದ ಕೇಂದ್ರ ಗ್ರಂಥಾಲಯ ನಮಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂದಿರ
ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ದಿನ “ಫಿಲಾಸಫಿ” ಯನ್ನು
ಚರ್ಚಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ “ಲಿಟರೇಚರ್” ಮಗ
ದೊಂದು ದಿನ “ಸೈಕಾಲಜಿ” ಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತೇವೆ.
ಅಗಾಧ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ “ಪಿಕ್ಚರ್ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್”
ಗಳು ನಮ್ಮಿಂದ ಬಹು ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ. “ಮನ
ರಂಜನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ನಾನು ಪ್ರವಾಸ ಹೋಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿರುತ್ತೇನೆ
ರಾಗಿಣಿಯನ್ನು ಕಾಣದ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ
ದೀರ್ಘವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾಲೇಜಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯ
ಬೆಲ್ಲಾಗಲು ಐದು ತಾಸಿರುತ್ತದೆ. “ಪೋಸ್ಟ್ ಕ್ಯಾರಿಯರ್”
ಕಡೆ ಧಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಊಹೆಯಂತೆ ನನ್ನ
ವಿಳಾಸದ ಕಾಗದ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ.
ರಾಗಿಣಿ ಬರೆದಿರುತ್ತಾಳೆ. ಕವರನ್ನು ಬೇಗ ಬೇಗ
ಹೊಡೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಅದರ ಸಾರಾಂಶ ಹೀಗಿದೆ. ಈ ಕಾಗದ ನಿಮ್ಮ
ಕೈಸೇರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು..... ನನ್ನ ಕೈಗಳು
ಕಂಪಿಸುತ್ತಿವೆ. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರುಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಇದೀಗ
ಅಶ್ರು ಕನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದೋ
ಮೇಲಿನ ಅಕ್ಷರಗಳು ಮಸಿಯಾದವು. ನೂರಾರು ವಿಚಾರ
ರಶ್ಮಿಗಳು ಉದಯಿಸುತ್ತಿವೆ. ರಚಿಸಲು ಶಕ್ತಿ ಉಡಗಿದೆ.
ಬಹು ಬಡವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರುವಿರೋ?
ನಿಮ್ಮ ಕಾಣುವ ಭಾಗ್ಯ ಸಿಗುವುದೇ?

ಇತಿ

ನಡುಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ನೀರಿಗಾಗಿಯೇ

ಕಾದ ಚಾತಕ ಪಕ್ಷಿಯಂತೆ

ನಿಮ್ಮ

ರಾಗಿಣಿ.

ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಸ್ಥಳದ ಪರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಓಡುತ್ತೇನೆ.

“ರಾಗಿಣಿ” ಉತ್ಕಂಠವಾಗಿ ಚೀರುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದ
ಮಂಚದ ಬಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅವಾಕ್ಕಾಗುತ್ತೇನೆ. ಡಾಕ್ಟರ್
ಅವಳಿಗೆ ಶಿಶ್ನುಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀಮತಿ ಗೌಡರು
ಮತ್ತು ಗೌಡರು ಅಲೌಕಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ
ನಾನು ಬಂದ ಪರಿವೇ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಗಿಣಿ ತಲೆ

ಎತ್ತಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಗೌಡರು ನನ್ನನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ ರಾಗುತ್ತಾರೆ. ರಾಗಿಣಿ ತುಟಿ ತೆರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಗ್ನಿ ಸ್ಪರ್ಶದ ಭಾಸ ನನಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಟೈಫಾಯ್ಡ್ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಗಿಣಿ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಎದೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ “ಲೋಕೇಶನು ತೋರಿದ ದಾರಿದೀಪ” ಮತ್ತು ನಾನು ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಪ್ರಜಂಟೇಷನ್ ಮಾಡಿದ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ “ತಂಗಿಗೆ ಒಲವಿನೋಲೆ” ಇವುಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣುಗೊತ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಅವಳು ತನ್ನ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಅಪ್ಪುತ್ತಾಳೆ. ನಾನು ಉದ್ದೇಗದಿಂದ “ತಂಗೀ” ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ. “ಅ.....ಅಣ್ಣಾ” ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ..... “ಓ ಮೈ ಗಾಡ್” “ಬೈಸ್ ಯು ಬೋತ್”. ನನಗೆ ದಿಕ್ಕುತೋಚದಾಗುತ್ತದೆ. ತಂಗಿಯ ಕತ್ತು ವಾಲುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹಾಗೆಯೇ ಕುಸಿಯುತ್ತೇನೆ.

ಡಿಕ್ಷನರಿಯ ಕೆಲವು ಪುಟಗಳು ಅಶ್ರುವಿನಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಎಚ್ಚರಗೊಂಡರೂ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿದಿರುತ್ತೇನೆ.

ನನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆಗತಾನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅಲೌಕಿಕ “ಘೀಂ” ಕಾರಗಳು ಕರ್ಣಿಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲಿದ್ದಂತೇ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆಯನ್ನು ಸರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೋಟ ಗೋಡೆಯ ಗಡಿಯಾರದ ಮೇಲೋಗುತ್ತದೆ. ಹಸಿರು ಬಾಹುಗಳ ಒಳಕೋನ “ತೊಂಭತ್ತು ಡಿಗ್ರಿಗೆ” ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸುರಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ಏಳು ಎದ್ದೇಳು, ಕರ್ತವ್ಯ ವಿಮುಖನಾಗದಿರು” ವಾಣಿಯೊಂದು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗಿ ಬಂದಂತಾಗಿ ಹೃದಯವನ್ನು ಕೊರೆಯುವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. “ಇರಲಾರೆ ಖಂಡಿತ ಇರಲಾರೆ, ಕರ್ತವ್ಯ ವಿಮುಖನಾಗದಿರಲಾರೆ” ಮನ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಡ್‌ಸೈಜ್ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಕೆಲ್ಲ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ. ವೀಣಾವಾಣಿಯನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿ ದಿವ್ಯ ಮತಿಯನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಾತಃಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಆಸನ ಸೇರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜಾವದ ಕೋಳಿಯ ಕೂಗು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ನಾಯಿಗಳ ಬೊಗಳಿಕೆ ಕೂಡ. ದೃಷ್ಟಿ ಮುಂದಿದ್ದ ಟೀಬಲ್ ಮೇಲೋಗುತ್ತದೆ. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗೊಳು ಮಂಜಾಗುತ್ತವೆ. ಕೈಗಳು ಕಂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿದ್ದ “Learner's Dictionary of Current English” ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಎದೆ ಕುಸಿಯುತ್ತದೆ. ಸುರುಳಿಯೊಂದು ಬುಡಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಡಿಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬೆಳ್ಳಿ ಮೋಡಗಳ ತೆರೆಯಿಂದ ಭಾನು ಹೊಂಬಣ್ಣದಿಂದ ರಂಗಳಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಹಸಿರು ಹಾಸಿಗೆ, ಅದರ ಮೇಲೆ ನಾನು, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಶಾಲವಾದ ನೀಲ ಹೊದಿಕೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ಈ ಮಧ್ಯೆ ಸಸ್ತನಗಳ ಲೌಕಿಕ ವ್ಯಾಪಾರ, ಅವರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷತಃ ನನ್ನದು ಮಾತ್ರ ಆ ವ್ಯಾಪಾರದ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ “A Treasure of Knowledge” ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಏಳನೇ ಬಡಾವಣೆಯ ಸುಂದರ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಪಶ್ಚಿಮಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಇರುವ ಪುಟ್ಟ ತೋಟ ನನ್ನ ಪಠನೆಯ ಬೃಂದಾವನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳು

ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು

ನಮ್ಮ ದುಬಾರಿ ಮಗು
'ಅಪ್ಪಾ.....' ಎಂದಾಗ
ಜೀವ-ವಿಮೆ ನೆನಪಾಗಿ
ಕೌತು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪದಬಂಧ ಬಿಡಿಸುತ್ತಾ
ಸಾಕಾಗಿ ಅಂಗಾತಾಗಿ ಬಿದ್ದು
ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೆ
ಧಗಧಗನೆ ಉರಿದು ಧಪಧಪನೆ ಉದುರುವ ಕೆಂಪು
ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಬೆಂಕಿ-ಕನಸು.

ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆ ಎತ್ತಲೂ ತಾಕತ್ತಿಲ್ಲದೆ
ಗಂಡಾದೆ
ಹೆಣ್ಣಾದೆ
ಮಗುವಾದೆ
ಸೊಳ್ಳೆಯಾದೆ
ತಿಗೆಣೆಯಾದೆ.....ಆಗಲಿಲ್ಲ ಹೊರಬರಲು.

ಅಲ್ಲೇ ಬೇಜಾನ್ ಮಹಾಜನರಿಗೆ
ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಕೈಕೊಟ್ಟು ಪ್ರತಿಮಾಗೃಹ ಸೇರಲು
ಕಾಯುತ್ತಾ..... ಕಾಯುತ್ತಾ.....
ವಿಷಕುಡಿದು
ಶಿಲುಬೆವರಿ
ಗುಂಡುತಾಕಿ
ಹೆತಾತ್ತನೆಂದುಕೊಂಡು ಹೊರಳಿದರೆ
ಮಗುವಿನುಚ್ಚೆ ಪ್ರಿಕ್ಕಿನಿಂದ
ಜೀವ-ವಿಮೆ ನೆನಪಾಗುವುದು.

೨

ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆಯಿಂದಾಚೆ ಕಾಣುವ
ಕ್ರಾಂತಿಪುರುಷನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ
ಹೊರಹೋಗುವಾಗ ಕ್ರಾಪು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ನೆನಪಾಗಿ
ಜುಜುಬಿ ಬದುಕು ಸಾಕಾಗಿ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆಯೇ ಫಾರಮಲೀನ್.

ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡವರ
 ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ
 ಬುಡುಬುಡಿಕೆ ಬಾಡಿಗೆ ಮಾತುಗಳಿಂದಲೇ ಬದುಕಿ
 ಮೊನ್ನೆ ನಾನು
 ಯದ್ವಾ-ತದ್ವ ಗುಂಡಾಕಿದಂತೆ ಕೋಕಾ-ಕೋಲಾ ಕುಡಿದು
 ಕೊಳೆತ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೆನಪನ್ನೆದ್ದುತ್ತು.....
 ಮಾತಿನ ತೀಟೆಯಿಂದಲೇ ಬಸಿರಾದ ಪಂಚಕನ್ಯೆಯರ
 ಗುಂಗಿನ ಧಿಮಾಕಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ
 ಪಕ್ಕದ ಮೇಜಲ್ಲಿದ್ದವರ ಮಗು
 'ಅಪ್ಪಾ.....' ಎಂದು ಕಿರಿಲಿದಾಗ
 ತಟಕ್ಕನೆ
 ಜೀವ-ವಿಮೆ ನೆನಪಾಗಿ
 ಸರಸರನೆ ಸಂಜೆ
 ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದಾಗ
 "ನುಡುಹಿಡುಕ" "ಹೋಟಲೂಟದ ತಟ್ಟೆ"
 ಎಂದದ್ದು ಕೇಳಿಸಿದರು
 ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟೆ

ಭಾರಿಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೆಂದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ
 ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿದಾಗ ಮುಳ್ಳುಗಳೇ ಇಲ್ಲ
 ಪರದೆಯೊಳಗಿನ ಗಾಳಿ ಬಂಜೆಯಲ್ಲ?

ಕಿ ವಿ ಯೋ ಳ್.....!

ಕಿರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸು ಭುವಿಯಂ ಸವೆಸು ದೇವಾಗಾರಮಂ ಮಾಡಿಸಿ
 ಜೈರೆಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಕಿದನಾಥರಂ ಬಿಡಿಸು ಮಿತ್ರಗಿಂಬುಕೆಯ್ ನಂಬಿದ
 ಗೆರೆವೆಟ್ಟಾಗಿರು ಶಿಷ್ಯರಂ ಪೊರೆ ಎನುತ್ತಿಂತೆಲ್ಲಮಂ ಪಿಂತೆ ತಾ
 ನೆರೆದಳ್ ಪಾಲೆರೆವೆಂದು ತೊಟ್ಟು ಕಿವಿಯೊಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರಾಮಾತ್ಮನಾ

—ಶಾಸನ ಪದ್ಯ

ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಈ ಧರ್ಮವು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನಿಂದ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರ ಸಾಧನೆ ಏಸುವಿನದು. ಇಡೀ ಜನತೆಯ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿಗೆ ಮನಸೋತು ಮಾನವನ ಕಲ್ಯಾಣ ಸಾಧನೆಯನ್ನೇ ಧೈಯವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ಆತನಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು. ಏಸು ಕ್ರಿ.ಪೂ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ರೋಂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಪತಿ ಅಗಸ್ಟಸ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಡ ಕುಟುಂಬವೊಂದರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವನು. ಬೆತ್ತೆಹನ್ನಲ್ಲಿ ಜೋಸೆಫ್ ಮತ್ತು ಮೇರಿ ಇವರುಗಳ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿದ ಏಸುವಿನ ಮೊದಲಿನ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಜೀವನ ಬಹು ಗೋಪ್ಯವಾದದ್ದು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸರಳ ಜೀವಿಯಾದ ಏಸು ತನ್ನ ಜನತೆಯ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ನುರಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದ. ಅನಂತರ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ, ಹಲವಾರು ಕಂದಾಚಾರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಗುರುಗಳನ್ನು ಟೀಕಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಏಸುವಿಗೆ ದೊರೆತುದು ಮರಣದಂಡನೆ. ಧರ್ಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈತನನ್ನು ದ್ರೋಹಿ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮೂವತ್ತು ಮೂರನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈತನನ್ನು ಶಿಲಬೆಗೆರಿಸಲಾಯಿತು.

ಕೇವಲ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಬಹಿರಂಗ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏಸು ಸಹಸ್ರಾರು ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಕರ್ಷಿಸಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಉತ್ತಮ ಜೀವನದ ದೀಪಧಾರಿಯಾದ. ಅತಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಈತನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಕಾಡ್ಗಿಚ್ಚಿನಂತೆ ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಹರಡಿತು. ಈತನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರಾದ ಸೇಂಟ್ ಪೀಟರ್ ಮತ್ತು ಸೇಂಟ್ ಪಾಲ್ ಎಂಬವರು ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೂ ಕೊಂಡೊಯ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಸಾಕಷ್ಟು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿ ಇಲ್ಲಿನ ಜನಾಂಗದೊಡನೆ ಬೆರೆತುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಭಾರತ

ಬಿ. ಎಸ್. ನಂಜುಂಡಯ್ಯ

ಕ್ರಿ.ಶ. ೫೨ರಲ್ಲಿ ಏಸುವಿನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದ ಥಾಮಸ್ ಎಂಬುವನು ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಚಾರಕನಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದುದನ್ನು ಹಲವು ಆಧಾರಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಇದಾದನಂತರ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಮೈಲಿಗಲ್ಲೆಂದರೆ, ಕ್ರಿ.ಶ. ೩೪೫ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಗ್ದಾದಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಸುಮಾರು ೭೨ ಕ್ರೈಸ್ತ ಕುಟುಂಬಗಳು ಭಾರತದತ್ತ ವಲಸೆ ಬಂದುದು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಅದರ ಬಾಲ್ಯ ವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಡಿಯಿಟ್ಟು ಅನುಕ್ರಮೇಣ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪರಿಚಯ ವಾದುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಧರ್ಮದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಭಾವ ಹಾಗೂ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಮೈಲಿ ಗಲ್ಲೆಂದರೆ ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಕ್ಸೇವಿಯರ್‌ನ ಪ್ರಭಾವ.

ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪರಿಚಯವಾದರೂ ಅದರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದವರೆವಿಗೂ ಕಾಣಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳುಂಟು. ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಂದು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಬೌದ್ಧಮತ ಹಾಗೂ ಅನೂಪಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಬಂದ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ ಗಳ ಪ್ರಭಾವವಿರಬಹುದು. ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮವು ಭಾರತ ದತ್ತ ಇಣುಕಿದಾಗ ಬೌದ್ಧ ಹಾಗೂ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಮುಸ್ಲಿಮರು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಯುಧ ದೊಡನೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮುಸ್ಲಿಮನೂ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಾಗ ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳ ಬೇಕಿತ್ತು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೧ ಹಾಗೂ ೧೨ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬೇರೂರಿತು. ಈ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಚಾರವು ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ, ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿನ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಉತ್ತಮ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ರಾಜರುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವೈಮನಸ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಚ್ಚಾಟ ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಸಂಪರ್ಕ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಅನು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಈ ರಾಜಕೀಯ ಹಗರಣದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೪೯೮ ರಲ್ಲಿ ಪೋರ್ಚುಗಲ್ ನಾವಿಕ ವಾಸ್ಕೋಡ ಗಾಮನು ಕಲ್ಲಿಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರಿಚಯದ ನಾಂದಿಗೆ ಹೆಸರಾದನು. ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಕ್ಸೇವಿಯರ್‌ನ ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಕಾಲಿಟ್ಟು ಸುಮಾರು ೧೯೦೦ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸಂದೇಹ.

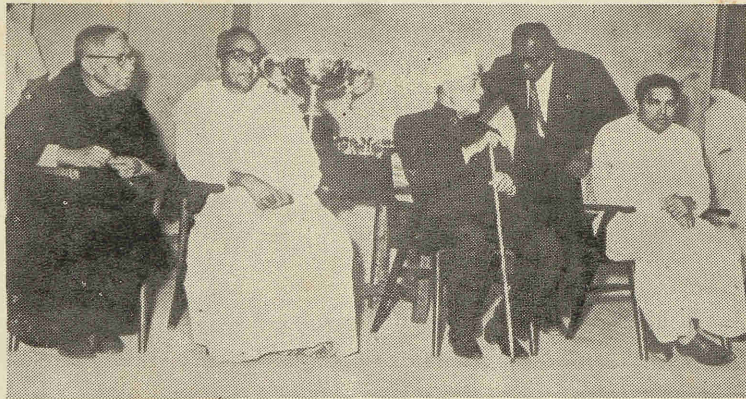
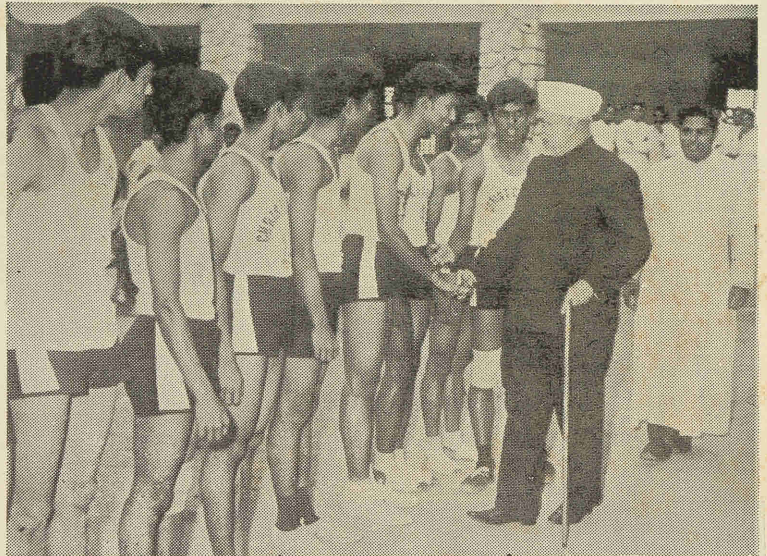
ಈ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಶೇಷತೆಯೆಂದರೆ ಕೇರಳದ ರಾಜಮನೆತನದ ವರು. ಈ ಹೊಸ ಧರ್ಮವನ್ನು ಎಂದೂ ವಿರೋಧಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪೋಷಣೆ ನೀಡಿದರು. ಇದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಳ್ಮೆ ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸ ಬಹುದು. ಕೇರಳದ ಜನಾಂಗ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದರು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಕ್ಸೇವಿಯರ್‌ಗೂ ಸುಸ್ಥಾಗತವನ್ನು ಕೋರಲಾಯಿತು. ಎಂದಿಗೂ ಈ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತಡೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರು ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವುದನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಸಹಿಸಲಾರರು. ಇಂದಿಗೂ ಅದನ್ನು ಕಾಣ ಬಹುದು. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ “Spirit of toleration” ಎಂಬುದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ವಿಶೇಷತೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಧರ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯ ಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸ ಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳೂ ಉಂಟು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಬೇರೆಯ ಕಡೆ ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧದ ಮುಖಾಂತರ ಹಾಗೂ ರಕ್ತಪಾತದ ಮುಖಾಂತರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿರುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಯಾವುವೂ ಕಂಡು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದಿಂದ ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದವರೆವಿಗೆ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದುದು. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಪೋರ್ಚುಗೀಸರಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮಾನುಷತ್ವ ಕ್ರಮೇಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಇಬ್ಬಾಗವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಧರ್ಮದ ಸಹಜವಾದ ಶಕ್ತಿ ಕುಗ್ಗಿತು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸಂದೇಹ. ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ ಹಲವರು ಈ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇರಿದ್ದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಧರ್ಮಗಳ ಶೀಘ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ೧೯೦೦ ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತ ದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನದಲ್ಲ.

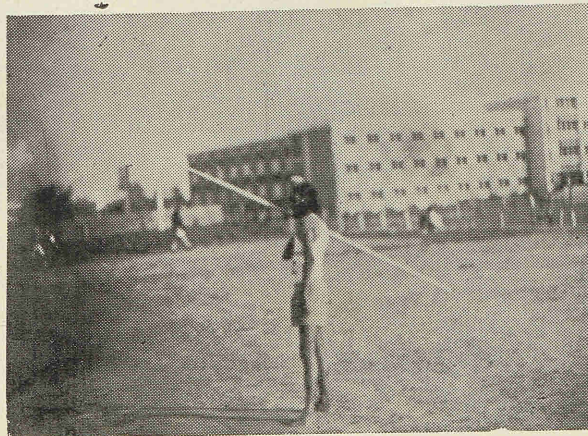
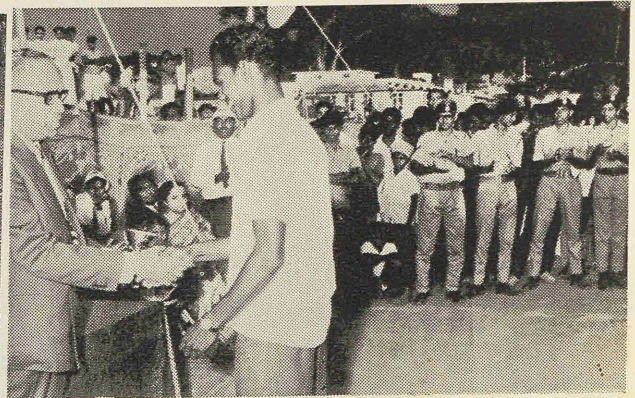
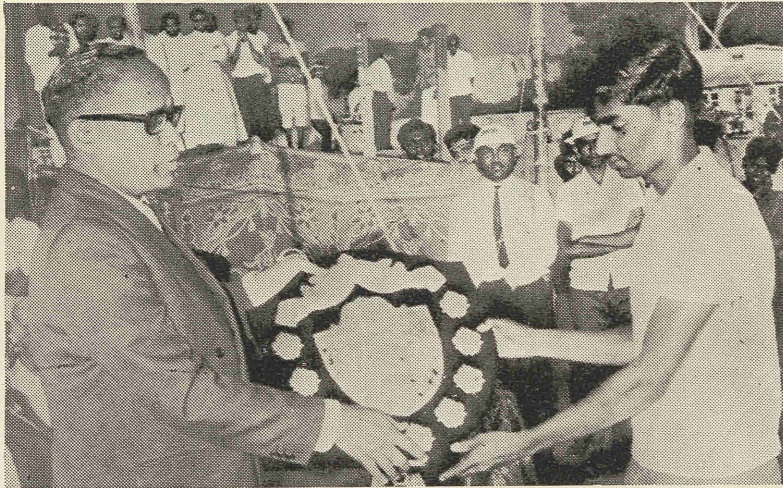
ಏನೇ ಆದರೂ ಕ್ರೈಸ್ತ ಮತಾವಲಂಬಿಗಳು ಭಾರತದ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಕರ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸುಧಾರಣೆ ಇವುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ಸಾಕಷ್ಟು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

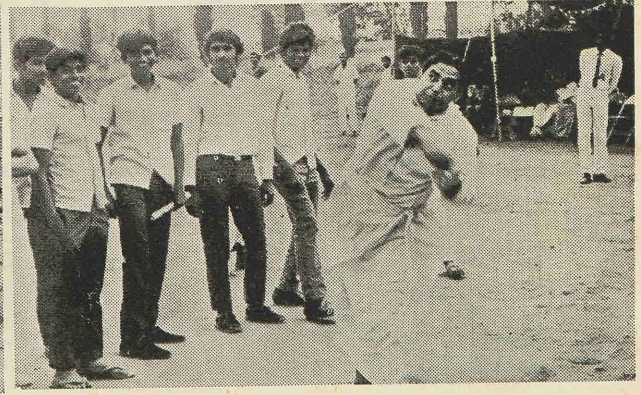
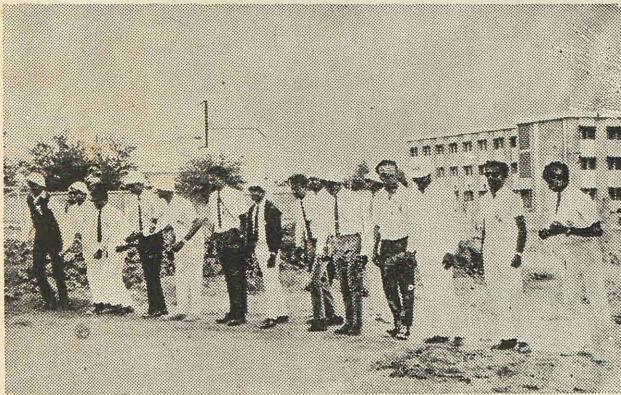
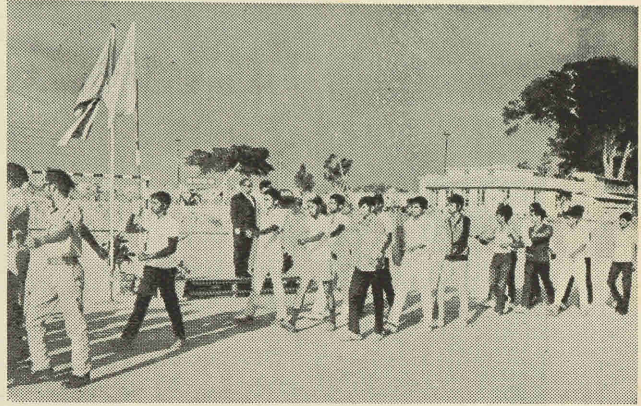
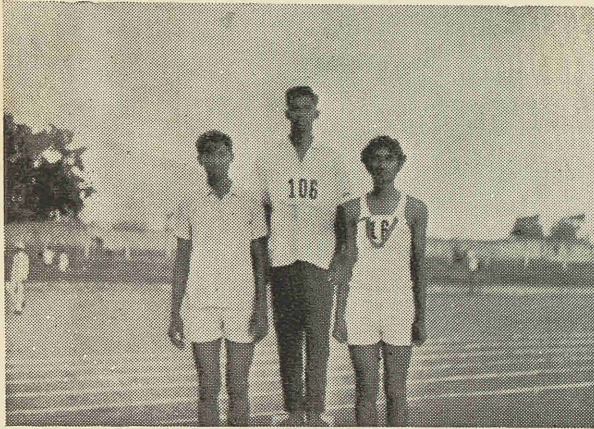
BASKET BALL TOURNAMENTS

Captain introduces the
players to the Chief Guest

COLLEGE SPORTS FESTIVAL 1970-'71

CHRIST COLLEGE STAFF GAMES TEAM 1970-'71

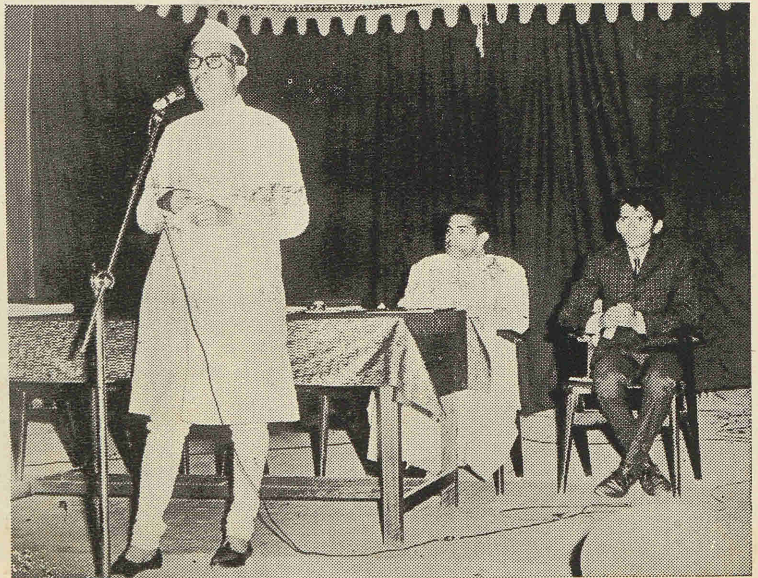
Sitting (L-R) Nanjundaiah, Rev. Fr. Louis, P. C. Chacko (Physical Director), Rev. Fr. Mani Giles (Principal), H. R. R. Rao, Rev. Fr. D. Varkey, Rev. Columban.
 Standing ,, H. D. S. Sastry, P. A. Joseph, Baby Mathew, C. Srinivasaraju, Rev. Fr. Zepherine, Abraham Jose, N. Sundararajan.

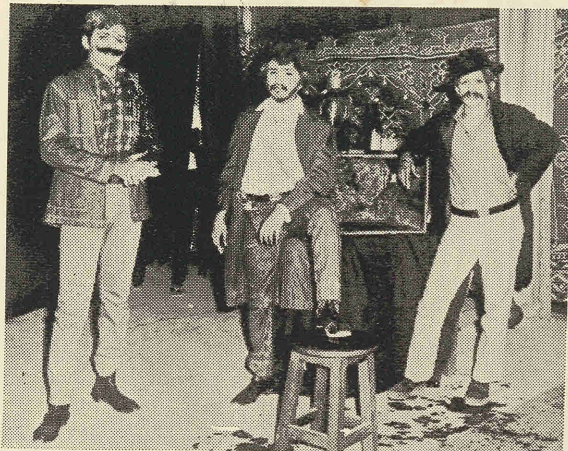
COLLEGE DAY 1970-'71

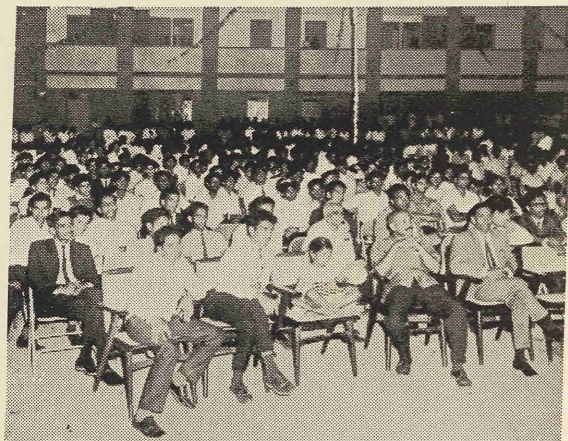
The Chief Guest,
Mr. K. Hanumanthaiah,
Minister for Law and
Social Welfare with the Host

The Chief Guest expresses
His Great appreciation for
the discipline and
excellent achievements of
Christ College.

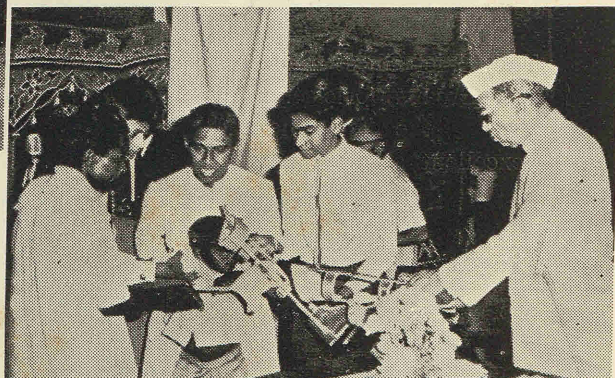

.....Yet the problem is not solved.
Drama staged by the students on
the College Day

A View of the audience

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇತಿಹಾಸದ ಪಕ್ಷಿನೋಟ

ಎನ್. ಡಿ. ಶಶಿಕಾಂತ್
(ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.)

೧. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಕ್ರಿ.ಶ. ೪೫೦ ; ಹಲ್ಮಿಡಿ ಶಾಸನ.
೨. ಮೊದಲನೆಯ ಕೃತಿ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ; ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದವರು ಶ್ರೀ ವಿಜಯ ; ಕ್ರಿ.ಶ. ೮೫೦.
೩. ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಿತ ಕೃತಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಭಾಷಾ ವ್ಯಾಕರಣ—ಡಾ|| ವಿಲಿಯಂ ಕ್ಯಾರಿ ; ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೮೧೮.
೪. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಘಟ್ಟಗಳು, ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು :—

(ಅ) ಹಳಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ

೧. ಪಂಪ

(ಅ) ಆದಿಪುರಾಣ

(ಆ) ಪಂಪ ಭಾರತ

೨. ರನ್ನ

(ಅ) ಅಜಿತ ಪುರಾಣ

(ಆ) ಗದಾಯುದ್ಧ

೩. ಜನ್ನ

(ಅ) ಯಶೋಧರೆ ಚರಿತೆ

(ಆ) ಅನಂತನಾಥ ಪುರಾಣ

(ಆ) ನಡುಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ

೧. ಹರಿಹರ

(ಅ) ಗಿರಿಜಾ ಕಲ್ಯಾಣ

(ಆ) ಶಿವಶರಣರ ರಗಳೆಗಳು

೨. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ

(ಅ) ಗದುಗಿನ ಭಾರತ

೩. ರತ್ನಾಕರವರ್ಣಿ

(ಅ) ಭರತೇಶ ವೈಭವ

೪. ಶಿವಶರಣರ ವಚನಗಳು

(ಇ) ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ

I.

೧. ಕುವೆಂಪು

(ಅ) ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನಂ

(ಆ) ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು

೨. ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತ

(ಅ) ಗರಿ

(ಆ) ಅರಳು-ಮರಳು

೩. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ

(ಅ) ಮರಳಿ ಮಣ್ಣಿಗೆ

(ಆ) ಅಳಿದ ಮೇಲೆ

೪. ಅ. ನ. ಕೃ.

(ಅ) ಸಂಧ್ಯಾರಾಗ

(ಆ) ನಟಸಾರ್ವಭೌಮ

೫. ಟಿ. ಪಿ. ಕೈಲಾಸಂ

(ಅ) ಟೊಳ್ಳು-ಗಟ್ಟಿ

(ಆ) ಕರ್ಣ

೬. ಶ್ರೀರಂಗ

(ಅ) ಶೋಕಚಕ್ರ

(ಆ) ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಬಾಗಿಲು

೭. ಶ್ರೀನಿವಾಸ

(ಅ) ಚನ್ನಬಸವನಾಯಕ

(ಆ) ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

೮. ಡಿ. ಎ. ಜಿ.

(ಅ) ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ

(ಆ) ಶೃಂಗಾರ ಮಂಗಳ

೯. ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ
೧೦. ಪು. ತಿ. ನ.

(ಅ) ರತ್ನನ ಪದಗಳು
(ಆ) ಹಣತೆ
(ಇ) ಅಹಲೈ

II. ೧. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗ

(ಅ) ಚಂಡ-ಮದ್ದಳೆ
(ಆ) ಭಾವತರಂಗಿ

೨. ಪಿ. ಲಂಕೇಶ್

(ಅ) ತೆರೆಗಳು
(ಆ) ಬಿಚ್ಚು

೩. ಗಿರೀಶ್ ಕಾರ್ನಾಡ್

(ಅ) ತುಘಲಕ್
(ಆ) ಯಯಾತಿ

೪. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ

(ಅ) ತಕರಾರಿನವರು
(ಆ) ನಾರ್ಕಿಸ್

೫. ಎ. ಕೆ. ರಾಮಾನುಜನ್

(ಅ) ಹೊಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹೊವಿಲ್ಲ

೬. ರಾಮಚಂದ್ರ ಶರ್ಮ

(ಅ) ಹೆಸರಕ್ಕೆ
(ಆ) ಏಳುಸುತ್ತಿನ ಕೋಟಿ

೭. ಯಶವಂತ ಚಿತ್ತಾಲ

(ಅ) ಆಟ
(ಆ) ಮೂರು ದಾರಿಗಳು

೮. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ

(ಅ) ಸ್ವರೂಪ
(ಆ) ಹೆಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು

೯. ಕೆ. ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲ

(ಅ) ಅರ್ಧತೆರದ ಬಾಗಿಲು
(ಆ) ಅಂಜೂರ

೧೦. ಯು. ರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ

(ಅ) ಪ್ರಶ್ನೆ
(ಆ) ಸಂಸ್ಕಾರ

With the best compliments :

All Service is the Same with God
with God, whose puppets, best and worst
Are we: there is no last nor first

—R. Browning

Sri Lakshmi Kanta Raju

ENGINEERING CONTRACTOR

1st TEMPLE STREET (8th Cross)

MALLESWARAM

BANGALORE - 3

Grams: STEELWIND

Phone : 3719

RAJA MECHANICAL ENGINEERING CO.

194, PALACE GUTTAHALI
BANGALORE-3

**BIGGEST
MANUFACTURERS
AND
STEEL
FABRICATORS
IN ENTIRE
SOUTH INDIA**

I. S. I.

1038

**STEEL WINDOWS
VENTILATORS
COLLAPSIBLE GATES
STEEL STRUCTURES
SPECIALLY DESIGNED
AND FABRICATED
ACCORDING TO
REQUIREMENTS
FOR BUILDINGS
FACTORIES
HOSPITALS, etc.**

Service after Sales is our Motto

Phone : 25955

ASSOCIATE:

**RALO AGENCIES
8, RAGINA MANSIONS
SECOND LINE BEACH
MADRAS-1**

ಧ ಳು ಕು-ತು ಣು ಕು

ಶುರುಮಾಡಲೋ?

ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬನು “ಸಾರ್, ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಶುರುವಾಗ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಐದು ನಿಮಿಷ ಆಗಿದೆ, ಇನ್ನೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಪತ್ರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಬೇಗಕೊಡ್ತೀರೋ, ಉತ್ತರ ಬರಿಯಕ್ಕೆ ಶುರುಮಾಡಲೋ” ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿದ.

ನಾಟಕದ ಹೆಸರು “ತಪ್ಪಾರದು”

ನಮ್ಮದು ?

“ನಮ್ಮದು” ಅಂತ ಹೇಳಿದರು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಲು ಹೋದವರು.

ಲೇ...ತತ್ತಾರೇ?

“ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಲಕಿ, ಬರೀ ಹೊಟ್ಟೇಲಿ ಈ ಮದ್ದು ಕುಡಿಯಿರಿ” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರು ಪೈಲ್ವಾನ್ ತಿಮ್ಮರಾಯೀಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ನೂರು ಬೈರಕ್ ಹೊಡೆದು, ಐವತ್ತು ಸೌಳಿಹಾಕಿ, ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾರಿ ಉದ್ಯಾಣ ಮಾಡಿ “ಲೇ ಮದ್ದು ತತ್ತಾರೇ” ಅಂತ ತಿಮ್ಮರಾಯ ಹೆಂಡ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಗಿದ.

ಮೂರೇ ವಿಧ?

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಹಂಸಿನಿ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದರು. ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿದ ಈಗ ಮೂರೇ: ರೂಪವತಿಯರು, ವಿದ್ಯಾವತಿಯರು, ಸತಿಯರು.

ಕ್ರೂರ ನಕ್ಷತ್ರ?

“ಹುಟ್ಟಿದ ನಕ್ಷತ್ರ ಕ್ರೂರವಾಗಿದೆ. ತಂದೆಗೆ ಹತ್ತನೆ ದಿನ ಮರಣ” ಅಂತ ಪಾಳೆಗಾರ್ ಚೊಚ್ಚಲ ಮಗುವಿನ ಜಾತಕ ಬರೆದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯರು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದರು.

“ಶಾಂತಿ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಸರಿ ಹೋಗುಲ್ವಾ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪಾಳೆಗಾರರು.

“ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಗೋದಾನ, ಭೂದಾನ, ಹಿರಣ್ಯದಾನ, ಶಿಲದಾನ, ಕನ್ಯಾದಾನ, ತೆಂಡುಲದಾನ,.....”

“ಸಾಕು ! ಜೋಯಿಸರೇ ! ಪಟ್ಟಿ ಬರಸಿಕೊಡಿ, ನೋಡೋಣ” ಅಂದರು ಪಾಳೆಗಾರರು.

—ಆದರೆ ಹತ್ತನೆ ದಿನವೇ ಹಾವಿನ ಕಡಿತದಿಂದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯರು ಸತ್ತುಹೋದರು.

Simply Awful ?

ಮದುವೆಯಾದಾಗ ನೋಡೋ ! awfully Simple ಆಗಿದ್ದು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬೆಳೆದ್ಮೇಲೆ ನೋಡೋ Simply Awful.

ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ

ಎಲ್ಲಿರುವೆ ತಂದೆ ! ಮುತ್ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು. ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಅನಾಥಾಲಯದ ಎದುರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡೋವಾಗ ‘ಎಲ್ಲಿರುವೆ ತಂದೆ ಬಾರೋ’ ಹಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಲ್ಲವೇ” ಎಂದರು ಕೈಲಾಸಂ.

ಹರಕೆ

ಋತವೊಂದೆ ಗೆಲ್ಲುವುದು, ಅನ್ಯತವಲ್ಲ ;
 ಅಮೃತವೆನೆ ವಿದ್ಯೆಯೆ, ಅವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲ ;
 ವಿಶ್ವಭಾರತಿ ಶರಣು, ಕಿರುತೀರ್ಥವಲ್ಲ.
 ಸರ್ವಜೀವಂಗಳುಂ ಮುಕ್ತಿಯಂ ಕಾಣ್ಗೆ ;
 ದೇವರೊಳ್ ಪಗೆವವರ ಕಾಳಗಂ ಮಾಡ್ಗೆ ;
 ಸಾವುದೆಲ್ಲಾ ಸತ್ತು, ಬಾನಾಳ್ ಪೂಣ್ಗೆ.
 ಜ್ಞಾನ ಧರ್ಮಂಗಳು ತಣ್ಣಿನಿಳೆ ತಾಳ್ಗೆ ;
 ಶ್ರೀ ಜಯನ್ ನಿಡುಬಾಳಿ ನಮ್ಮನೊಲಿದಾಳ್ಗೆ ;
 ಕನ್ನಡಿಗರಿಗುಸಿರಾಗಿ ಕನ್ನಡಂ ಬಾಳ್ಗೆ.

— ಶ್ರೀ
 (ಶುಕ್ರಗೀತೆ)

ಗೀತಾ ಏಜನ್ಸಿಸ್

ಬಳ್ಳಿಪೇಟೆ : : ಬೆಂಗಳೂರು-೨ಎ

ಕಾದಂಬರಿಗಳು (ಸಾಮಾಜಿಕ, ಐತಿಹಾಸಿಕ, ಪೌರಾಣಿಕ)

ಕವನ ಸಂಗ್ರಹ

ನಾಟಕಗಳು

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಪೌರಾಣಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು

ಸಂಗೀತ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ

ಪ್ರಬಂಧ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಗ್ರಂಥಗಳು

ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳು

ಹಾಗೂ ಇತರ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಕನ್ನಡದ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ನ
ಮ
ಲಿ
ಗ
ದೊ
ರಿ
ಯು
ವ

हिन्दी-विभाग

संकेतिका-

१. मानव - - - - - नन्दलाल चतुर्वेदी, एम. ए.
२. बलिवेदी पर - - - - - अनु० वर्गिस पी.पी., बी.कॉम., प्र. व.
३. ओ मेरे वतन - - - - - हामिद हुसेन सेठ, बी.ए., प्र. व.
४. ओणम - - - - - मेथ्यू टी. जे., बी. ए., प्र. व.
५. प्यास - - - - - अशोक कुमार घोषाल, बी.कॉम., प्र. व.
६. जैसी करनी, जैसी भरनी - - प्रनोब कुमार, बी.कॉम., प्र. व.

मानव

● नन्दलाल चतुर्वेदी, एम.ए.

मैं धरती से हर पीड़ा का व्यापार किया करता हूँ ।
दुःख लेकर पाषाणों को भी मैं प्यार किया करता हूँ ।
जब भी शून्य के आंचल में रवि-रश्मि कोई थिरकती है ।
मैं उत्पल सा मतवाला हो अपने में भूमा करता हूँ ।
॥ मैं धरती० ॥

सूने पथ पर सूनी आंखें, जब निर्जन से टकराती हैं ।
तब मैं समीर का भोंका बन पल्लव गीत लिखा करता हूँ ।
॥ मैं धरती० ॥

मैं शेष-अशेष का विभ्रम मन, कब तक भटकूँ कब तक भागूँ ।
मैं सीम-असीम की भक्ति शक्ति, कब तक सोऊँ कब तक जागूँ ।
इस जीवन की भ्रम सांसों का मैं हर मोल दिया करता हूँ ।
॥ मैं धरती० ॥

भरनों पर भर-भर नीर नाद
पर्वत पर गिरती कुहर गाद
अस्तित्वशून्य अस्तित्वयुक्त
मैं आत्मारहित मैं जीव भुक्त
मैं धर्म विहित मैं कर्म मुक्त
पर कैसे हो पाऊँ संसार मुक्त
इस मुक्ति को मैं आंसू का उपहार दिया करता हूँ ।
॥ मैं धरती० ॥

बलिवेदी पर ■ ■ ■ ■ ■

(सुप्रसिद्ध मलयालम कहानीकार श्री. जी. विवेकानन्द
की कहानी का अनुवाद)

अनुवादक :

● वर्गिस पी. पी., बी.कॉम., प्र.व.

जब भी मैं उस पत्र के बारे में सोचता हूँ, तो मुझे एक अजीब-सा भय.... एक अजीब सी सिरहन होने लगती है। कितना अप्रत्याशित एवं आकस्मिक था वह। एक दिन जब मैंने दरवाजा खोला और अन्दर आया तो मैंने उसे आंगन के एक कोने में पड़ा हुआ देखा था। किसका पत्र हो सकता था वह....? शायद बूढ़ी नौकरानी इसमें चूना बांध कर लाई होगी अथवा डाकिया (जो दूध और लकड़ी बेचने का काम भी करता था) इस पत्र को साईकिल से उतरे बिना ही दरवाजे से फेंक कर चला गया होगा ?

जो कुछ भी हो, परन्तु मुझे देखना तो चाहिए। उदासीन भाव से मैं भुका और वह पोस्ट-कार्ड उठा लिया। नाम और पता तो मेरा ही था। उसकी पेन्सिल की लिखावट अस्पष्ट थी, फिर भी मैंने उसे पढ़ने का प्रयास किया।

‘प्रिय महोदय,

कृपया ध्यान से पढ़ें और समझें....’
इस प्रकार से पत्र का प्रारम्भ था।

‘....मैं जहां से चला था वहीं लोट आया हूँ। फाँसी अगले महीने की दूसरी तारीख को है। कल जेल में दोपहर को एक बोर्ड टांगा गया है। मुझे इससे अधिक कुछ नहीं कहना क्योंकि आप सब-कुछ जानते हैं। जब मेरा बेटा बड़ा हो तो कृपया उसे सबकुछ बता दें। इससे अधिक और क्या लिखूं? कुछ भी तो नहीं.. हां....? मुझे किसी बात का दुःख या भय नहीं। अच्छा अब समाप्त करता हूँ।

सस्नेह—

शंकरन तण्डान

आगामी मास की दूसरी तारीख.....
हां.... दूसरी तारीख .. शंकर की जिन्दगी का अन्तिम दिन। शंकर, मेरा पड़ोसी.... बहादुर परन्तु थोड़ा सा मूर्ख भी? उसकी बलिष्ठ मांस पेशियां, उसका उभरा हुआ बदन आज भी मेरी आंखों के सामने रह रहकर आ

जाता है। मुझे अच्छी तरह याद है वह दिन जब वह मेरे घर आया था नारियल तोड़ने के लिए। कितनी तेजी से चढ़ता था वह नारियल के वृक्ष पर—। एक सामान्य मनुष्य को एक छोटी सी पहाड़ी पर चढ़ने में कितनी कठिनाई होती है—और जिसमें तो नारियल के पेड़ पर चढ़ना। पेड़ पर चढ़ते ही वह हंसिया कमर से निकालता और एक झटके के साथ ही सब के सब नारियल नीचे गिर पड़ते। उतरने में तो वह इतना तेज था कि नारियल नीचे गिरने से पहले ही वह नीचे उतर आता था। और देखो—यह गया—वह गया और दूसरे क्षण वह दूसरे पेड़ पर होता। सुपारी तोड़ने में उसका जवाब न था। वह एक सुपारी के पेड़ से दूसरे, तीसरे और फिर चौथे और इस प्रकार वह एक के बाद एक पेड़ पर कूदता हुआ कितनी तेजी से अपना काम करता था।

उसका बलिष्ठ शरीर अपनी श्यामलता की ओर सहज ही आकर्षित कर लेता था। कैसी विडम्बना है कि उसका इतना विशाल शरीर केवल एक गज रस्सी का इतिहास बन कर रह जाएगा,—हां—अगले महिने की दूसरी तारीख को।

वह कितना भयंकर स्थान होगा जहां लोग फांसी के तख्ते पर झुला दिए जाते हैं। वे ऊंची-ऊंची विशालकाय गगनचुम्बी पत्थर की कठोर दीवाले—ओह—। ये

पत्थर की कठोर दीवाले न जाने कितने दुःखों को अपने में समेटे हुए हैं—। क्या सचमुच मौत का रंग काला है? यही कारण है कि वे काली काली दीवाले दूसरों के दुःखों पर अश्रुपात करती नजर आती हैं। यह भूखण्ड कितना चिकना हो गया है कि जो कोई भी आता है वह फिसल कर गिर पड़ता है और मृत्यु को गले लगाता है। कितना कठोर है मृत्यु का यह फर्श—ओह—कितना अंधेरा है यहां। बीचों-बीच एक अंधा कुआ, दोनों ओर नौ फुट ऊंचे दो खंभे और उनके मध्य भांकिता हुआ जल्लाद-फांसी का फंदा—उफ—। शंकर उस पर लटका दिया जाएगा, अगले महिने की दूसरी तारीख को—? हां, बहादुर और मूर्ख शंकर। जब पैरों के नीचे से पट्टी हटा दी जाएगी तब वह सहारे के लिए तड़पेगा। बेचारा शंकर—कितना अदूरदर्शी था वह—ओ शंकर! तू कभी भी अपने विचारों की दृढ़ भूमि पर न खड़ा हो सका। यही तेरी कमजोरी थी—तेरी असफलता का कारण—। मैं अपनी आंखों के सामने अब भी उस अंधेरी कोठरी को देख रहा हूँ जिसमें कितने ही दिनों से शंकर कैद है। मौत की वह अंधेरी कोठरी जिसकी निर्मम पत्थर की दीवाले प्रति क्षण मौत का संदेश सुनाती रहती है। उस कोठरी की मोटी-मोटी लौह-शलाकाएं यादों को भी प्रवेश करने की अनुमति नहीं देती। उस कोठरी के अन्दर मृत्यु सूचकपट हर पल अपने शिकार की ओर

घूरता रहता है। दूसरी ओर जेलर और अन्य कैदियों की सहानुभूति पूर्ण दृष्टि... एक अजीब विरोधाभास है। संभव है कि ये सहानुभूति की नजरे शंकर तुझे और भी अधिक पीड़ा पहुंचाती हों - क्योंकि आज तक किसी ने भी तो तेरे साथ सहानुभूति का व्यवहार नहीं किया। कभी भी किसी ने तेरे प्रति संवेदना प्रकट नहीं की। तू हमेशा विचारशून्य एवं अवोध बना रहा। इसीलिए तेरे अपनों ने भी तुझे छोड़ दिया। तू घण्टों बैठा बैठा उस बोर्ड की तरफ देखता रहता होगा, जो चौबीस घण्टे तेरे सिर पर टंगा रहता है। क्या वास्तव में केवल यह बोर्ड ही तेरी सारी सम्पत्ति है... तेरे अन्त का सूचक...? अगले मास की दूसरी तारीख...हां दूसरी तारीख। उस दिन मुंह अंधरे कोई आएगा और तुझे जगा कर ले जाएगा... तुझे गर्म पानी से नहलाया जाएगा सिर में लगाने के लिए तेल भी दिया जाएगा पीयर्स सोप भी शायद मिले, नहा-धोकर जब तू लौटेगा, तब कुछ बड़े व्यक्ति सम्मान पूर्वक नये वस्त्र हाथ में लिये खड़े तेरी प्रतीक्षा करते मिलेंगे।

उसके बाद तुझे स्वादिष्ट भोजन भी कराया जायेगा। निश्चय ही तू उस दिन शराब की इच्छा करेगा क्योंकि तुझे मालूम है कि तू सदा से शराब का पुजारी रहा है। हाँ, यह शराब ही तो थी जिसने तुझे जेल तक पहुँचा दिया। तेरे दुष्ट मालिक ने तुझे

जो केवल लकड़ी काटने और नारियल के पेड़ पर चढ़ने जैसा सीधा कार्य करता था, शराब पिलाकर हत्या कर देने को बाध्य कर दिया। तू बराबर कहता रहा- 'बस करो मालिक, बस करो।' परन्तु वह कह रहा था- '— पी शंकर, और पी, आज जी भरके पी।' तेरे मालिक ने तुझे अपने हाथों से शराब पिलाई, वैसे तू छुप कर शराब पीता था, (समाज में बदनामी के भय से) परन्तु मालिक के हाथों से पीने से तुझे न जाने क्यों एक अजीब सी गर्वानुभूति हो रही थी, इसलिए तू खुश भी था। जब तू शराब में स्वयं को भूल गया, उस समय पनिकर ने एक कृत्रिम दुःख पूर्ण स्वर में कहा था—

“तुझे एक दुःख खाये जा रहा है, शंकर?”

“मालिक तुझे बताइये कि आपको क्या दुःख है?” तूने उत्सुकता से पूछा था।

“उस दुष्ट पड़ोसी कर्त्ता ने मेरा अपमान किया है।” यह कहकर वह एक-दम चुप होगया; और यही दुःख तेरा भी था शंकर....। अपने मालिक को उदास देखकर तेरे हृदय में अपने मालिक के प्रति सहानुभूति का सागर उमड़ पड़ा और तूने विनम्र स्वर में पूछा :—

‘क्या मैं कुछ मदद कर सकता हूँ मालिक!’

‘नहीं शंकर ! नहीं, वह बहुत ही खतरनाक आदमी है । उसके विरुद्ध कुछ भी नहीं किया जा सकता ? ’

‘क्यों नहीं किया जा सकता, मालिक? मैं करूंगा, आप आज्ञा तो दें ? ’

तेरा हृदय अब पूर्णतः तेरी बुद्धि पर काबू पा चुका था ।

‘ उसकी जान लेनी होगी....परन्तु....?’ और इस प्रकार वह अपनी बात पूरी न कर पाया कि एक चुप्पी ने उसे घेर लिया । कुछ समय तक तू भी कुछ न बोला । मैं अनुमान लगाता हूँ कि उस क्षण तेरे हृदय में कैसी भावनाएं उठी होगी । शायद तूने सोचा कि मालिक की सेवा करके तू कोई महान कार्य कर लेगा और भविष्य में अपने मालिक का कृपा-पात्र बन जायेगा । और इसके आगे, तू कुछ सोच न सका... सोचता भी तो कैसे ? वह दुष्ट अब भी तेरे प्याले में शराब उड़ले जा रहा था और तू भविष्य की सुनहरी कल्पनाओं में खोया पीता रहा.... पीता रहा । तू बिना कुछ कहे, वहां से चल दिया और अंधेरो में खो गया ।

निश्चय ही पनिकर उस दिन तुझे शराब पिलाकर दुःखी हुआ होगा, इसलिए नहीं कि तेरे प्रति उसके हृदय में कोई दया थी, बल्कि इसलिए उसके दो-तीन रुपये नष्ट

हो गये थे । परन्तु तूने अपना काम पूरी तरह किया और सुबह होते ही पड़ोसी कर्ता की हत्या का समाचार सारी बस्ती में फैल गया । लोगों ने पनिकर पर संदेह किया क्योंकि पनिकर और कर्ता के वैर की बात सर्व विदित थी, अतः यह स्वाभाविक ही था । यह बात आखिर पुलिस तक पहुंच ही गई । पनिकर ने रात को पुनः तुझे देखा और तुझे फिर शराब पिलाई गई । न जाने उसने तुझे कैसा वचन एवं आश्वासन दिया कि तेरी बुद्धि पर जैसे कोहरा पड़ गया हो । और दूसरे दिन तू ने स्वयं पुलिस के सामने जाकर अपराध स्वीकार कर लिया, जिसकी सजा थी कालापानी.... । अपनी बूढ़ी मां और गर्भवती पत्नी को छोड़ते तुझे जरा भी दुःख न हुआ । क्योंकि पनिकर ने जो तुझको वचन दिया था, कि वह तेरी अनुपस्थिति में तेरे परिवार की देख भाल करेगा । तू जेल केवल इसी विश्वास के साथ गया था ।

लेकिन बारह वर्ष की दीर्घ अवधि के पश्चात जब तू लौटा तो तेरी भौंपड़ी अस्तित्व शून्य हो चुकी थी, उस स्थान पर अब एक शानदार महल था । यह महल पनिकर का था । तेरे अपने सब किसी अंधेरे में खो चुके थे । तूने अपनी पत्नी की बहुत तलाश की परन्तु सब कुछ व्यर्थ गया.... तू अन्त में अपनी मां की कब्र पर पहुँचा पर तुझे निराशा

ही मिली; तेरा अपना बेटा लावारिश की तरह होटल के पीछे पड़ी कूड़े की टोकरी में पड़े उच्छिष्ट रोटी के टुकड़ों के लिए कुत्तों के साथ भगड़ता था और तेरी पत्नी आज दर-दर की भिखारिन थी। यह सब देखकर तू स्तंभित होगया होगा। तू मंदिर के समीप एक कोने में बनी पुलिया की ओट में एक सप्ताह तक चुप चाप बैठा, यह सब कुछ देखता रहा, सोचता रहा। इच्छा के विरुद्ध भी तू पनिकर से मिलने गया, उससे सहायता मांगी। उसने अपनी पत्नी से तुझे भोजन कराने को कहा। लेकिन जब तेरी पत्नी दर-दर भीख मांगती थी और तेरा बेटा मूट्टी भर जूठे चावलों के लिए होटल के पीछे पड़ी टोकरी में पड़े एक एक दाने के लिए संघर्ष कर रहा था, तो भला तू कैसे खा सकता था।

“क्यों रे, चावल ले क्यों नहीं लेता?” पनिकर ने पूछा।

“नहीं मालिक”।

“क्यों क्या कोई परहेज है?”

“नहीं, यह बात नहीं मालिक। जब मेरी पत्नी और मेरा बेटा चावल के एक एक दाने को तरस रहे हैं, तो भला मैं” और कहते-कहते उसकी आंखें भर आईं।

“अगर मैं तीनों समय उनके लिए भी भोजन करवा दिया करूं, तब तो ठीक होगा न?” व्यंग से पनिकर ने कहा।

“नहीं मालिक! नहीं”

यह कहकर तू चला गया। तू नौकरी चाहता था लेकिन एक हत्यारे को कोई नौकरी भी देता तो कैसे? सबने तेरा तिरस्कार किया इस प्रकार कई दिन बीत गये।

बरसात और चांदनी का अजीब सम्मिलन था उस रात। बस से उतरकर खेतों में होता हुआ पनिकर अपने दोस्त के साथ घर जा रहा था। खेतों के बीचों-बीच किसी आदमी को देखकर वह सहसा रुक गया। और और दूर से ही चिल्लाया—

कौन?

‘मैं हूँ, शंकर तण्डान।’

‘क्या बात है शंकर?’

‘कुछ नहीं मालिक....’

और शंकर अब उसके बिलकुल समीप आ गया था, उसके हाथ में चाकू था जो चांदनी रात में चमक रहा था।

‘क्यों मुझे परेशान करते हो शंकर?’

—चाकू की ओर देखते हुए पनिकर ने विनम्र भाव से कहा।

‘नहीं, नहीं मालिक, मैं और आपको परेशान करूं?’—शंकर ने विनम्र भाव से कहा।

चाकू पुनः एक बार चमका और सहसा एक चीत्कार सारे वातावरण में छा गई। जैसे कोई मेंढक किसी के पांव तले आ गया हो। जल से आपूरित खेत रक्त-रंजित

हो गए। एक ही क्षण में सब-कुछ समाप्त हो गया।

शंकर सीधा पुलिस चौकी पहुंचा और पुलिस अधिकारी के समक्ष अपने हाथ कर दिए।

मेरा गरीब शंकर..... मेरा पड़ोसी शंकर....। तेरी हथकड़ियां अब केवल अगले महिने की दूसरी तारीख को ही खुलेगी। स्नान और भोजन के पश्चात तुझे शाश्वत स्वतंत्रता के द्वार पर ले जाया जायगा।

अच्छा शंकर...., तू शायद आजीवन किसी डाक्टर को अपनी बीमारी बताने नहीं मया होगा.... और न ही कोई डाक्टर तुझे देखने आया होगा। परन्तु तेरी मौत से पहले डाक्टर भी तुझे देखने आएगा.... भूलना नहीं शंकर, डाक्टर को सब कुछ बता देना अपनी बीमारी के बारे में.... मौत के चन्द घण्टों पहले....। मौत की उस भूमि में ले जाकर तुझे एक काली टोपी दी जाएगी ताकि तू अपना

चेहरा ढक सके। मृत्यु का भय शायद न रहे। यद्यपि तूने मुझे लिखा है कि- तुझे किसी बात का भय नहीं....कैसी विडम्बना है कि तू निडर है! पर शायद तुझे अपने बेटे का डर अवश्य होगा। इसलिए कि कहीं वह तुझे गलत न समझे क्योंकि तू चाहता है कि जितना प्यार तूने अपने बेटे को दिया है..... उतना ही तुझे भी मिले। तेरा डर तेरा प्रेम है जो तू अपने बेटे से करता है। तू चिन्ता न करना। मैं सब कुछ तेरे बेटे को बता दूंगा, तेरे बेटे को ही नहीं, मैं सारे गांव.... सारे जमाने को बता दूंगा कि तू क्या था?

मैं यह भी बता दूंगा कि तुझे जीवन के अंतिम क्षण में किस बात का डर था और तुझे किस लिए फांसी पर चढ़ाया गया।

अगले मास की दूसरी तारीख हां, दूसरी तारीख ही तो उसी दिन तो एक प्रेम से डरने वाला व्यक्ति फांसी पर चढ़ाया जाएगा।

ओ मेरे वतन

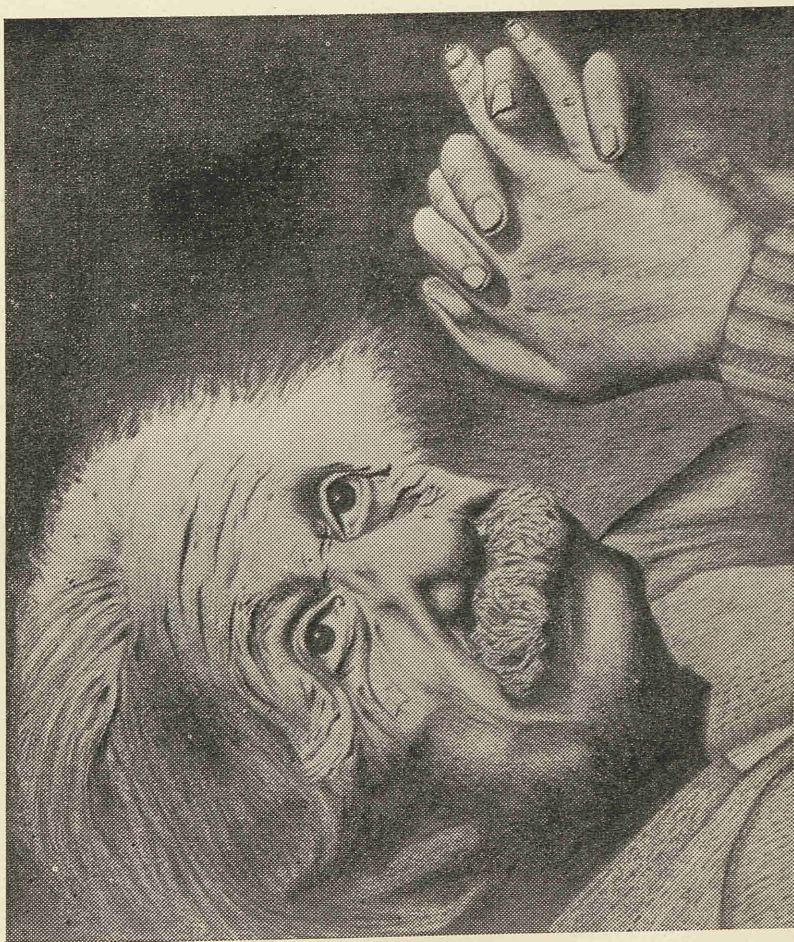
बागो बां है तू ऐ जाने वतन
तेरी जमी के सितारे हैं न कम
कदम-कदम पे चले'गे तो गर चले'गे हम ।
बापू ओ जवाहर ओ बहादुर हैं हम ।
उनकी है सदा हम पे रहम - ओ - करम ।
बागो बां है तू ऐ जाने वतन ।
तेरी नदियों के पवित्र जल को पीते हैं हम ।
तेरी जमी पे सितम न कभी सह सकेंगे हम ।
बापू की अहिंसा के विरुद्ध न कभी चल सकेंगे हम ।
जवाहर की ज्योति को न कभी बुझाये'गे हम ।
लाल बहादुर के बताये हुए पथ से न कभी डिगे'गे हम ।
बागो बां है तू ऐ जाने वतन ।
तेरी जमी के सितारे हैं न कम ।
बागो - बां - है तू ऐ जाने चमन ।

○ हामिद हुसेन सेठ, बी.ए.,प्र.व.

A GAZE INTO INDIA'S FUTURE

By Sebastian K. C.

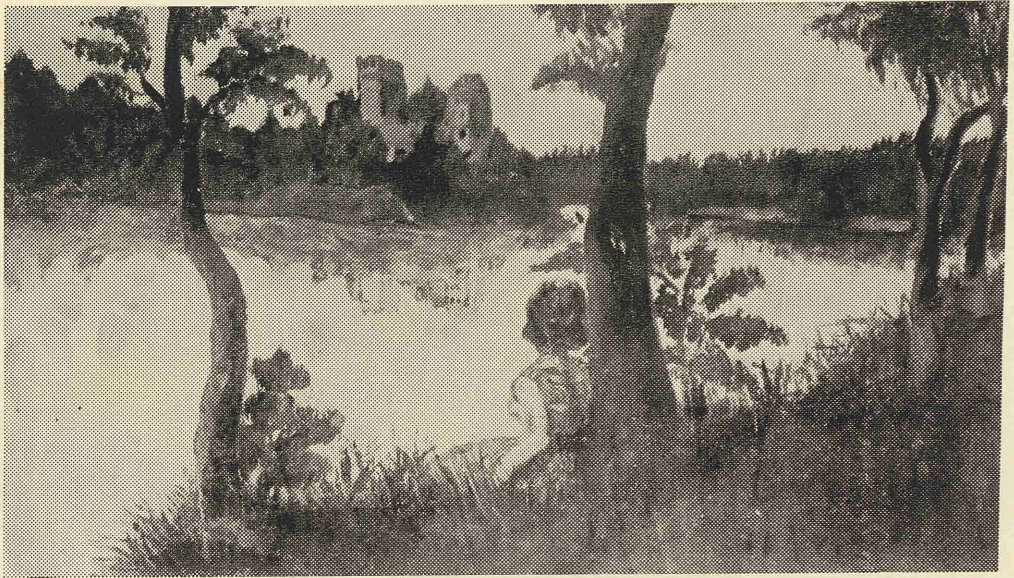

ALBERT EINSTEIN

By K. P. L.

By our Imaginative Student artist.

By Antony V. K.

By Vincent J. Aloor

ओणम

प्रत्येक देश की जनता के अपने अपने त्योहार होते हैं। इन त्योहारों का संबंध देश विशेष की आध्यात्मिक विचार धारा एवं देशानुकूल परिस्थितियों से होता है। यही कारण है कि बच्चों से लेकर बूढ़े तक आनन्द उदधि में डूब जाते हैं। उन क्षणों में वे भूत और भविष्य को विस्मृत कर विशुद्ध वर्तमान के प्राणी होते हैं। गरीबी-अमीरी, ऊँच-नीच आदि के भेद भाव को भुलाकर वे अपने-अपने त्याहारों को बड़ी धूम-धाम से मनाते हैं।

भारत एक धर्म प्रधान देश है। इस भूमि पर अनेक धर्माचार्य पलते रहे हैं। अनेक भाषाएं होती हुए भी इस देश में आध्यात्मिक एकता सदैव रही है। परन्तु प्रादेशिक परिस्थितियों के अनुसार सारे देश में विविध त्योहार मनाये जाते हैं। जैसे—होली, दीपावली, विजय दशमी आदि। इसी प्रकार केरल में ओणम बड़ी धूम-धाम से मनाया जाता है। यह केरल का एक प्रमुख त्योहार है। चूंकि प्रत्येक त्योहार

* मेथ्यू टी. जे., बी.ए., प्र.व.

के पीछे कोई न कोई धार्मिक कथा होती है, जिसका यहां उल्लेख करना अप्रासंगिक न होगा। यह कथा इस प्रकार है—

किसी समय केरल में महाबली नामक एक राजा राज्य करते थे। वे ईश्वर भक्त थे। अपनी तपस्या के फलस्वरूप वे त्रिलोक के अधिपति बन गये। चूंकि महाबलि असुर थे अतः सुर-वत गुण होते हुए भी वे देवताओं की आंखों में खटकने लगे। देवताओं की ईर्ष्या का दूसरा कारण यह भी था, कि केरल वासी महाबली को अपना भगवान मान पूजा भी करने लगे थे। इस भय से कि कहीं महाबली देवताओं का स्थान न छीन लें, सभी देवता एकत्रित हो विष्णु के पास गये। विष्णु ने उन्हें भय मुक्ति दिलाने का वचन दिया। और वामन रूप धारण कर विष्णु महान दानी महाबली के पास गये तथा दान में तीन पग भूमि मांगी। राजा ने वामन को तीन पग भूमि देने का वचन दिया। अन्त में वामन ने तीन पग में समूचे ब्रह्माण्ड को

माप लिया। यह देख महाबली ने आदर से अपना सिर झुका दिया। विष्णु ने उन्हें पाताल का राजा बना दिया। महाबली ने विष्णु से एक अनुमति और मांगी कि उन्हें साल में एक बार अपनी प्रजा से मिलने आने दिया जाये। विष्णु ने सहर्ष अनुमति दे दी। जिस दिन महाबली अपनी प्रजा से मिलने आते थे उसे 'तिरुवोण' कहा जाता है। आज भी लोगों का विश्वास है कि महाबली अपनी प्रजा को देखने इस दिन किसी न किसी रूप में अवश्य आते हैं। इस दिन केरल की जनता 'ओणम' त्योहार मनाती है। इस दिन केरल वासी महाबली के राज्य काल की स्वर्णिम मधुर स्मृतियों में डूब जाते हैं।

तिरुवोण दिन के दस दिन पहले से ही उत्सव का समारम्भ हो जाता है। उत्सव के प्रथम दिन को 'अत्तम' कहा जाता है। लोग घर के आंगन में एक वृत्त बनाकर उसे फूलों से सजाते हैं। प्रतिदिन ताजे और नये फूल उस वृत्त की शोभा बढ़ाते हैं। इस वृत्त के बीचों बीच 'तृकाकरा' मन्दिर के देवता की प्रतिमूर्ति रखी जाती है। चूंकि प्रत्येक व्यक्ति 'तृकाकरा' नहीं जा सकता अतः प्रतीकात्मक रूप में घर में ही पूजा की जाती है।

ओणम फसल काटने के समय मनाया जाता है, अतः किसानों के हृदय में ओणम

के समय बड़ा उल्लास छा जाता है। बच्चों के लिए ओणम अत्यन्त आनन्द का अवसर होता है। वे नये-नये कपड़े पहनते हैं, फूल लाने का कार्य भी ये ही करते हैं। इस समय बालक, स्त्री एवं पुरुष नाना प्रकार के खेल खेलते हैं—यथा ओणप्पन्त, कलटीपयट तथा कोलॉट आदि। इस दिन सभी लोग स्वादिष्ट पकवानों का आस्वाद करते हैं। इस दिन पुरस्कार वितरण की भी एक विशेष परंपरा है। किरायेदार मकान मालिकों को, श्रमिक जमींदारों को और भूस्वामी तथा मकान मालिक श्रमिक एवं किरायेदारों को फल-वस्त्रादि देते हैं।

प्राचीन काल में ओणम एक श्रेष्ठ विशेष में रहनेवाले व्यक्तियों का त्योहार था, परंतु आज जाति-धर्म जैसी संकीर्णताओं को भुलाकर सभी लोग ओणम मनाते हैं।

वस्तुतः त्योहारों का एक विशेष महत्व है। देश की एकता के लिए इन्हें उचित महत्व दिया जाना चाहिए। लोग यदि देश के विविध भागों में मनाये जानेवाले त्योहारों को अपना कर उदारता का परिचय दें तो संभव है कि वर्षों से चली आ रही संकुचित क्षेत्रीय भावना की समस्या सुलभ जाये। इस प्रकार हम एक दूसरे के निकट आ सकते हैं और यह निकटता राष्ट्रीय एकता का मूलाधार बन सकती है। ●

प्यास

* अशोक कुमार घोषाल

बी.कॉम., प्र.व.

खलीफा को आज घर से निकले पांच दिन हो चुके थे वह सुनसान मरुस्थल में रास्ता भटक गया था। आज उसे कुछ अजीब सा महसूस हो रहा था। दोपहर के समय खलीफा अपने ऊंट के साथ अकेला ही उस सुनसान भूमि से गुजर रहा था। घर से निकलते समय उसने पानी तथा खाने का सामान भी ले किया था, परन्तु धीरे-धीरे वह सब कुछ समाप्त हो चुका था। खलीफा पानी के लिये तड़प रहा था।

चारों तरफ दूर-दूर तक फैली पीली रेत के अतिरिक्त और कुछ भी नजर नहीं आ रहा था। गर्मी की भीषण लपटें मानो उसके बदन को जला देना चाहती थी। दूर से रेतीली आंधी को अपनी ओर आते हुए

देख वह और भी घबरा गया, परन्तु फिर भट से ऊंट को बिठाया और उसके पीछे छुपकर उसने अपना और ऊंट का सिर एक कपड़े से ढंक लिया। रेत का एक एक कण उसके शरीर में कांटों के समान चुभ रहा था। धीरे-धीरे आंधी दूर चली गई तब वह उठा और फिर चलने लगा। उसकी प्यास बढ़ती ही जा रही थी। उसे फिर भी विश्वास था कि कहीं न कहीं उसे पानी अवश्य ही मिलेगा।

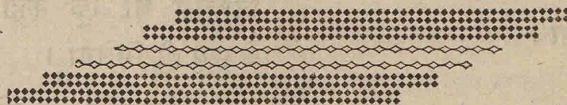
अचानक उसे दूर पानी दिखाई पड़ा, वह जल्दी-जल्दी उस तरफ चलने लगा, परन्तु जैसे ही वह समीप पहुंचा तो पता चला कि यह उसका भ्रम था वस्तुतः वह पानी न था वरन धूप और रेत का

संगम मरीचिका... सचमुच इस कृत्रिम विश्व की तरह एक धोखा, एक मिथ्या ? खलीफा को अब चारों ओर निराशा और मृत्यु के घूमते हुए क्षण दिखलाई देने लगे । प्यास अब असह्य हो चुकी थी । अचानक उसे ध्यान आया कि ऊंट ही अब मेरी सहायता कर सकता है ? क्यों न ऊंट की गर्दन काटकर उसकी थैली में संचित पानी पिया जाए ? परन्तु दया और मानवता का चोली दामन का साथ होता है तो भला मानवप्रेमी खलीफा कैसे इस हत्या का बोझ उठा सकते थे ? अब खलीफा जोर-जोर से कराहने लगे ।

उनकी दर्द भरी कराह सुनकर उनका लड़का इमरान चारपाई के पास पानी का गिलास लिए आ खड़ा हुआ । खलीफा की आंखें सहसा खुल गईं । इमरान को वहां

खड़ा देख उन्हें बड़ा आश्चर्य हुआ, उन्होंने उसके वहां इस प्रकार खड़े होने का कारण पूछा इस पर इमरान बोला— “अब्बा आप पानी-पानी चिल्ला रहे थे, इसलिए मैं ये पानी लाया हूँ ।” खलीफा ने इमरान से पानी रखने को कहा और फिर अपना सपना कह सुनाया । यह सुनकर सभी खूब हंसने लगे । परन्तु खलीफा विचार मग्न थे ... शायद वे सोच रहे थे कि निरर्थक लक्ष्यहीन जीवन की प्यास कितनी भयंकर होती है ? इस साधारण स्वप्न की प्यास से मानव की जब ये स्थिति हो जाती है तो जीवन की प्यास कितनी भयंकर होती होगी किसने समझा हैं इसे ? कितनों ने अनुभूति की है उफ री अतृप्ति हाय री प्यास ! ?

卐

जैसी करनी तैसी भरनी

* प्रनोब कुमार, बी.कॉम., प्र.व.

आज से कई वर्ष पहले की बात है। यह घटना एक सच्ची घटना है, जो बम्बई के मुलुन्द स्टेशन पर घटित हुई थी।

किसी युवती ने अपने पिता को पत्र द्वारा ७ मई को बम्बई पहुंचने की सूचना दी; साथ ही उन्हें शाम को छः बजे मुलुन्द स्टेशन आने के लिए भी लिखा। यदि स्वयं न आ सकें तो गाड़ी भिजवा दें। जब वह निश्चित कार्यक्रम के अनुसार बम्बई के मुलुन्द स्टेशन पर पहुंची तो न तो उसके पिता ही आए और न ही गाड़ी भी भेजी। उस युवती ने घण्टों प्रतीक्षा की परन्तु फिर भी उसे निराशा ही मिली अब रात काफी हो चुकी थी, कोई सवारी भी दिखाई नहीं देती थी अतः विवश होकर उसने वहीं रात व्यतीत करने का निश्चय किया।

रात अपनी कालिमा के साथ भयानक होती जा रही थी। स्टेशन मास्टर ने इस औरत को गाड़ी से उतरते समय देखा था।

वह कीमती जेवर पहने थी। उस युवती को भी डर इसी बात का था। अतः वह स्टेशन के समीप बने क्वार्टर में आश्रय मांगती हुई स्टेशन मास्टर के घर ही पहुंची। स्टेशन मास्टर की स्त्री बड़ी दयालु थी अतः उसने उस स्त्री को अपने घर में आश्रय देना चाहा, परन्तु उसे अपने पति का ही डर था क्योंकि वह अपने पति के स्वभाव से भलिभांति परिचित थी। अतः उसने उस औरत से कहा कि 'बहन, मैं तुम्हें अपने पति की आज्ञा बिना यहां नहीं रख सकती।' अतः उस युवती को स्टेशन लौट आना पड़ा। रात काफी हो चुकी थी। स्टेशन पर सन्नाटा छा गया था और वह चुपके से एक बेंच पर लेट गई। कहते हैं लालच बुरी बला है— अतः स्टेशन मास्टर लालच के कारण सब-कुछ भूल गया था। उसके सामने न अब कर्तव्य के बन्धन थे न समाज के आदर्श—वह एक पशु था जो हिंसा को ही सब कुछ समझता है। उसने उन गहनों को प्राप्त करने के लिए एक युक्ति सोच ली थी। उसने एक

व्यक्ति को उसकी हत्या के लिए तैयार किया, काम हो जाने पर उसे अच्छा ईनाम देने का लालच भी दिया। वह तुरन्त राजी हो गया। स्टेशन मास्टर उसे काम सौंपकर खुशी-खुशी घर चला गया।

रात के ११ बज चुके थे। थकावट के कारण उसे नींद जल्दी आ गई। इसी समय किसी व्यक्ति ने आकर कहा—‘कृपया यह बेंच छोड़ दीजिए, मैं रोज रातको यहां सोया करता हूं।’ पहले तो वह थोड़ी हिचकिचाई क्योंकि स्टेशन की बेंचों पर बहुत से आदमी सोए हुए थे। उस व्यक्ति की जिद से उसकी नाक में दम हो गया और वह उस बेंच को खाली करके स्टेशन के निकट के किसी पेड़ के नीचे सो गई।

मध्यरात्रि हो चुकी थी और नवयुवक चादर ओढे खरटि ले रहा था। इसी समय वह आदमी अपना काम खत्म करने के लिए आ पहुंचा। वहां पहुंचकर पहले वह कुछ घबड़ाया फिर ईनाम की बात याद आ गई। उसकी सुबुद्धि पर कुबुद्धि ने विजय प्राप्त कर ली। और उसने एकाएक उस सोए हुए व्यक्ति

पर अपना चाकू चला दिया तथा उसकी लाश को रेल की लाईन पर फेंक दिया।

प्रातः जब स्टेशन मास्टर स्टेशन की ओर आ रहे थे, तो उस औरत को जीवित देखकर दांतों तले अंगुली दबा ली। वह तुरन्त रेल्वे लाईन पर जा पहुंचा। वहां पर खूनी अपने ईनाम के लिए उपस्थित था। पहले तो स्टेशन मास्टर ने उसे पहचाना नहीं किन्तु उसके हाथ की अंगुठी को पहचान कर उसे विश्वास हो गया कि वह खूनी उसी का अपना बेटा है। इस बात को देखकर वह अत्यन्त घबड़ाया और अपने आप को कोसने लगा। इतने में पुलिस वहां पहुंच गई और स्टेशन पर चल रही चर्चा के आधार पर ईनाम मांगने वाले व्यक्ति को गिरफ्तार किया और उसे काला पानी का कठोर दण्ड सुनाया। उस समय स्टेशन मास्टर का मन अन्दर ही अन्दर उसे कह रहा था—कि आधी तज सारी को धाए, आधी रहे न सारी पावे। इसी संदर्भ पर आधारित हिन्दी की यह प्रसिद्ध कहावत चरितार्थ होती है कि—

‘जाको राखे साइयां,
मार सके तिइ कोय।’

ADVERTISEMENTS

11, SILVER HILL PARK ROAD, BANGALORE CITY.

ADVERTISEMENTS

With Best Compliments

from

B. MALLAIAH

Dealer In Watches & Clocks Etc.

REPAIRS SPECIALITY

NO. M - 47, AVENUE ROAD, BANGALORE-2.

Phone: 73975

With Best Compliments from

THE COCHIN AYURVEDIC LABORATORIES

(H. O. TRICHUR)

BANGALORE BRANCH

A reliable house for all

AYURVEDIC AND ALLOPATHIC MEDICINES

Please pay a visit to us at:—

21, SILVER JUBILEE PARK ROAD, BANGALORE CITY.

Vaidian: **Sri. K. N. DAMODHARAN NAIR**

Phone: 71483

With Best Compliments from:-

M / S THOMAS & THOMAS

ENGINEERS & CONTRACTORS

32, SPENCER ROAD

BANGALORE-5.

Phone: 51173

With Best Compliments from:-

KALIDAS RADIOS

BANK STREET

HYDERABAD (A. P.)

Distributors Authorised Dealers for:-

**H. M. V., NELCO AIRVOICE, STANDARD RECORDS
AND ELECTRICAL GOODS, T. V. S. RADIOS
AND TRANSISTORS.**

Phone: 43054

With Best Compliments of

STUMPP, SCHUELE & SOMAPPA (P) Ltd.

HOSUR ROAD, BANGALORE-34.

Grams: "SPRINGS"

Telex : BG 271

It is time for you to share our pride when we say that in Bangalore, since the past ten years, we have been manufacturing and supplying Industrial Springs, equal to the World's Best.

While we are exclusively meeting the demand for valve springs from all the Automobile Industries in the country, there is hardly any other class of industries whom we are not serving with our products when they seek the very best quality in springs to go as vital components into their respective lines of manufacture.

No wonder, that abiding trust and confidence are reposed in us by the largest number of industries, because they are aware that the springs they buy roll out of the biggest and the most modern spring factory in the country, unsurpassed for Quality.

QUALITY IS OUR CREED

For your Pleasure

**Excellent and Comfortable Transport arrangements
with latest LUXURY BUSES**

**FOR YOUR VISITS TO PLACES OF TOURIST IMPORTANCE, PILGRIMAGES,
SCHOOL EXCURSIONS MARRIAGE VENUE**

WILL BE HANDLED BY

S. R. M. S. TOURIST SERVICE,

PIONEER IN TOURIST

(PREMIER TRAVEL AGENTS IN INDIA)

ROYAN CIRCLE, CHAMARAJPET,

BANGALORE-18.

Dial: 23231

75807

With Best Compliments of:-

**THE BANGALORE-ROLLING MILL
(P) Ltd.,**

No. 4, MAHATMA GANDHI ROAD,

BANGALORE-1.

Phone: 52464

Telex: BG. 364

Do you know

"JOEL ENTERPRISES"

FACING CHURCH STREET

**Sells: Fresh Garden Products, Chilled Farm Products,
Dairy Products.**

Serves: Soft Drinks and Delicious snacks.

SPECIALITY: Gulkand, Grapes and grape Products.

If you don't know, A VISIT will
convince you what you missed.

With Best Compliments of:-

HINDUSTAN MACHINE COMPONENTS

Bo6 H. M. T. ESTATE

JALAHALLI

BANGALORE.

With Best Compliments from

TYRE TECHS

No. 1, MAVALLI TANK BUND ROAD

JOURNALISTS COLONY

BANGALORE-2.

Phone: 26341

ENJOY THE BEST TRAVEL BY PRAKASH TRAVELS (P) Ltd.

Details of our conducted Tours

COLOURFUL MYSORE ROUND TRIP
BELUR - HALEBID - SHRAVANABEL GOLA
BANGALORE SIGHT - SEEING
NANDI HILLS

Luxury Coaches and taxis for long and short tours

PRAKASH TRAVELS

(LEADERS IN THE TOURIST FIELD)

5TH MAIN ROAD

GANDHI NAGAR

BANGALORE-9.

Phone: 23309
28628

With the Best Compliments of:-

Ace Printers

46, XII MAIN IV BLOCK

JAYNAGAR EAST

BANGALORE-II.

With Best Compliments of:-

POPULAR BOOK DEPOT,

BOOB LOVER'S PARADISE,

GUPTA MARKET, 5TH MAIN ROAD,

GANDHINAGAR, BANGALORE-99.

Dealers in:

**ALL TECHNICAL MEDICAL, COLLEGE
AND GENERAL, TEXT BOOKS.**

Phone: 75277

With Best Compliments from:-

ASIA REFRIGERATION COMPANY

Manufacturers of

COMMERCIAL REFRIGERATORS

25 HAINES ROAD

BANGALORE-1 A.

For all your Banking Needs

State Bank of Mysore

IS AT YOUR SERVICE

ANY ONE OF ITS 149 BRANCHES WILL BE
HAPPY TO WELCOME YOU.

Head Office, Avenue Road, **BANGALORE-9.**

PHONE: 73061

With Compliments from

MYSORE AIRCONDITIONING CORPORATION

**Dealers in Fedders Lloyd Airconditioners
and GEM Refrigerators**

&

BANGALORE TRADING CORPORATION

Dealers in:

**Halda Typewriters, Facit Calculators & Adding Machines
and the renowned Chippendale Furniture**

**CONTACT: 35/3 LANGFORD ROAD,
BANGALORE-25.**

Phone: 53620

10
With Best Compliments from

P. C. SRINIVASA MURTHY & Co.

NO. 1. J. C. ROAD, BANGALORE-2.

PHONE: 29370

BRANCH:

P. C. SRINIVASA MURTHY & Co.

No.1/1 Mojlis - E - MILLIA ISLAMIA BUILDING

Sri Narasen Raj Road, BANGALORE-2.

STOCKISTS:

MYSORE CEMENTS LTD.,

SOUTHERN ASPESTOS CEMENTS LTD.,

PARRY'S SANITARY WARE

H & R JOHNSON'S GLAZED TILES

THE SOUTH INDIA SURGICAL CO., (BANGALORE)

ON THE APPROVED LIST OF STORES PURCHASE DEPARTMENT

71/1 & 2, Arcot Srinivasachar Street, BANGALORE-2 A.

Manufacturers of:-

High Class Stainless steel Instruments and Hospital Furniture,
Dealers in Laboratory Equipments.

AGENTS FOR:

'ETHICON' Sutures and Needled sutures
'JOHNSON'S' Adhesive Plasters, Velroc P. O. P. Bandages
'BIO-SORB' Glove Powder
'ETHICON' Sterilizing fluid
'TOP' Brand Luer Lock & All Glass syringes
'G. D.' Brand Hypodermic Needles
'DIAL' Brand Surgeon's gloves
'SOEHNLE' Brand Personal Weighing machines.

With Best Compliments of:-

D. C. B.

BANGALORE.

With Best Compliments of

MOTOR INDUSTRIES CO. LTD.
BANGALORE

MANUFACTURERS OF:—

Fuel Injection Equipment for
Diesel engines and Spark Plug for Petrol engines
under Licence of BOSCH, Germany.

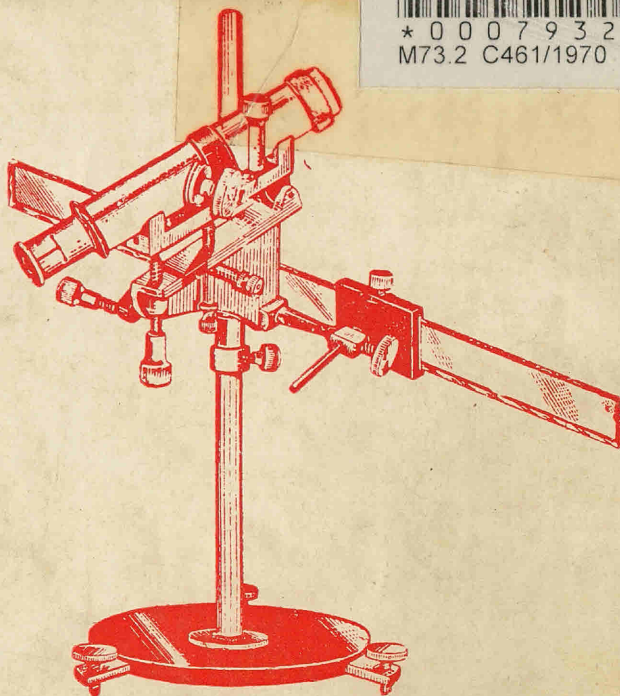
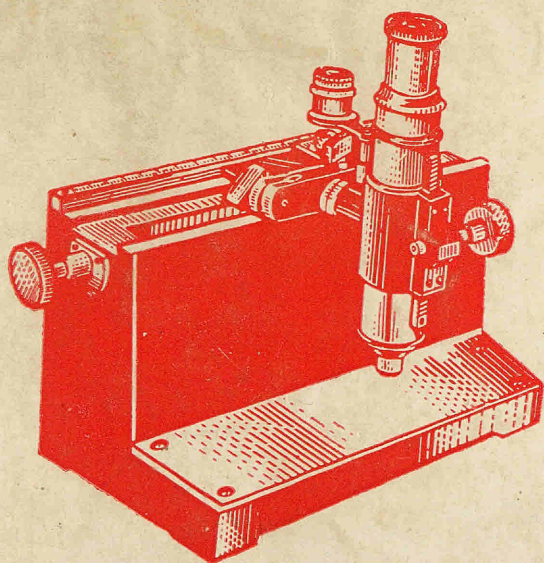
MICO - triggers the wheels of progress.

Telephone: 71459

AMBALA INSTRUMENTS Co.

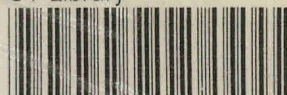
Manufacturers of

AMINST—OPTICAL, PRECISION SCIENTIFIC INSTRUMENTS,
ELECTRONIC COMPONENT, SPARES OF ALL TYPE OF
WIRELESS EQUIPMENTS AND COMPLETE LABORATORY
FURNISHERS

Kapali Theatre Buildings
Subedar Chatram Road,
BANGALORE-9.

CT Library

* 0 0 0 7 9 3 2 2 *

M73.2 C461/1970